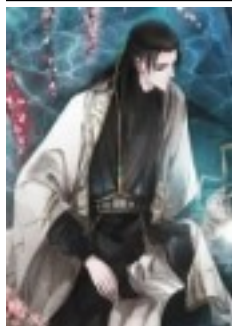

Vụ Án Chặt Đầu Trần Dao Phủ

Contents

Vụ Án Chặt Đầu Trần Dao Phủ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	40
8. Chương 8	48
9. Chương 9	55
10. Chương 10	62
11. Chương 11	69
12. Chương 12	77
13. Chương 13	82
14. Chương 14	87
15. Chương 15	93
16. Chương 16	100
17. Chương 17	106
18. Chương 18	112
19. Chương 19	119
20. Chương 20	125
21. Chương 21	129
22. Chương 22	132

Vụ Án Chặt Đầu Trần Dao Phủ

Giới thiệu

Truyện Long đồ án quyền tập Quyển 1 Vụ án chặt đầu trần Dao Phủ đến từ tác giả Nhĩ Nhã. Đây là

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

[Đoạn đầu đao]

.

Tháng tư, hoa đào nở khắp thành.

Bắc Tống đô thành Khai Phong phủ tiến hành một kỳ thi mùa xuân nho nhỏ, bài thi giao đến Long Đồ các. Quyển thi lần này cũng không phải để tuyển tài tử lương thân gì gì đó, mà là tuyển những người tài ba thông hiểu văn tự cổ kim, kiên trì lại cẩn thận tỉ mỉ, có thể sắp xếp sửa chữa những bộ sách cổ, hồ sơ tán loạn.

Phê chữa bài thi chính là hai vị cự thần, hai người gần đây rất bận rộn.

Chuyện kể rằng tại Khai Phong thành này, trên có dòng họ hoàng thất, dưới có binh dân bách tính, ai ai cũng biết trong triều có hai người thủy hỏa bất dung, một người là tham quan lừng lẫy đại danh thái sư Bàng Cát, một người chính là thanh quan lừng lẫy đại danh Bao Chửng.

Bao Chửng và Bàng Cát đồng triều làm quan hai mươi năm rồi, hai người tuổi tác xấp xỉ, quan giai (cấp bậc) cũng gần gần, nhưng tính cách trái ngược nhau, bất tự không hợp.

Không chỉ thế, một người là lão trượng nhân (cha vợ) của hoàng thượng, một người là chủ quản quan trọng trong triều đại đương thời, ai cũng không nhường ai.

Lại nói tiếp, hai người bọn họ trở mặt xét về mức độ nào đó cũng có chút liên quan đến Nhân Tông.

Triệu Trinh, vị hoàng đế trông có vẻ đôn hậu nhân từ trẻ tuổi này, kỳ thực cũng có vài thú vui ác liệt. Tỷ như vào những ngày trong triều tường an vô sự, thì liền lấy hai vị cự thần ra trêu chọc. Vậy thì cũng đành chịu thôi, gần đây biên quan thái bình, trong triều vô sự, cũng không có tai họa oan tình gì, vì vậy Nhân Tông đột phát kỳ tưởng, nói muốn chỉnh lý hồ sơ những vụ án chưa giải quyết ở các nơi trong ba năm gần đây, cần nghiên cứu lại một chút.

Vì vậy, khi đó, Bao Chửng thân là Long Đồ các đại học sĩ với mồ hôi chảy ròng ròng trên cái trán đen đen, tiến lên một bước khải tấu, “Hoàng thượng, trong Long Đồ các rất nhiều hồ sơ, không bằng chọn một vài đệ tử của Thái Học viện đi chỉnh lý?”

“Ai!” Bàng thái sư kéo dài một hơi than thở, cũng bước ra khải tấu, “Hoàng thượng, đệ tử của Thái Học viện làm sao có thể nhận ra án nào giải quyết rồi án nào chưa giải quyết, còn cần Bao tướng gia tự thân xuất mã!”

Bao Chửng hí hóp mắt lườm Bàng Cát, tâm nói tên mập nhà ngươi nhân cơ hội quấy rối à!

Bàng thái sư thấy ông hí hóp mắt nhìn mình, cả khuôn mặt đen thui như nghiền mực thì cũng giật mình một cái, bất quá nhìn thấy Bao Chửng rơi xuống giếng, Bàng Cát lão nếu không ném thêm tảng đá xuống sẽ không là Bàng Cát nữa.

Triệu Trinh sờ sờ cằm suy nghĩ, lên tiếng, “Thái sư nói có lý, không bằng nhờ Bao khanh tự mình chỉnh lý.”

Bàng thái sư nhếch mép, ý cười còn chưa kịp hình thành trên mặt, chợt nghe Bao Chửng tới một câu, “Hoàng thượng, vì thần làm một mình sợ rằng không nổi, muốn mời thái sư hỗ trợ chia sẻ một nửa.”

Khóe miệng thái sư cứng đờ, khi nghe Triệu Trinh nhẹ nhàng “Chuẩn tấu” một tiếng thì lập tức cong ngược xuống dưới.

Tiểu thái giám hô “Bãi triều”.

Chúng thần ngay phía sau thấy Bao Chứng và Bàng Cát vừa đi về phía cửa cung vừa nhéo cánh tay đối phương.

“Hắc Tử, tại sao ngươi lại kéo ta xuống nước?”

“Nhờ phúc của ngươi, còn không tìm ngươi đẽo lưng sao?”

.

Sau khi lần quần tại Long Đồ các ba ngày ba đêm, bị một sách cản nổi bao khắp người, hai vị đại nhân quyết định ngừng tranh cãi, tích cực tự cứu, vì vậy mới có kỳ thi mùa xuân này.

Kết quả, thi đậu đều là đệ tử của Thái Học viện, mười đệ tử dùng non nửa tháng, xếp lại những vụ án chưa phá trong ba năm qua lên đầy cả giá sách, những cái khác còn phải tiếp tục sắp xếp.

Hôm đó, Triệu Trinh chấp tay sau lưng đến Long Đồ các đảo một vòng, vươn tay rút ra một hồ sơ, vừa nhìn vừa hỏi Bao Chứng, “Bao khanh, Triển hộ vệ nhân rồi không?”

Bao Chứng ngẩng mặt suy nghĩ một chút...

.

Triển Chiêu đang ăn hồn đồn ở Thái Bạch Cư đột nhiên hắt xì một cái.

.

“Nhân rồi lắm.” Bàng thái sư lại chen vào nói, “Ta nói lão Bao, ngươi cũng thật là tài a, từ nơi nào tìm được Triển Chiêu này vậy, hắn vừa đến Khai Phong, những bản án cũ chưa giải quyết trước đây đều phá, đặc biệt là án liên quan đến giang hồ a, trước đây chỉ cần một môn phái nhỏ là ngươi đã rầu muốn chết rồi, giờ thì khỏe...”

Nhưng Bàng thái sư không phát hiện Bao đại nhân đang tích cực nháy mắt ra hiệu cho mình, đáng tiếc là biểu tình trên gương mặt của Bao đại nhân đều bao phủ trong một mảnh đen thùi, lão Bàng lớn tuổi lại hơi hoa mắt, nhìn không rõ.

“Bao khanh và thái sư gần đây cũng đều nhân rồi lắm sao?” Triệu Trinh thốt ra câu này, Bàng thái sư liền im thin thít, đối lấy là một cái tròng mắt tàn bạo của Bao đại nhân —— Cái đó trắng tinh a.

“Trong cái tử này là án chưa giải quyết sao...” Triệu Trinh vươn ngón tay lướt từ trên xuống dưới từ ngăn đầu tiên đến ngăn cuối cùng, giờ tay vỗ vỗ Bao Chứng lại vỗ vỗ Bàng Cát, “Hai vị, đi tuần một chuyến, thế nào a?”

Bao Chứng và Bàng Cát há to miệng.

Bao đại nhân vội nói, “Hoàng thượng, thần đây tại Khai Phong phủ bận rộn nhiều việc...”

“Gần đây không phải nhân rồi sao, có chuyện gì trăm phái người đi đón người.” Triệu Trinh chặn họng làm cho Bao Chứng á khẩu không trả lời được, lại liếc liếc Bàng thái sư.

Thái sư chỉ có thể nuốt nước bọt —— Lão càng không có cơ gì để nói, bởi vì một ngón tay cũng rất nhân.

“Trước hết bắt đầu từ quyển này đi.” Triệu Trinh dứt hồ sơ trong tay vào tay Bao Chứng, xoay người khởi giá, cảm thấy mỹ mãn mà hồi cung.

Lưu lại Bao đại nhân và Bàng thái sư mắt to tròng mắt nhỏ, mặt đen đối mặt trắng, cùng nhau thở dài.

...

Triển hộ vệ trở lại trong phủ, thì thấy các nha dịch đều thu thập hành lý, đội ngũ tuần tra kéo dài tới cửa, giờ lên cao thể bài công chính liêm minh rất có khí phách.

Trước mặt, Bao Chứng và Bàng Cát song song đi tới.

Bàng thái sư liếc một cái liền nhìn thấy thân ảnh màu đỏ trước mắt.

Triển Chiêu là gần đây mới vào Khai Phong, không biết bị Bao Chứng dùng chiêu gì để dụ dỗ, vị thiếu hiệp đang tiếng nổi lừng lẫy giang hồ này liền đến giúp ông tra án.

Ấn tượng của Bàng Cát đối với thanh niên kiên cường tuấn mỹ này vô cùng tốt lại cực kỳ xấu.

Vô cùng tốt, là bởi vì hần vốn đã khiến cho người ta có cảm giác rất tốt, rất khó có ai lại không thích một người như thế, hai chữ “thảo hỉ” chính là ấn tượng đầu tiên.

Cực kỳ xấu, là bởi vì Bàng Cát sống lâu như vậy, thấy nhiều như vậy, nên lão hiểu loại người ôn hòa như vật trong ao này khó đối phó hơn những kẻ không ôn hòa nhiều lắm.

(như vật trong ao: yên lặng hiền lành trầm tĩnh...)

Thông thường, người càng khiêm tốn, trong khung càng cao ngạo, người càng thích cười, mặt đã trở đi sẽ không thêm trở lại.

Triển Chiêu tuổi còn trẻ lại có thể lặn lội trên giang hồ đến mức tiếng tăm vang khắp thiên hạ, nhất định không phải loại hiền lành gì... Hơn nữa, trên người của thanh niên này có một cỗ tùy ý vừa chính vừa tà, khiến người ta không rõ hần rốt cuộc là chậu hoa trong ngôi lều ẩm áp hay dây leo ngoài vách núi, đương nhiên, vương chân nhất chính là —— Hần là người bên phe Bao Chứng.

“Triển hộ vệ.” Bàng Cát thập phần khách khí với Triển Chiêu.

Triển Chiêu hơi nhướn khóe miệng, một đôi mắt to loan thành trắng non, tặng cho thái sư một nụ cười tươi mà hần thường dùng nhất.

Thái sư che ngực, thật lâu không ai cười đến chân thành với lão như vậy, ít nhất, trong mắt lão thì trông rất chân thành.

“Đại nhân, muốn đi xa sao?” Triển Chiêu hỏi Bao Chứng, hai mắt thì nhìn sang hồ sơ trên tay Bao Chứng.

“Đúng vậy, Triển hộ vệ, người cũng chuẩn bị một chút, tối nay chúng ta lên đường, đi tuần tra án chưa giải quyết.”

Triển Chiêu vừa nghe “Án chưa giải quyết” thì dường như cảm thấy rất hứng thú, giơ tay nhận hồ sơ, nhẹ nhàng nâng lên...

Hồ sơ soạt một tiếng xòe ra, một quyển trục khác rơi xuống tay kia, hai tay run lên, sách mở!

Động tác của Triển Chiêu vừa dứt, Bao Chứng chợt nghe phía sau ồn ào một trận, quay đầu nhìn thoáng qua, các nha hoàn lớn lớn nhỏ nhỏ trong Khai Phong phủ tụ cùng một chỗ, chỉ cần nhìn cái miệng là biết đang nói một chữ “suất”.

Bao Chứng ho khan một tiếng, quay đầu lại thì thấy thái sư cũng há to miệng.

Bao Chứng đẩy lão một cái —— Người già rồi a! Đừng nhìn chòng chọc vào niên thiếu thuần lương nhà ta!

Bàng thái sư liên tục xua tay, lão không phải tiểu cô nương nghĩ động tác mở hồ sơ của Triển Chiêu suất đến thiên hôn đại ám, mà là ngạc nhiên vì thần tình đang biến hóa của hần.

Triển Chiêu rất nghiêm túc, yên lặng nhìn hết hồ sơ, ngẩng đầu, “Án chặt đầu? Đoạn Dao môn toàn bộ diệt, có vẻ như là giang hồ báo thù...”

“Triển hộ vệ có đầu mối?” Bàng Cát tiến tới lôi kéo làm quen, “Vụ án này khá đẫm máu a.”

“Nhất đao tước đa thủ (một đao chém hàng loạt cái đầu), đây là giang hồ dùng binh khí đánh nhau, chết đều là người của Đoạn Dao môn, ngay cả chứng môn cũng bị người chém, sát nhân tuyệt đối là một cao thủ dùng đao.” Triển Chiêu thu hồi quyển trục nhẹ nhàng gãi cằm, “Trên giang hồ có rất nhiều đao khách, nhưng có được đao pháp như vậy cũng không nhiều, đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa hầu hết đều là hiệp khách có tiếng, hần là sẽ không làm loại chuyện này.”

“Là những ai?” Bao Chứng đối với chuyện giang hồ không hiểu nhiều lắm.

“Nếu như nói dùng đao, lợi hại nhất hần là Thiên Tôn, bất quá hần là võ lâm thánh nhân, thoái ẩn giang hồ nhiều năm, không phải là hần. Mặt khác thì, có một người hiềm nghi hần là cũng có thể bài trừ.”

“Ai?” Bao Chứng và Bàng Cát cùng nhau hỏi.

“Cửu vương gia Triệu Phổ.” Triển Chiêu làm một động tác cửa cổ, “Việc này hẳn là trên chiến trường làm không ít, nhưng đao pháp của Triệu Phổ có đặc điểm nhất định, hẳn sử dụng yêu đao Tân Đình Hậu rất to, không thể vận dụng tinh xảo như thế, cự ly gần vùng đao...” Vừa nói, Triển Chiêu nhắc Cự Khuyết, thái sư còn chưa minh bạch chuyện gì xảy ra, chỉ thấy trước mắt kiếm tuệ nhoáng lên... vành của chiếc đèn phía sau rắc một tiếng rơi xuống.

Bàng thái sư giật giật khóe miệng.

Triển Chiêu gật đầu lẩm bẩm, “Kích cỡ của đao hẳn là không to hơn kiếm cho lắm.”

“Hẹp* như thế?” Bàng thái sư kinh ngạc, đao trong cảm nhận của lão đều là cái loại Kim Ti Đại Hoàn đao a, Thanh Long Yển Nguyệt Đao a, còn có bả đao Tân Đình Hậu có thể chém chết tươi con gấu của Triệu Phổ.

*(hẹp ở đây tức là lưỡi đao hẹp, gần giống kiếm)

“Có hai loại đao tuy rất hẹp như uy lực cũng kinh người.” Triển Chiêu xoa xoa mũi, “Một loại là đao Phù Tang.” Thái sư nhớ tới trước đây từng thấy một vài võ sĩ Phù Tang sử dụng một loại đao, vô cùng mãnh liệt tàn nhẫn.

“Không quá giống.” Triển Chiêu lắc đầu, nâng tay một lần nữa nhoáng lên Cự Khuyết...

Bàng thái sư lại không thấy rõ điều gì đang xảy ra, chỉ thấy có vật gì đó sáng loáng lóe trước mắt, chiếc đèn đáng thương phía sau bị chém tách thành hai nửa, nửa trên rơi trượt xuống.

Bên kia, Triển Chiêu vẫn như cũ cầm quyền trục gõ gõ, “Thông thường đao Phù Tang đều là chém từ trên xuống, đao pháp đơn giản chỉ cần tốc độ nhanh, cũng rất thô bạo, ở đây đao pháp lấy đầu tinh xảo trôi chảy, đao pháp ngang rất nhiều... Nên biết, trong đao pháp khó nhất chính là hoành đao (đao chém ngang), tức là không thể mượn lực chém từ trên xuống, lại không được lưỡng lự, tiếp đó đao còn phải nhanh, nội lực phải thập phần thâm hậu.”

“Triển hộ vệ.” Bao Chứng thấy Triển Chiêu đánh giá tên hung thủ này thành cao thủ cao cao thủ, liền hỏi, “Người nghĩ có ai có khả năng hiềm nghi không?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu, “Không quá có thể là hắn.”

“Vậy xem như hắn không phải kẻ bị hiềm nghi, nhưng có phải là đao pháp vô cùng tốt, nói không chừng hắn vô tình biết được hung thủ là ai?” Bàng thái sư thăm dò.

“Cũng có thể, ta quả thật cũng không quá quen thuộc với người dùng đao.” Triển Chiêu gật đầu, chậm rãi nói, “Loại thứ hai là loại đao hẹp dài uy lực kinh người, là khắc tinh của đao Phù Tang, Miêu đao.” (miêu ở đây là cây mạ)

“Miêu đao?” Bao Chứng sững sốt, “Chẳng lẽ kẻ phạm án là người Miêu.”

“Chắc.” Triển Chiêu vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng búng, thuận tiện tiêu tiêu sái sái xoay người một cái, Bao Chứng lại nghe phía sau nhao nhao lên, bắt đắc dĩ mà đỡ trán, từ sau khi Triển Chiêu đến Khai Phong, các cô nương này giống như ăn phải tiên đan, long tinh hổ mãnh cộng thêm như lang như hổ.

Bàng thái sư đột nhiên nghĩ đến hành động vĩ đại lúc trước của Triển Chiêu khi tiến cung, sau khi đánh ngã một đám đại nội thị vệ, thuận tiện nắm được phương tâm (tâm hồn thiếu nữ = ㄥ) của thái hậu và các tiểu nha hoàn... Chẳng lẽ đây mới là nguyên nhân chân chính mà Triệu Trinh đá bọn họ ra cung phá án?

Nghĩ đến đây, Bao Chứng và Bàng Cát yên lặng liếc mắt nhìn nhau — Lần này thật sự là oan uổng mà!

“Miêu đao chính là thứ hung ngoan nhất trong đao, tạo ra từ đất Miêu, giống như cây mạ nên được gọi như thế, đao dài ba thước tám thốn, đao bả (tay cầm) một thước hai thốn, toàn bộ dài năm thước, chém sắt như chém bùn, một tay, hai tay, cũng có thể rời khỏi tay, nhưng đao pháp thay đổi thất thường.” Triển Chiêu nhìn nhìn trạng huống đao thương của thi thể được miêu tả trong hồ sơ, gật đầu với Bao Chứng, “Thập phần giống như Miêu đao gây nên.”

“Nói nửa ngày...” Bàng Cát nhin không được bèn hỏi, “Người hiem nghi của Triển hộ vệ là ai?”

“Ai, không phải người hiem nghi, người này đắc tội không nổi.” Triển Chiêu liên tục xoa tay, đầu lắc như trống bỏi, “Người này trên giang hồ có tiếng quỷ kiến sầu, kẻ ác gặp thì trốn, yêu quái thấy thì xoay người chạy, nếu không phải cùng đường thì nghìn vạn lần không nên trên chọc!”

Bao Chứng hoài nghi nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu từ trước đến nay dày đặc khí giang hồ, nói thế nào lại cảm thấy vị này rất khó đối phó?

“Triển hộ vệ, nói nghe chút cũng không sao a, cũng đâu phải hấn.” Bàng thái sư càng nghe càng hiểu kỳ.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Miêu đao bởi vì quá khó khống chế, người chơi đao dễ làm bị thương thậm chí hại chết chính mình, cho nên người dùng Miêu đao càng ngày càng ít. Mà Miêu đao bởi vì quá dài dễ gãy, rất khó đúc, sau khi những sư phụ đúc đao trứ danh qua đời, cơ bản đã không còn Miêu đao tốt xuất hiện... Trên đời này còn tồn tại, chính là, Miêu đao cực mạnh, là thanh đao trong tay người nọ —— Vân Trung đao.”

“Vân Trung đao?” Bàng thái sư vuốt cằm, lão thích sưu tầm đồ cổ, không hề nghe nói qua a.

“Vân Trung đao địa vị cực đại.” Triển Chiêu nói, “Tương truyền là bậc thầy luyện khí Quý Tài đã dùng một ngàn thanh quỷ đầu đao và huyền thiết ngàn năm cùng máu rồng rèn thành, cứng rắn không gì sánh được, dị thường tà tính, chính là vật bất tường, sát khí không thua gì Tân Đình Hậu của Triệu Phổ, so với lai lịch của Tân Đình Hậu thì càng tà dị hơn.

“Quỷ đầu đao là cái gì?” Bàng Cát và Bao Chứng cùng nhau hỏi.

Triển Chiêu nhìn nhìn hai người bọn họ, lắc đầu, “Chính là loại đại đao mà đao phủ dùng để chém đầu, là loại chém đến khi nứt mẻ thì ném, đó là quỷ đầu đao.”

Bàng thái sư bất giác cảm thấy sau cổ mát lạnh, ngay cả Bao Chứng cũng nhin không được mà sờ cổ.

Nói đến đây, Triển Chiêu lại mở ra hồ sơ lần nữa, “Đây là chuyện xảy ra một tháng trước, toàn bộ Đoàn Đao môn gần như tuyệt diệt, Đoàn Đao môn là chi nhánh của Đao minh, lại diệt môn như thế, minh chủ Đao Hành Phong khẳng định sẽ không để yên, phỏng chừng sẽ đại náo một hồi.” Nói xong, Triển Chiêu chạy vào phòng gói hành lý, chuẩn bị đi xem náo nhiệt.

Bao Chứng và Bàng Cát hai mặt nhìn nhau, vòng vo nửa ngày, Triển Chiêu vẫn chưa nói chủ nhân của Vân Trung đao là ai.

.

Chờ buổi tối khởi hành, Triển Chiêu vác một bao hành lý, cầm Cự Khuyết, cưỡi đại mã màu mận chín đứng trong gió đêm. Gió đêm thảng tư nhẹ nhàng, thêm vắng trắng bán nguyệt xa vời, một người ngựa đỏ áo đỏ, trong mắt chứa một điểm tinh quang, giết người không thấy máu...

Bao Chứng lên kiệu thì vừa quay đầu lại, nhin không được rơi giọt nước mắt chua xót cho các cô nương trong phủ đang cắn khăn tay phất tay cáo biệt Triển Chiêu.

Đội ngũ đi tuần thật dài với năm trăm tinh binh dẫn đường, trùng trùng điệp điệp đi ra Khai Phong thành, vì để không quấy rầy dân chúng, Bao Chứng đặc biệt ra khỏi thành lúc nửa đêm, lặng yên không tiếng động.

Trong đêm đen, Triển Chiêu cưỡi ngựa ở cuối hàng ngũ không nhanh không chậm theo sát, tựa hồ đang có tâm sự suy tư.

Lúc này, đại mã xa của Bàng thái sư dần chậm lại, cho đến khi đi ngang Triển Chiêu, màn xe được vén lên, Bàng thái sư lộ đầu ra.

Triển Chiêu nhìn lão một cái, mỉm cười.

Dưới ánh trăng, Bàng thái sư ngoài ý muốn phát hiện, nụ cười của Triển Chiêu y hệt như nụ cười lúc nãy, nếu không phải mắt mờ, lão rất xác định, nụ cười này tràn đầy một loại gọi là chân thành, vì vậy hiểu kỳ hỏi, “Triển hộ vệ thường ngày cười với ai, không cười với ai, có giới hạn gì không?”

Triển Chiêu chớp chớp mắt, cũng không suy nghĩ liền lên tiếng, “Không hại ta, không hại người là được.”

Bàng thái sư bật cười, gật đầu, đây là giới hạn của Triển Chiêu sao? Thấy hắn ngáp một cái, tựa hồ chuẩn bị chớp mắt trên ngựa một hồi, thái sư nhanh chóng nắm bắt cơ hội, hỏi câu cuối cùng, “Vừa nãy người nói cao thủ dùng Vân Trung đao kia, rốt cuộc tên gọi là gì?”

Khóe miệng Triển Chiêu lại nhếch lên vài phần, “Tên rất êm tai.”

Thái sư chờ đợi.

“Vân Trung đao khách Vân Trung đao, tuyệt thế vô song Bạch Ngọc Đường.” Triển Chiêu nhú mày với thái sư, “Nhớ kỹ nghe được ba chữ đó phải đi đường vòng, hắn chuyên giết tham quan nịnh thần đại phối đản...”

Thái sư rụt cổ lại, lắc lắc Bao Chứng đang ngủ gật trên nhuyển tháp ở đầu bên kia mã xa, “Hắc tử, người phải bảo Triển hộ vệ chiếu cố ta a!

Bao đại nhân ngáp một cái, tập trung mà thuyết minh một chút cái gì gọi là mắt không thấy răng nanh, thuận tiện trở mình xua Bàng Cát đang vo ve như con ruồi đi, “Hai ngày trước người chỉ ta làm thế nào để ngừa muỗi?”

Bàng Cát ngẩn người, vò đầu, “Đừng mặc quần áo ngậm miệng lại, buổi tối muỗi sẽ không thấy người.”

Bao Chứng có chút oán hận quay đầu liếc mắt nhìn lão, “Cho nên a, người đừng làm tham quan cải tà quy chính thì nơi chốn bình an đất trời rộng mở, lấy mực bôi đen giả trang làm ta... làm đi!”

Nói xong, đưa một khối mực cho lão.

...

Triển Chiêu ở bên ngoài, nghe được bên trong mã xa đang đánh nhau, bắt đặc dĩ sờ sờ mũi, hắn từ nhỏ đến lớn có một mao bệnh, mỗi lần có đại sự gì đó xảy ra, thì mũi sẽ ngứa.

Lắc đầu, phóng ngựa chạy tới phía trước một quãng, Triển Chiêu có chút nóng ruột, một người là mình chủ Dao minh, đao khách nổi danh nhất hiện nay Dao Hành Phong, một người là người trẻ tuổi nhất nổi danh nhất cũng có nhiều tranh luận nhất, được Thiên Tôn tự mình khen là thiên hạ đệ nhất đao Bạch Ngọc Đường, lần này có trò hay để xem rồi.

.

.

Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

[Trần Dao Phủ • Gặp mặt]

.

Trần Dao Phủ nằm ở sườn Tây Nam của Khảm thành, tòa trấn này được núi vây quanh bốn phía, lại lọt trong khe núi, muốn vào thành phải đi qua vài vực sâu, cảnh núi xung quanh do thiên nhiên hình thành, chót vót lại ngay ngắn như đao chém rìu gọt, cho nên được gọi là thế.

(phủ ở đây là búa, rìu, đao phủ tức là đao búa chứ không phải người làm nghề đao phủ)

Thành mặc dù không lớn, nhưng thập phần nổi danh, bởi vì phong cảnh tú lệ, cho nên không ít người đến du ngoạn. Muốn vào thành phải đi qua nhất tuyến thiên, ra khỏi thành cũng phải đi qua nhất tuyến thiên, sơn thành không nhỏ, nhưng lại có cửa thành nhỏ nhất cảnh nội Tống quốc.

(nhất tuyến thiên: ý chỉ con đường lên núi, từ khe nham thạch có thể trông thấy trời xanh mênh mông phía trên)

Rạng sáng ngày hôm đó, trên sơn đạo chật hẹp, tiếng chuông đồng đình đình đang đang từ dưới chân núi truyền đến, thanh thúy dễ nghe.

Dưới chân núi, một thư sinh dắt một con lừa lông ngắn đang đi lên.

Thư sinh hơn hai mươi tuổi, trông như bức họa trên giấy, hơi chút gầy yếu, bất quá rất tinh thần, mặt mày tuấn tú, sạch sẽ, một mái tóc dài một thân thanh sam, tay tùy ý đặt ở sau lưng, không chặt không lỏng túm dây cương con lừa.

Lừa lông ngắn mập mạp lại thấp lè tè, vô cùng khả ái, cái tai thật to con mắt thật to, màu lông xám trắng cũng sạch sẽ rõ ràng.

Trên lưng lừa là một oa oa khả ái đang ngồi. Oa nhi này khoảng bốn năm tuổi, vóc người nhỏ bé xinh xắn, nhìn từ xa giống như một củ lạc, mắt to mũi nhỏ, cái miệng chúm chím, lưu quang thủy hoạt, có thể thấy là bé được nuôi rất kỹ.

Trên tay tiểu oa nhi ôm một hòm thuốc nhỏ, ngồi trên lưng con lừa, gọi thư sinh, thanh âm mềm nhẹ, “Phụ thân.”

Thư sinh này xem ra vừa mới hai mươi, thấy thế nào cũng không thể có nhi tử lớn như vậy, y quay đầu lại, trả lời bé một câu tràn đầy sủng nịch, “Ồi.”

“Phụ thân.” Tiểu oa nhi nhích tới một chút, “Chúng ta đi chậm như vậy, có phải đang ngăn trở người đi phía sau hay không?”

Thư sinh quay đầu lại nhìn thoáng qua... Chỉ thấy dưới chân núi có người đang lên đây.

Nhất tuyến thiên này vừa dài vừa hẹp lại còn dốc, một người một ngựa còn có thể đi qua, béo một chút cũng không thể lách qua nổi, phía sau lại có nhiều người đi đến như thế, phỏng chừng thật sự sẽ bị bọn họ cản đường cản lối.

Hai phụ tử đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy một con ngựa chân ngắn gầy teo kéo theo một chiếc xe đẩy, trên xe có cỗ, một lão nông không nhanh không chậm đang đánh xe.

Tiểu oa nhi cùng thư sinh nhìn nhau cười —— Xem ra không có việc gì.

“Tiên sinh a, sớm như vậy a?” Lão nông nọ ngẩng đầu nhìn thấy thư sinh và oa oa, liền hỏi, “Người là lang trung sao?”

Thư sinh gật đầu, “Đúng vậy.”

“Ta biết rồi, là đến nha môn hỗ trợ có đúng không a?”

Thư sinh hơi ngần người, lắc đầu, “Không, ta đến trấn Đào Phủ mua thuốc, huyện nha sao lại xảy ra chuyện, cần lang trung sao?”

Lão nông vô cùng ngoài ý muốn, “Tiên sinh là người nơi khác a? Chuyện lớn như vậy cũng không biết?”

Thư sinh lắc đầu.

“Đoạn Đào môn nổi danh nhất trấn Đào Phủ bị người diệt môn, thật nhiều thật nhiều thi thể a!” Lão nông lại nói tiếp, tựa hồ trong lòng còn sợ hãi, “Cho nên trong nha môn có rất nhiều thi thể, nghe nói có có thi ôn (ôn dịch truyền từ thi thể) truyền cho nha dịch, mấy ngày nay tìm lang trung trị gấp.”

Thư sinh khẽ nhíu mày, “Thi thể vì sao không hỏa táng, mấy ngày nay tuy rằng không tính là nóng, nhưng để lâu vẫn sẽ truyền ra bệnh.”

“Ai dám thiêu!” Lão nông lắc mạnh đầu, “Đoạn Đào môn là người của Đào minh, nghe nói Đào minh minh chủ Đào Hành Phong thả ra tin tức, muốn chính tay đâm chết cừu nhân mới bằng lòng phong quang hạ táng cho thủ tặc huynh đệ mình.”

Thư sinh cười nhạt, “Giang hồ dùng binh khí đánh chết nhau, cũng không phải chinh chiến sa trường vì nước hy sinh, phong quang hạ táng những lời này cũng nói ra được?”

“Suyt suyt!” Lão nông vội xua tay, “Tiên sinh a, không nên nói lung tung, cẩn thận người của Đào minh tìm người gây phiền phức.”

Thư sinh lắc đầu, tiếp tục đi tới phía trước thì thấy tiểu oa nhi trên con lừa đang híp mắt, nhìn về phía dưới chân núi, còn thường xuyên dụi dụi mắt.

“Tiểu Tứ Tử.” Thư sinh xoa xoa mặt tiểu oa nhi, “Nhìn cái gì?”

Oa oa béo được gọi là Tiểu Tứ Tử đột nhiên vươn tay chỉ vào dưới chân núi, “Mây.”

Thư sinh không quá minh bạch, “Mây?”

“Bay...” Tiểu Tứ Tử vừa nói, vừa khoát tay.

Theo động tác của bé, thư sinh và lão nông đánh xe liền thấy một vật màu trắng nhoáng lên, tựa hồ dán sát vách núi, “Vù” một tiếng, sau đó từ phía trên bọn họ lướt qua... Kéo có tung tích.

“Là mây sao? Phụ thân?” Tiểu Tứ Tử hỏi thư sinh.

Thư sinh suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ lắc đầu, “Không thấy rõ.”

...

Lúc này, từ bên dưới truyền đến vài tiếng đồng la mở đường.

Tiểu Tứ Tử trộm nhìn, vội vã quay đầu lại nắm tay áo thư sinh, “Phụ thân mau nhìn, thật nhiều người!”

Thư sinh quay lại nhìn thoáng qua, kinh ngạc.

Không phải kinh ngạc vì nhiều người, mà là vì thấy được bài tử “Công chính liêm minh” thật rõ ràng.

“Thật đúng là tới a!” Lão nông cũng nhìn ra sau.

“Ai tới?” Thư sinh hiếu kỳ.

“Tiên sinh, người thật đúng là cái gì cũng không biết a, trấn Đào Phủ xảy ra vụ án lớn như vậy, khiến Khai Phong phủ doãn Bao đại nhân phải tới, đây không phải là tới để tra án hay sao chứ!”

...

Dưới chân núi.

Bàng thái sư ngẩng mặt, nhìn nhất tuyến thiên vừa hẹp vừa dài, cảm thấy cần phải suy tính một chút xem vòng eo của mình có thể chen vào hay không.

Bao đại nhân thì có chút rầu rĩ, nhiều người như vậy, xếp thành một loạt đi lên trên, không biết phải đi bao lâu, có cần lưu lại một nhóm ở dưới chân núi hay không.

Triển Chiêu dừng ở cửa vào nhất tuyến thiên, ngược lên nhìn quanh... Thấy được xa xa trên sơn đạo có người, còn đi khá chậm. Hắn nhãn lực tốt, liếc mắt liền thấy một oa oa béo ngồi trên lưng lừa, đáng vẻ vô cùng khả ái, liền ngoắc nó.

Tiểu Tứ Tử cũng thấy dưới chân núi xa xa dĩ nhiên lại có một hồng y nhân ngoắc mình, liền cũng vẫy vẫy.

Thư sinh nhéo má bé, “Ngoắc ai vậy hả?”

“Có một ca ca.” Tiểu Tứ Tử vươn tay chỉ vào Triển Chiêu dưới chân núi.

Triển Chiêu cách nửa ngọn núi mà còn đùa với tiểu hài nhi, Bao Chứng cũng hết cách, Triển Chiêu nhân sinh có hai sở thích lớn —— Thường thức mỹ thực và trêu chọc các tiểu động vật, bao gồm cả tiểu hài nhi.

“Đại nhân, chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi đi lên thôi, có lão nhân gia và tiểu hài nhi phồng chùng đi khá chậm.” Triển Chiêu quay đầu lại nói với Bao Chứng.

Bao đại nhân gật đầu, biểu thị cứ làm như thế, còn không quên giơ tay ra sau chỉ vào Bàng Cát, “Một hồi để hắn làm đệm lưng, vạn nhất mã xa không cẩn thận bị lấn xuống, có hắn làm thịt đệm sẽ không bị rơi nát, nếu như hắn đi lên trước, vạn nhất hắn lấn xuống, chúng ta đây chẳng phải giống như bị trúng cơ quan mai phục hay sao.”

Triển Chiêu mấp máy môi nhin cười, Bằng Cát phía sau dựng thẳng lỗ tai hỏi to, “Bao Chứng, có phải người đang nói xấu ta không?!”

Tiếng rống này của Bằng Cát trung khí tràn trề, truyền đi thật xa, thư sinh giữa sườn núi cũng nghe được, kinh ngạc mà nhìn xuống, chỉ thấy bên cạnh thân ảnh đỏ đỏ là một người có khí chất phi phàm nhưng đen thui đen thùi, trong lòng khẽ động —— Đây là Bao thanh thiên trong truyền thuyết sao? Quả nhiên là, quá đen!

Đang suy nghĩ, trên núi đột nhiên có một đội nhân mã rầm rập chạy xuống.

Thư sinh quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhúu mày, chỉ thấy đó là vài nha dịch, còn có một quan viên phía sau, nhìn quan phục, hẳn chính là Huyện thái gia.

“Ai nha!” Huyện thái gia như vậy là sốt ruột xuống núi đón Bao Chứng bọn họ, nhưng không ngờ nửa đường bị người chặn.

“Tránh ra tránh ra!” Các nha dịch liền xua đuổi bọn họ.

Lừa lông ngẩn hí lên một tiếng, bị đẩy sang một bên.

Thư sinh vội gơ tay ngăn trở, thấy Tiểu Tứ Tử không bị ngã cũng không bị đụng phải bèn thở phào nhẹ nhõm, nhúu mày nhìn huyện quan kia, “Đại nhân, sao lại đẩy một hải đồng?”

Huyện thái gia nọ cau mày, “Thư sinh từ đâu tới, mau tránh đường, bản quan muốn xuống núi...”

Thư sinh cười lạnh một tiếng, “Đại nhân, phía dưới là vị quan nào người rõ ràng hơn ta, nếu oa nhi này khóc lên, người đoán ngài ấy giúp ai?”

Huyện quan hơi sững sốt, trên dưới quan sát thư sinh một lát, thấy y hình dạng xuất chúng, tựa hồ không phải người bình thường.

“Bao đại nhân vì sao không lên núi mà lại chờ ở chân núi, minh bạch đạo lý này không?” Thư sinh mỉm cười, toát ra vài phần thông tuệ và giảo hoạt, “Người có thể tưởng tượng, người e ngại người giang hồ, thì thể thể lấu không xử lý dẫn đến thi ôn đây thành, lấu như vậy không phá được án hành sự bất lực, cần thận a...” Vừa nói, vừa nhẹ nhàng sờ sờ cái cổ, “Người nhìn đi, ba thanh trát đao (cẩu – hổ – long đầu đao) phía sau chói mắt tới cỡ nào? Vạn nhất trong thành có người chết do thi ôn, đại nhân, không phải ta dọa người, tùy thời tùy khắc người phải đền mạng đó.”

Nói mấy câu, huyện quan kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Dù sao cũng đã lẫn lộn trên quan trường nhiều năm, Huyện thái gia này nhiều ít cũng có nhãn lực, trông mắt vừa chuyển, cúi lạy thư sinh một cái, “Tiên sinh, xưng hô thế nào?”

“Họ kép Công Tôn, tên Sách.” Thư sinh cũng chấp tay.

“Công Tôn tiên sinh, không biết có kiến nghị nào hay không?”

Công Tôn mỉm cười, “Đại nhân muốn hóa nguy thành an cũng không phải việc gì khó.”

“Thỉnh tiên sinh chỉ giáo! Bản quan nhất định hậu tạ...”

“Cảm tạ thì không cần.” Công Tôn chỉ chỉ phía sau hắn, “Bao đại nhân hẳn là không thích xu nịnh thúc ngựa, người cũng đừng nên dùng dáng vẻ này đón ngài, mau quay về huyện nha, mở chúc phô (trạm phân phát gạo lương cho dân nghèo), phát gạo phát lương khô cứu tế bách tính. Chờ Bao đại nhân hỏi vì sao người không xử lý thi thể thì hãy nói những người giang hồ kia xúc phạm vô lý, nháo lên sợ sẽ khiến bách tính trong thành bị thương.”

Huyện quan vừa nghĩ thì cảm thấy có lý, vội nghe theo lời Công Tôn cúi người cảm tạ rồi mang theo thủ hạ lên núi.

.

Dưới chân núi, Triển Chiêu nghiêng mặt tựa hồ đang nghe cái gì, khóe miệng hơi nhướn lên, có vẻ tâm tình không sai.

“Triển hộ vệ, đang nghe cái gì?” Bàng thái sư cũng bắt chước nghiêng mặt, “Gió núi êm tai?”

“Êm tai a!” Triển Chiêu gật đầu, “Lộ ra một cỗ khôn khéo!”

Thái sư nghe được không hiểu ra sao, khôn khéo mà cũng nghe ra được a?

.

Công Tôn đuổi được Huyện thái gia đi rồi, dắt lừa lông ngắn tiếp tục lên núi, vừa đi còn vừa liếc nhìn xuống chân núi. Y nguyên vốn muốn nhìn Bao Chứng một lần, vị thanh quan này tiếng lành đồn xa, y có chút hứng thú muốn xem ông phá án như thế nào.

Chỉ là Công Tôn vừa liếc mắt thì lại thấy hồng y nhân giờ giờ ngón tay cái với mình.

Công Tôn hơi sững sốt, nhẹ nhàng sờ cảm, bên cạnh Bao đại nhân quả nhiên có người tài ba a.

...

Chờ bọn Công Tôn vào thành, Triển Chiêu giờ tay bảo nhân mã đã xếp thành một loạt phía sau, “Lên núi.”

Vì vậy, nhân mã đi tuần lại trùng trùng điệp điệp lên núi.

Đi tới nửa đường, Bàng thái sư đi hết nổi, các nha dịch quan binh đều khỏ sở nhìn Triển Chiêu, ý là —— Không thể công lão a, trọng lượng cỗ này ít nhất phải tới hai trăm cân.

Cuối cùng, Triển Chiêu bắt đắc dĩ, hỏi Bàng Cát, “Thái sư, người có sợ chóng mặt không a?”

“Chóng mặt cái gì nha.” Thái sư thở hồng hộc, “Đã chóng mặt tới chịu hết nổi rồi.”

“Vậy tốt.” Triển Chiêu vươn tay xách đai lưng Bàng thái sư, thả người nhảy...

Mọi người chỉ thấy hấn giống như một chú chim én, “Vù” một cái nhảy lên giữa không trung, sau đó hạ xuống, vững vàng đáp xuống trước cửa thành trên đỉnh núi.

Bàng thái sư đặt mông ngồi dưới đất, liền cảm thấy trời đất xoay tròn.

Chờ thái sư rốt cuộc tỉnh táo lại, Bao Chứng bọn họ cũng tới rồi, mọi người cùng nhau vào thành.

Bao đại nhân tiến vào cửa thành, phát hiện cũng không có quan viên tới tiếp đón, nhưng nhai đạo lại rất sạch sẽ, buôn bán rất náo nhiệt, còn có chúc phôi, hiệu thuốc đang tiếp tế người nghèo, khoe miệng cong lên vài phần, đương nhiên... nhân lực phải tốt một chút mới có thể phát hiện.

Bàng Cát không hài lòng, “Huyện quan gì mà lại đối đãi thế này, cũng không biết tới đón tiếp sao.”

Bao Chứng liếc lão một cái, mang theo mọi người đi đến huyện nha.

Triển Chiêu nhìn khắp nơi một chút, liếc mắt thấy được ngoài cửa khách *** phía trước cách đó không xa, tiểu nhị dắt lừa lông ngắn khả ái ra sau nhà.

“Đại nhân.” Triển Chiêu nói với Bao Chứng, “Ta muốn đi dạo quanh một chút.”

Bao Chứng gật đầu, ông cực yêu thích Triển Chiêu, hài tử này đừng xem tuổi còn trẻ, cả người lẫn vật vô hại lại cười đến khả ái, nhưng đầy người đều là chủ ý a, chưa bao giờ để bản thân bị tổn thất còn đặc biệt khôn khéo, từ khi Triển Chiêu tới, Bao Chứng ông cũng chỉ gật đầu với hấn chứ chưa bao giờ lắc một cái...

.

Rời khỏi đội ngũ trùng điệp, Triển Chiêu đi vào khách ***.

Bàng Cát tiến tới hỏi Bao Chứng, “Triển hộ vệ có phải đói bụng hay không a?”

Bao Chứng sờ sờ chòm râu, “Hắn tự nhiên có đạo lý của hắn.”

Bàng Cát trầm mặc một lát, nhỏ giọng hỏi, “Này, lão Bao, người khai báo thành thật.”

Bao Chứng thắc mắc nhìn lão, “Khai báo cái gì?”

“Người đối với Triển Chiêu đặc biệt tốt!” Bằng Cát hắc hắc cười, “Hỏi người, hắc có phải nhi tử của người hay không?”

Bao Chứng quan sát lão một lát, đột nhiên há mồm, hung hăng phi một ngụm, “Ta phi!”

Thái sư phiền muộn lau nước bọt trên mặt, không biết đen có thể truyền nhiễm hay không...

.

Triển Chiêu vội bước đi vào khách ***, đảo một vòng ở tầng dưới không có, lên lầu hai, quả nhiên, nhìn thấy Công Tôn và Tiểu Tứ Tử đang ngồi ở bên bàn gọi món ăn.

Tiểu Tứ Tử liếc mắt liền thấy hắc, Triển Chiêu cùng bé nhìn nhau một lát, mỉm cười.

Tiểu hài nhi đa phần đều rất nhạy cảm, có thể cảm giác được thiện ý hoặc ác ý của người khác, gương mặt đang cười của Triển Chiêu khiến cho bé nở nụ cười.

Công Tôn gọi thức ăn xong, cúi đầu thì thấy Tiểu Tứ Tử hướng sang cửa thang lầu mà cười, liền ngẩng đầu nhìn...

Công Tôn thấy Triển Chiêu thì cảm thấy trước mắt sáng ngời, thanh niên thật hoạt bát, cảm giác ôn nhuận thật đặc biệt, giống như mỹ ngọc lại không bị che mất phong mang.

Triển Chiêu cũng cảm thấy thư sinh này thật đặc biệt, trong nháy mắt tựa hồ còn mang theo chút tùy ý của người giang hồ, bất quá nhìn ra được hắc là do tính cách chứ không phải vì biết công phu, phối cùng một chỗ với tiểu oa nhi, thuận mắt!

Triển Chiêu từ trước đến nay thân thiện, đi tới bên bàn, “Tại hạ Triển Chiêu, cùng nhau ngồi?”

Công Tôn cười, thì ra đây là nam hiệp khách lừng lẫy đại danh a.

Tự giới thiệu một chút, Công Tôn bảo tiểu nhị thêm một đôi chén đĩa, Triển Chiêu lại gọi thêm vài món, hào sảng mời khách.

Nói mấy câu, đây đó liền quen thuộc, vừa trò chuyện vừa ăn, còn uống chút rượu, tương phù hợp hân hoan.

Trong tửu lầu náo nhiệt, ngoài tửu lầu cũng không quanh quẩn.

Bao Chứng và Bằng Cát dẫn theo đội ngũ trùng điệp vừa tiến vào huyện nha, một đội nhân mã trùng điệp khác cũng vào thành.

Thấy nhiều người mang theo đại đao, dùi sắt (vải mỏng) đen quấn quanh người như đang phi ma đại đao (để tang) vào thành, người qua đường xung quanh đều khấn trương lên.

Trên lầu không ít người vây xem, Triển Chiêu cũng ló đầu ra nhìn nhìn, liếc mắt liền thấy được Đào Hành Phong với gương mặt bình tĩnh đi ở đầu đội ngũ.

Triển Chiêu khẽ nhíu mày — Đào Hành Phong thành danh đã ba mươi năm, người này từ một kẻ vô danh tiểu tốt, cho tới bây giờ lên làm Đào minh chủ, tuyệt đối khó đối phó. Thủ hạ của Đào Hành Phong ngoại trừ Đoàn Đào môn bị diệt môn, còn có mười ba môn phái cũng có nhân số xấp xỉ như vậy, kết thành Đào minh, thế lực khổng lồ. Mà đạo pháp của hắc cũng không thể khinh thường, Triển Chiêu tuy rằng chưa từng cùng hắc giao thủ, nhưng nghe nói người này quen dùng khoái đao, người cũng như tên, đao đi như gió.

Đào Hành Phong đi rất nhanh, tư thế đó như là muốn đến nha môn.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, sờ sờ đầu Tiểu Tứ Tử, nói với Công Tôn, “Tiên sinh...”

Công Tôn mỉm cười, “Triển huynh mau quay về nha môn hỗ trợ đi, hai phụ tử chúng ta ở lại khách ***, hữu duyên tái ngộ.”

Triển Chiêu mỉm cười gật đầu, “Nhất định nhất định.” Nói xong, cũng không xuống lầu mà nhảy lên nóc nhà, chạy tới nha môn.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử dùng bữa xong cũng xuống lầu.

Công Tôn bảo Tiểu Tứ Tử chờ ở cửa, y đi ra sau dất lờ.

Tiểu Tứ Tử ngoan ngoãn đứng chờ ngoài cửa, thì thấy cách đó không xa có một cô nương đang ngồi khóc.

Tiểu Tứ Tử thấy cô nương này có chút quen mắt, nghĩ nghĩ... Hình như là cô nương vừa hát rong ở trong lâu, Triển Chiêu còn cho nàng một thỏi bạc, cô nương rất vui vẻ, sao đảo mắt lại khóc thế này?

“Tỷ tỷ.” Tiểu Tứ Tử đi qua hỏi nàng, “Vì sao người khóc nha?”

Tiểu cô nương ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Tứ Tử, xoa xoa nước mắt và bìn bần trên tay trên mặt, có chút kinh ngạc.

Tiểu Tứ Tử lấy khăn giúp nàng lau mặt, “Tại sao lại khóc nha? Té ngã sao?”

Tiểu cô nương khóc thút thít, “Vừa nãy vị công tử nọ cho ta bạc, ta chuẩn bị mua thuốc cho gia gia, nhưng lại bị hai tên địa bĩ (côn đồ) đoạt đi rồi.”

“Hư như thế a!” Tiểu Tứ Tử tựa hồ bất mãn, bất quá bé sờ sờ trên người mình cũng không có tiền, đợi lát nữa phụ thân tới, xin phụ thân chút tiền cho cô nương này vậy.

Đang suy nghĩ, chợt một cánh tay vươn tới, Tiểu Tứ Tử liền thấy một ống tay áo trắng tinh, đường thêu rất cầu kỳ tinh xảo, còn có một bàn tay trắng trẻo rất đẹp.

Tay của nam nhân, không thô không gầy, khớp xương phân minh, sạch sẽ cân xứng, Tiểu Tứ Tử tán thán bàn tay này đẹp, đồng thời, một thỏi bạc đã đặt trong tay cô nương nọ.

Tiểu cô nương ngẩng đầu, nhưng trước mắt không ai.

Tiểu Tứ Tử vội quay đầu lại, dụi dụi mắt —— Là ảo giác sao? Trong nháy mắt khi quay đầu lại, hình như bé nhìn thấy áng mây lúc này đã bay bay trên sơn đạo!

Chờ Công Tôn trở lại, thấy Tiểu Tứ Tử cùng một cô nương mắt to tròn mắt nhỏ thì có chút khó hiểu.

.

Lúc này, cách đó không xa đột nhiên có hai tên địa bĩ chạy tới, bưng một cái quỳ gối trước mặt cô nương.

Tiểu cô nương cả kinh, vội vã cất bạc vào sợ bị đoạt, nhưng nhìn kỹ, hai tên địa bĩ này mới không gặp một chút sao mặt lại biến dạng?

“Cô... cô nãi nãi, trả bạc cho ngài.” Địa bĩ ngoan ngoãn đem bạc vừa cướp lúc này trả lại cho cô nương.

Tiểu cô nương cầm bạc đỡ ra.

Hai tên địa bĩ cầu xin, “Cô nãi nãi, xin cho chúng ta làm trâu làm ngựa chiều cổ gia gia ngài một tháng đi? Ta van người!”

Công Tôn nhìn nửa ngày, nghiêng đầu —— Ai nha! Trấn Đào Phủ này dân phong thuần phác a! Địa bĩ còn nhiệt tình như vậy.

.

Cách đó không xa, lâu hai của một tòa tửu lâu.

Một quý công tử mặc tử sắc trường sam đứng bên cửa sổ, lắc đầu, “Hà tất lại vì một nha đầu không quen biết gì mà phí khí lực.”

Phía sau cách đó cũng không xa, một bạch y nhân vừa lúc đẩy cửa tiến vào, cũng không biết có nghe được những lời đó hay không, hần đi tới bên bàn cầm lấy một vật, xoay người lại đi.

Tử y nhân bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu, “Thật là lạnh lùng a, cũng không để ý người, khi nào người cười một cái, bầu trời có phải sẽ rơi mưa màu đỏ hay không?”

.

.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

[Giảng co]

.

Đạo Hành Phong hiển nhiên là mang theo thịnh nộ mà tới, Triển Chiêu trên nóc nhà quan sát toàn diện một chút, không chỉ một mình Đạo Hành Phong, tam đại cao thủ của Đạo mình đều tới.

Nha dịch vừa ra đứng trước cửa nha môn, Trương Long Triệu Hồ thấy một đám người giang hồ hùng hổ tiến tới, liền phái người vào trong bẩm báo.

“A?” Bàng thái sư vừa đặt móng ngồi xuống chuẩn bị uống một ngụm trà thả lỏng, chợt thấy có người tiến vào, “Đại nhân, người của Đạo mình đến rồi.”

Bao Chứng thì lại rất bình tĩnh, “Bao nhiêu người?”

“Nhiều lắm, phi ma đại hiệp, đều mang vũ khí.” Người báo cáo chính là người của Khai Phong phủ, từng trải nên không hoảng loạn.

“Ách, nhị vị đại nhân, bằng không trước tiên tránh đi?” Huyện thái gia tiến lên.

Bàng thái sư thật ra cũng hơi lo lắng, những người giang hồ này ai biết khi nổi điên sẽ làm gì? Cái gì mà Đạo mình mình chủ, nghe có vẻ khá lợi hại, mà phe mình lại chỉ có vài người...

“Hỗn trưởng!” Bao Chứng nhíu mày, trừng mắt lườm Huyện thái gia.

Huyện thái gia này dù sao cũng là lần đầu tiên gặp được Bao Chứng, gương mặt đen như nhọ nồi, trừng đôi mắt, hấn cả kinh lui về sau một bước —— Đúng là hắc bạch phân minh!

“Nơi này là quan phủ, mọi việc hành sự dựa trên luật lệ Đại Tổng, người thân là mệnh quan triều đình, sao lại có thể sợ những kẻ giang hồ đó?”

“Dạ dạ... Bao đại nhân dạy chí phải.” Huyện thái gia tự nhủ, các người đều là đại nhân vật, ta chỉ là hạt mè hạt đậu, không ngoạn với các người, “Hạ quan đi gọi người tăng cường cảnh giới.” Nói xong, đi như chạy.

Bao Chứng đứng lên, chuẩn bị ra bên ngoài xem tình hình, đi tới cửa vừa quay đầu lại, chỉ thấy Bàng Cát đang ung dung bụng chén uống trà, giống như không có gì.

“Ai.” Bao Chứng nhìn lão, “Người không đi?”

“Ách...” Thái sư ho khan một tiếng, “Ta đối với ân oán giang hồ, từ trước đến nay không có hứng thú, người đi đi.”

Bao Chứng quan sát lão một hồi, cười gượng, “Ta nói lão Bàng, người dài nắng dầm mưa cũng không phải ngày một ngày hai, trận trượng gì mà chưa thấy qua? Có vài người giang hồ mà người cũng sợ?”

“Ai?” Bàng Cát không nhịn được, “Ai nói ta sợ, ta đường đường thái sư nhất phẩm đương triều, lại sợ vài kẻ giang hồ?”

Bao Chứng liền vẫy tay, ý là —— Không sợ thì cùng đi!

Thái sư sợ mất mặt, đành phải theo ra ngoài, tránh cho sau này bị Hắc Tử này lấy làm trò cười. Bất quá vừa đi ra ngoài, thái sư lại lảo liên nhìn xung quanh, “Triển hộ vệ đi ăn còn chưa về sao?”

Bao Chứng thấy lão trong lòng còn run sợ, cố ý hù dọa, “Phỏng chừng tới tối mới về.”

Trên gương mặt mập mạp của Bàng thái sư trong nháy mắt xuất hiện vài nếp nhăn, có chút hối hận vì đã đi ra.

.

Hai người tới đại môn, năm trăm tinh binh đã để lại hơn phân nửa ở ngoài thành, mang vào chỉ có nha dịch và một bộ phận nhỏ binh mã, mà đội ngũ người giang hồ phi ma đại hiệu phía trước đang đi tới có thể dùng từ trùng trùng điệp điệp để hình dung.

Chỉ đảo mắt nhìn sơ qua, ít nhất có hai ba trăm người.

Bàng thái sư biết, thông thường công phu của mỗi người giang hồ đều hơn vài quan binh, ở đây ngoại trừ Triển Chiêu, những người khác cơ bản đều là tay mơ, Triển Chiêu lại không ở... Nhưng dù hắn có thể đối phó, một người liệu có thể đánh lại mấy trăm hay không?

“Uy, Hắc Tử!” Bàng thái sư thấy Bao Chứng vẫn bày ra dáng vẻ như thường ngày, cái mặt đen đen nhìn phát ghét, vội vã túm ông, “Người kiểm chế chút đi, đừng kích thích bọn họ.”

Bao Chứng vùng tay áo, khinh bỉ lườm lão.

Bàng Cát lui ra sau một bước, tâm nói —— Người cam tâm tình nguyện chính khí lẫn liệt thì cứ chính khí lẫn liệt đi, mặc kệ người!

Đạo Hành Phong mang người tới cửa nha môn, mục đích nguyên bản đương nhiên không phải muốn đại náo quan phủ, chỉ là muốn mang thi thể của những huynh đệ đã tử nạn trở về.

Nhưng tới trước nha môn, hắn liếc mắt thấy được bài tử công chính liêm minh, còn có rất nhiều phiên kỳ xuất tuần cùng với nha dịch và quan binh.

(phiên kỳ ở đây là loại cờ to bên trên có chữ mà vua, quan ra ngoài thì có lính mang)

Đại môn nha môn, có một người đang đứng.

Đạo Hành Phong vừa nhìn một cái thì giật mình hoảng sợ... Tâm nói đây là gì?

Nói đến cũng là vì vấn đề của Bao đại nhân, ông vốn đã đen, còn thích mặc một thân đen, nhìn từ xa giống như một pho tượng đất.

Trên thực tế, Bao đại nhân đã thử qua y phục với đủ loại màu sắc, chỉ có màu đen mới hài hòa nhất, còn những màu khác, sẽ làm người ta sinh ra cảm giác... một cái đầu người đen thui đang bay.

“Đứng lại.”

Lúc này, chợt nghe Triệu Hổ hô một tiếng, “Phủ nha trọng địa, không được tụ chúng nháo sự!”

Bàng Cát nhíu mày, lão nguyên bản vẫn nghĩ bốn hộ vệ của Khai Phong phủ là dùng để trang trí, thì ra thời khắc quan trọng còn phát huy công dụng a...

Đạo Hành Phong thấy hộ vệ này khí thế không kém, quan viên mặt đen trước cửa có quan uy thật lớn, suy nghĩ một chút, liền hành một lễ, “Chẳng lẽ là Bao đại nhân?”

Bao Chứng quan sát Đạo Hành Phong từ trên xuống dưới —— Đạo Hành Phong quả thật có khí độ của nhất đại tông sư nhất phái chưởng môn, niên kỷ khoảng hơn bốn mươi? Bất quá dựa theo lời Triển Chiêu, hắn năm nay hắn là cũng đầu năm mươi rồi, quả nhiên võ công tinh diệu, so với những người cùng tuổi trông trẻ hơn một chút. Hơn nữa Đạo Hành Phong trông dáng vẻ không tồi, nhất phái chính khí, thân hình khô ngô cân xứng.

Bao Chứng gật đầu, “Không sai, các hạ chính là Đạo minh minh chủ Đạo Hành Phong?”

“Chính là.” Đạo Hành Phong chấp tay, “Bao đại nhân chớ trách, ta chỉ là đến mang thi thể của huynh đệ tử nạn trở về.”

Bao Chứng phất tay, “Đạo minh chủ, tâm tình của người bản phủ lý giải, chỉ là vụ án này liên lụy tới nhiều mạng người, cần lưu cho quan phủ kiểm chứng, bản phủ sẽ bắt hung phạm trở về quy án, về phần thi thể, chờ ngộ tác (quan khám nghiệm tử thi) khám nghiệm tử thi xong, sẽ trả về gia thuộc.”

“Bao đại nhân công chính liêm minh, tại hạ đương nhiên tin ngài sẽ theo lẽ công bằng mà giải quyết, chỉ bất quá vụ án này đã không cần quan phủ tái điều tra.” Đạo Hành Phong tựa hồ không dễ dàng bị đuổi như

vậy, “Chúng ta đã biết hung thủ là ai, đây là giang hồ sự giang hồ, mong rằng quan phủ không nên nhúng tay.”

Bao Chứng khẽ nhủ mảy, “Người giang hồ có quy củ của người giang hồ, nhưng quốc có quốc pháp, tụ tập dùng binh khí đánh nhau lạm dụng tử hình (gây chết người) chính là trọng tội.”

“Đại nhân.” Đào Hành Phong xem ra cũng không phải kẻ hiền lành, hần cười nhạt một tiếng cắt lời Bao Chứng, “Thi thể trả về cho Đào minh ta cũng là trả cho gia thuộc, điều này ta có thể không quan tâm, dù sao thì cuối cùng vẫn sẽ giao cho Đào minh đại táng. Nhưng hung thủ này, ta muốn tự tay đâm, dùng máu của hắn tể cho huynh đệ ta. Giết người đền mạng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, dù nói là xa tận chân trời, cũng là một đạo lý.”

Bao Chứng nếu không phải do mặt than thì lúc này mọi người đã thấy sắc mặt ông đen tới không thể nào đen hơn, thanh âm cũng trầm xuống vài phần, “Theo như lời minh chủ nói, giết người thì đền mạng, nếu người một mình xử quyết hung thủ, như vậy người cũng là hung thủ, cản trở bản phủ phá án, mặc kệ người là cái gì minh, chỉ cần còn đang ở Đại Tổng, chính là phạm pháp, tất cả án theo luật lệ Đại Tổng hành sự, nghiêm phạt không tha.”

Bàng Cát ở phía sau nhẹ nhàng túm áo Bao Chứng, nhỏ giọng nhắc nhở, “Lão Bao a, người tuổi tác đã lớn, cãi ngang với giang hồ mãng phu làm chi, người ta có đao, người đương nhiên cũng có đao, nhưng đao của người là trát đao, không nhanh bằng người ta...”

Bao Chứng phi một cái liếc trắng sáng cho lão, ý là — Người ít xen mồm, theo luật làm việc!

Bàng Cát nhìn trời, bắt đắc dĩ đành phải không can thiệp.

Đào Hành Phong trong lòng thầm khen, đừng xem Bao Chứng là một quan văn, quả nhiên can đảm, không hổ danh thanh thiên, chỉ có điều...

“Bao đại nhân, thứ cho tại hạ khó lòng tòng mệnh.” Đào Hành Phong nói, “Ta biết trong phủ nha có một nhân chứng chính mắt nhìn thấy, là phu canh, ta cần hỏi hắn một vài vấn đề, thỉnh đại nhân giao hắn ra đây.”

Bao Chứng nhìn nhìn Bàng Cát, Bàng Cát lắc đầu — Mới tới, Huyện thái gia kia phỏng chừng chưa kịp nói.

Bao Chứng ngẩng mặt, “Điều tra án kiện là chuyện của bản phủ, đương nhiên sẽ không giao nhân chứng cho người.”

“Ta nói Bao đại nhân.”

Lúc này, một nam tử cao gầy phía sau Đào Hành Phong lên tiếng. Còn hơn Đào Hành Phong, hần cả phát cả phờ, cũng không lễ phép hơn được bao nhiêu.

Người này họ Vệ, tên một chữ Hoàn, là một trong tam đại cao thủ của Đào minh, môn chủ của Mộc Dao môn. Vệ Hoàn năm nay hơn ba mươi tuổi, người giang hồ gọi là Mộc Dao Hoàn, bởi vì giỏi dùng Mộc đao mà nổi danh. Đừng xem đao của hắn làm từ gỗ, nhưng uy lực kinh người.

Người giang hồ đại thể không quá thích gặp quan phủ, Vệ Hoàn nghe Đào Hành Phong khách khách khí khí trả giá với Bao Chứng thì không nhịn được, liền chen vào lên giọng, “Người không thấy các huynh đệ đều tới phi ma đài hiếu sao? Tay không trở về ăn nói thế nào? Người này ngày hôm nay người không muốn giao cũng phải giao.”

Vệ Hoàn thốt ra lời này, Đào Hành Phong quay đầu lại liếc mắt trừng hắn, ý tựa hồ như trách cứ.

Vệ Hoàn tự nhủ sợ hắn cái gì chứ? Không phải chỉ có vài nha dịch thôi sao, cùng lắm thì cướp người.

Bao Chứng trong lòng đương nhiên khó chịu, đám người giang hồ này quả thật mất không vương pháp, Bàng Cát phía sau cũng nghe không lọt tai, còn trợn mắt lườm lườm cái đám thảo dân lỗ mãng đó.

Chỉ là hai người còn chưa lên tiếng, chợt nghe một thanh âm thấp phần dễ nghe truyền đến, ngữ khí khá nhẹ nhàng, tựa hồ còn mang cười, “Khẩu khí thật lớn.”

Vệ Hoành sững sốt, không phải lời này có gì nặng nhẹ, mà là người nói ra lời này có nội lực thật thâm hậu. Người giang hồ mà, thân là cao thủ đương nhiên là hành gia, vừa nghe giọng nói hư vô ẩn hiện dùng nội lực đẩy ra bên ngoài, thì biết là cao thủ cao đến cỡ nào.

Đao Hành Phong nhướng mày, quả nhiên, kẻ hấn lo lắng đã tới.

Đao Hành Phong đã sớm nghe người ta đồn, Triển Chiêu vào Khai Phong phủ, theo Bao đại nhân tra án.

Đối với quyết định này của Triển Chiêu, người giang hồ thật ra cũng không có nhiều ý kiến, quan hệ giữa giang hồ cùng với triều đình chưa từng hoàn toàn tách rời. Chỉ là phương thức hợp tác không giống mà thôi. Có vài kẻ giang hồ làm tay chân cho tham quan ô lại, có vài người giang hồ bảo hộ thanh quan cứu tế bách tính, còn có vài người tham gia quân ngũ bảo vệ quốc gia, Bao Chửng là thanh quan có tiếng, Triển Chiêu lại có tiếng là đại hiệp thích quản nhân sự (lo chuyện đầu đầu), cho nên mọi người vừa nghe, nghĩ hai người bọn họ rất hợp ý, đây đó hợp tác, không còn gì thích hợp hơn.

Triển Chiêu tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng danh hào vang dội. Hiện nay trong đám giang hồ hậu sinh, nổi danh nhất chỉ có hai người, một là Triển Chiêu, một là Bạch Ngọc Đường. Hai người bọn họ đều vào giang hồ từ rất sớm, cũng danh dương thiên hạ từ rất sớm, hơn nữa đều được võ lâm chí tôn thừa nhận, có thể nói là thực chỉ danh quy.

(thực chỉ danh quy: có được thành tích thực tế nên nhận được danh dự tương ứng)

Vệ Hoành còn đang phân biệt xem âm thanh từ nơi nào vọng tới.

Đao Hành Phong ngẩng đầu, nhìn phía trên đại môn của huyện nha.

Theo ánh mắt hấn, mọi người cùng nhau nhìn lại.

Chỉ thấy tại hiên cửa mà Bao Chửng và Bàng Cát đang đứng, trên nóc nhà, có một thanh niên đang ngồi xếp bằng. Khoảng hai mươi tuổi, da trắng nõn thập phần tuấn tú, ngũ quan tinh xảo khóe miệng mỉm cười, đôi mắt to mà hữu thần, tư văn nhã nhặn nhưng cũng rất tinh ranh, liếc mắt đã có thể khiến kẻ khác ấn tượng gặp một lần là không thể quên.

Đao Hành Phong tuy rằng chưa từng gặp Triển Chiêu, nhưng đã nghe rất nhiều người miêu tả hấn là —— Người gặp người thích, rất có nhân duyên*, hôm nay vừa gặp, quả nhiên không giả.

*(nhân duyên: một người khi lần đầu tiên gặp một người khác bị bề ngoài, tướng mạo, khí chất, thần vận của đối phương hấp dẫn, loại hiện tượng này gọi là nhân duyên, nói dễ hiểu là ấn tượng tốt ngay trong ánh nhìn đầu tiên)

Vệ Hoành liếc mắt nhìn thấy Triển Chiêu, nghĩ nghĩ đã biết là ai, bất mãn, “Thì ra là Triển đại nhân.”

Hấn cố ý nhấn hai chữ “đại nhân” mạnh một chút.

Triển Chiêu cười đến mặt mày loạn loạn, gật đầu, “Ngoan, lễ phép lắm!” Vừa nói, vừa bảo với Triệu Hổ, “Hổ Tử, thưởng hấn một khối đường (viên kẹo).”

...

Vệ Hoành xấu hổ, gơ ngón tay chỉ vào hấn, “Triển Chiêu, ngươi có ý gì?”

Triển Chiêu tỏ vẻ kinh ngạc, nhìn Đao Hành Phong, “Đao minh chủ, trí tuệ của thủ hạ ngươi cần phải nâng cao, nói không được tiếng người thì thôi, sao lại còn không hiểu được tiếng người nữa?”

Bao Chửng gật đầu, Bàng Cát ở phía sau tâm nói, Triển Chiêu hoàn toàn hướng về Bao Chửng, xem ra là do ban nãy Vệ Hoành nói năng lỗ mãng với Bao Chửng mà bất mãn.

Đao Hành Phong đương nhiên hiểu ý ngầm trong lời của Triển Chiêu, nhưng hấn cũng muốn kiến thức một chút Triển Chiêu đến tột cùng có bao nhiêu cân lượng, tuy rằng danh tiếng rất vang, nhưng tối đa chỉ tới hai mươi tuổi, có thể lợi hại đến đâu?

Thấy chương môn không lên tiếng, Vệ Hoành biết là có ý muốn bỏ qua, hắn cũng hiểu được Triển Chiêu tuổi còn trẻ, danh tiếng vang không có nghĩa là phải nhường nhịn hắn, có thực lực thật sự hay không ai biết được, hay là có tiếng mà không có miếng.

“Nếu như ta nhất định đòi người thì sao?” Vệ Hoành nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhướn mi một cái, “Người tới cướp đi.”

Vệ Hoành sắc mặt khê biến hóa, tâm nói —— Triển Chiêu, người thật sự tưởng ta không dám?

Người giang hồ mà, nói động thủ thì động thủ, hắn định rút đao tiến lên thì đã thấy Triển Chiêu vuốt cằm tựa hồ có chuyện gì đó rất khó hiểu, hỏi Đạo Hành Phong, “Lại nói, các người tra ra hung thủ rồi sao? Là ai a?”

Vệ Hoành nổi giận, Triển Chiêu không đem mình để vào mắt.

Đạo Hành Phong trầm mặc chốc lát, nói ra ba chữ, “Bạch Ngọc Đường.”

Triển Chiêu ngồi xếp bằng, một tay chống má cũng trầm mặc trong chốc lát, nói ra ba chữ, “Không thể nào.”

Đạo Hành Phong nhíu mày, “Người sao lại biết không thể nào?”

“Ân...” Triển Chiêu suy nghĩ, “Theo ta biết, Bạch Ngọc Đường hắn là sẽ không gây khó dễ với tiểu lâu la.”

Tất cả mọi người sững sốt.

“Triển Chiêu, người nói ai là tiểu lâu la?” Vệ Hoành trở mặt, tâm nói người giang hồ không phải đều nói Triển Chiêu hiểu rõ tình thế, thức thời, lại nho nhã lễ độ, là một người rất thân thiện gần gũi sao? Tại sao hôm nay gặp được, nha tiêm chủ lợi (độc mồm) thì không nói, còn ngạo mạn vô lễ như vậy.

Triển Chiêu khoát tay áo với Vệ Hoành, “Ta chỉ nói sự thật mà thôi, theo cách hành sự của Bạch Ngọc Đường, ta nghĩ nếu như thật sự người của Đoạn Dao môn đắc tội với hắn, khả năng hắn đi san bằng cả Đạo minh lớn hơn chỉ san bằng một Đoạn Dao môn nhiều lắm.”

Triển Chiêu vừa nói ra lời, mọi người trong Đạo minh biểu tình thống nhất, đều tức giận hút một ngụm khí lạnh.

Bàng thái sư liền hỏi Bao Chứng, “Hắc Tử, tính tình Triển Chiêu thật sự tốt sao? Hay là hắn vừa ăn nhầm cơm chưa chín?”

Bao Chứng không có biểu tình gì, vẫn bình tĩnh như cũ. Thế nhân thường thường nghĩ người có tính tình tốt chính là không cấu kình nóng nảy, vừa vận tương phản, tính tình tốt là vì rộng lượng hiểu đạo lý, còn người thường xuyên nổi giận là vì có nguyên tắc. Hơn nữa, đứng ở lập trường của Đạo minh, có thể là nghĩ Triển Chiêu không tôn trọng bọn họ, mà nếu dựa theo cá tính của Triển Chiêu mà nói, hắn nói đều là lời thật, mà lời thật luôn luôn mất lòng.

“Triển Chiêu.” Đạo Hành Phong rốt cuộc nhịn không được lên tiếng, “Ta kính người là nam hiệp khách, người lại ra lời vũ nhục Đạo minh ta, đừng trách ta không nể tình cảm giang hồ.”

Triển Chiêu thấy Đạo Hành Phong tức giận, lắc đầu, vốn tưởng rằng Đạo minh mình chủ sẽ rất có khí độ rất có trí tuệ rất có đại gia phong phạm, không ngờ a, cũng chỉ là như vậy mà thôi.

Bất quá, lúc này không đợi Triển Chiêu mở miệng, chợt nghe Bao Chứng quát lớn một câu, “Làm càn, bản phủ đi tuần đến tận nơi này mới biết Đạo minh người kiêu ngạo hống hách như vậy, nơi này là quan phủ chứ không phải chợ bán thức ăn, lại càng không phải lời dài để đám giang hồ các người tới luận võ, ai dám cam đảm cản trở phá án, hết thầy nghiêm phạt.”

Tất cả mọi người trong Đạo minh nhìn Đạo Hành Phong.

Đạo Hành Phong cơn tức xông thẳng lên não, nhưng trước mắt dù sao cũng là Khai Phong phủ doãn đương triều nhất phẩm, lại là khâm sai đại thiên xuất tuần (đại diện thiên tử đi tuần tra), vạn nhất thật sự làm lớn chuyện, có hại khăng định là bọn hắn. Nhưng nếu lúc này bị đè ép, sau này làm thế nào đứng ở ngôi vị Đạo minh mình chủ, hơn nữa hắn cũng sẽ trở thành trò cười cho người giang hồ.

Đang lúc giằng co, chợt nghe một đồng âm (giọng trẻ con) ngọt ngào non non truyền đến, “Phụ thân nhìn nha, là Triển Triển nha! Trên nóc nhà nha!”

Cục diện căng thẳng đến không có một cơn gió thổi bên này đã bị đồng âm dễ nghe đánh vỡ.

Triển Chiêu cúi đầu nhìn, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử chẳng biết từ khi nào đã chạy tới, còn đang giơ tay ngoắc hân.

Phía sau cách đó không xa là Công Tôn đang dắt lừa lông ngắn, trên lưng con lừa chất khá nhiều thảo dược, xem ra thu hoạch được tương đối phong phú.

Tiểu Tứ Tử từ khi mới gặp đã rất thích Triển Chiêu, vừa chạy vừa hướng Triển Chiêu trên nóc nhà vẫy vẫy bàn tay bé bỏng.

Triển Chiêu thấy bé thì càng vui, cười tủm tỉm cũng ngoắc lại, “Tiểu Tứ Tử a, đừng chạy nhanh như vậy, nhìn đường a.”

Công Tôn dắt lừa ở phía sau thấy bầu không khí bên này hình như không tốt, lại thấy có nhiều người giang hồ như vậy, có chút lo lắng, “Tiểu Tứ Tử, trở về!”

Bất quá tiểu hài nhi mà, bốn năm tuổi biết cái gì, nhìn thấy người mình thích thì vội vàng chạy tới còn muốn rủ cùng đi chơi.

Tiểu Tứ Tử dốc sức chạy, đột nhiên huých vào Vệ Hoành đang đứng một bên.

Vệ Hoành bị huých một cái không đau không ngứa, cúi đầu nhìn nhìn, Tiểu Tứ Tử lúc này cũng phục hồi tinh thần lại, ngẩng mặt nhìn người bị mình đụng vào.

Vệ Hoành nguyên bản nhìn thoáng qua, nghĩ tiểu oa nhi này rất dễ nhìn, hân dù sao cũng là giang hồ chính phái, không phải cái gì tà môn ma đạo, bị một tiểu hài nhi đụng phải một chút cũng không có gì.

Bất quá hân lại có chút bực mình Triển Chiêu, tức giận lại không có chỗ xả, thấy tiểu hài nhi này tựa hồ rất thân với Triển Chiêu, vì vậy trừng mắt liếc Tiểu Tứ Tử, lên tiếng, “Đi đâu, đại nhân đang nói chuyện, tránh qua một bên.” Vừa nói, vừa khoát tay xua xua.

Hân vốn nghĩ, tiểu hài nhi sao, xua một chút là bỏ chạy, cũng không ngờ Tiểu Tứ Tử cùng các tiểu nam hài nhi khác không quá như nhau, bé rất ngốc, vừa bị dọa đã ngốc lảng tại chỗ, không dám động đậy mà đứng nhìn hân.

Vệ Hoành vung tay lên, cũng không nghĩ mình sẽ đánh trúng một tiểu nộn oa ngắt một cái là tích ra nước, mà bàn tay hân lại to như vậy...

“Tiểu Tứ Tử!” Công Tôn hô to một tiếng.

Triển Chiêu nhảy từ nóc nhà xuống đã không còn kịp rồi, ngay cả Đào Hành Phong muốn ngăn lại Vệ Hoành cũng đã muộn một bước.

Nhưng ngay khi Vệ Hoành cảm giác bàn tay đã sờ sát cái trán của Tiểu Tứ Tử thì, đột nhiên, một bàn tay chộp lại cánh tay hân.

Vệ Hoành sửng sốt, Đào Hành Phong cũng sửng sốt, Triển Chiêu chớp chớp mắt mấy cái.

“Bịch” – một thanh âm vang lên... Vệ Hoành liền cảm giác mặt đất trước mắt đảo lộn, biến thành bầu trời, chờ khi hiểu được thì đã ngưỡng mặt ngã trên mặt đất, dĩ nhiên bị người khác xoay tròn tại chỗ một vòng, quăng ngã chống vó.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử đang ngăn người liền ngưỡng cổ nghiêm mặt nhìn, mở miệng kêu một tiếng, “Mây nha!”

.

.

Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

[Trắng và đỏ]

.

Vệ Hoành lần này rơi đến nặng nề rơi đến trở tay không kịp cũng rơi đến mất mặt.

Hắn đường đường là môn chủ của Mộc Dao môn, một trong tam đại cao thủ của Dao minh, lại bị quăng ngã chổng vó như thế, nhưng lại không hề phát hiện, không hề có lực trở tay.

Hắn ngẩng mặt, chỉ nhìn thấy bầu trời mênh mang, còn có một vạt áo trắng tinh bay bay, phản ứng đầu tiên chính là —— Chất liệu vải này không tệ a!

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt, thấy được bên cạnh mình xuất hiện một người rất cao, nói chung là cao hơn phụ thân.

Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng Tiểu Tứ Tử nhận biết được chất vải trên y phục, còn có bàn tay bên ngoài ồng tay áo, là bàn tay vừa mới cho bạc nga, bàn tay đẹp!

Tiểu Tứ Tử nhìn chăm chăm cái tay kia mà chờ ra, lần này trên tay còn cầm một thứ, một cây thật dài, dùng một khối lụa trắng bọc lại, không biết có phải gậy gộc hay không, bên trên lụa trắng còn dùng sợi bạc thêu một con rắn thật dài, mặt khác còn có một cái gì đó hình vuông, nhét trong một bao phục nhỏ bên cạnh.

Tiểu Tứ Tử chờ ra chăm chú nhìn.

Vệ Hoành trên mặt đất lúc này hình như đã tỉnh táo lại, mà vạt áo trắng bay giữa không trung cũng đáp xuống, có thể thấy rõ người đứng bên cạnh là một bạch y nam tử cao ngất thon gầy, dáng đứng vô cùng tiêu sái.

“Uy!” Vệ Hoành cũng không biết là tức giận hay là ảo não, hô to.

Một tiếng nói này làm cho Tiểu Tứ Tử đang chờ ra bị dọa sợ, bé theo bản năng nhích lên trước một bước, nắm vạt áo trắng kia, thuận tiện giấu mình ở phía sau.

Triển Chiêu từ trên nóc nhà xuống tới, nhưng không tiến đến gần, hình ảnh hiện tại thật sự là thú vị.

Trước mắt một mảnh trắng tinh, rất chói mắt, vài trăm người phi ma đái hiếu còn đứng dàn hàng, lụa trắng để tang nguyên bản hẳn sẽ để lại cảm giác bi thương, nhưng bởi vì lệ khí của người giang hồ mà khiến cho người khác cảm giác được một nỗi phẫn nộ.

Bất quá mọi việc đều có mặt đối lập, so với màu trắng phẫn nộ ở bên này, màu trắng bên trời vừa giáng xuống, lại khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Đầu tiên, một thân trắng tinh này trắng đến cao quý, chất vải cũng rất có phẩm vị, thứ hai, người mặc bạch y này quá nổi bật.

Triển Chiêu vượt cằm quan sát bạch y nhân này, tuy rằng chưa từng gặp, nhưng nghĩ khuôn mặt này hẳn là phối hợp với cái tên ba chữ kia, quá hợp!

Trước kia hắn từng nghe qua vô số miêu tả khoa trương, nhưng tận mắt nhìn thì vẫn thấy kinh diễm.

Khẽ lắc đầu, Triển Chiêu thầm than, danh bất hư truyền!

Bàng thái sư và Bao Chứng hoàn toàn không rõ chuyện gì đang xảy ra, bọn họ chỉ nhìn thấy Vệ Hoành lỗ mãng nọ suýt chút nữa làm tổn thương một tiểu hài nhi. Ngay khoảnh khắc hắn sắp ngã oa oa béo kia, đột nhiên một bạch y nhân đáp xuống bên cạnh hắn, vung tay nắm lấy cánh tay hắn xoay tròn một vòng rồi ném đi như ném một con cá.

Bàng Cát thấp giọng hỏi Bao Chứng, “Ai, Hắc Tử, ai vậy a?”

Bao Chứng sờ sờ chòm râu, bạch y nhân này trông tuổi tác xấp xỉ với Triển Chiêu, vóc người cũng tương đương, tướng mạo đẹp đến khiến người ta kinh ngạc. Mỹ nam tử bậc này trên thế gian cũng coi như hiếm

thấy. Lần đầu tiên ông gặp Triển Chiêu, đã cảm thấy Triển Chiêu tướng mạo xuất chúng, bất quá Triển Chiêu khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái dễ nhìn, ôn nhuận dễ gần, nhìn thế nào cũng thuận mắt, nhìn thế nào cũng thấy lạnh lợi. Mà vị bạch y nhân trước mắt này thì... đẹp đến có chút chói mắt.

Làm một nam nhân, bạch y nhân này tuy rằng dáng vẻ xuất chúng, nhưng không hề có khí son phấn, tương phản, gương mặt với ngũ quan hơi thon gầy cực mỹ nhưng cũng sắc sảo, so sánh với ôn nhuận khí của Triển Chiêu, người này đẹp đến có chút kiêu ngạo. Mặt khác, biểu tình cũng quá nghiêm túc, không phải nói hân hung hân, mà là lãnh đạm, giống hệt một khối băng.

Bạch y nhân này khiến người ta sinh ra ảo giác không dám tới gần, nhưng hiện tại tiểu oa nhi mập mạp lại rất khả ái kia đang ôm chân hắn trốn ở phía sau, hai bên đứng cùng một chỗ, hình ảnh này nên hình dung thế nào nhỉ...

“Phốc.”

Triển Chiêu nhìn nhìn, nhin không được bật cười ra tiếng.

Bạch y nhân ngẩng đầu nhìn hắn một cái, tựa hồ đang quan sát hắn.

Triển Chiêu cùng hắn nhìn nhau một lát, nhovn khoe miệng, tặng cho hắn một nụ cười, rực rỡ không gì sánh được. (câu dẫn *phụt*)

Bạch y nhân tựa hồ ngẩn người, đại khái không ngờ Triển Chiêu lại cười với hắn, lại có lẽ, nụ cười của Triển Chiêu quá mức đặc biệt, hắn chưa từng thấy một nụ cười nào như vậy, sáng sủa lại ấm áp, giống như ánh nắng xé chiều của ngày Đông.

Lúc này, Vệ Hoành đã đứng lên.

Mọi người đây đó quan sát kỳ thật cũng chỉ xảy ra trong nháy mắt, lửa giận của Vệ Hoành đương nhiên chưa tiêu tan, hắn cũng không thấy rõ bạch y nhân là ai, chỉ biết là mình bị ám toán.

Vì giữ mặt mũi, hắn bay lên phi một cước đá về phía bạch y nhân.

Bạch y nhân cũng không hề né tránh, cũng không hề động đậy.

“Chờ chút, chờ chút...”

Ngay khi tất cả mọi người không biết nên phản ứng thế nào, Triển Chiêu vươn hai tay, chặn lại Vệ Hoành đang nổi giận dưng dưng, cũng chặn lại cánh tay cầm một thứ hẹp dài được quấn vải trắng đã nâng lên ba tấc của bạch y nhân.

Đương nhiên... Ai cũng không thấy được Triển Chiêu đã đến đó như thế nào, cũng như không ai thấy được bạch y nhân khi hắn vừa xuất hiện.

Bàng thái sư dụi mắt, hỏi Bao Chứng, “Hắc Tử, dạo này người giang hồ đều biết bay...”

Bao Chứng tuy rằng không biết võ công, nhưng ông cũng không phải chưa từng thấy qua, cũng biết, Triển Chiêu đến tột cùng là cao thủ cấp bậc nào.

Khi ông vừa thu phục Triển Chiêu đến bên người, thì biết người này võ công cực cao, nhưng cao tới trình độ nào thì ông không có khái niệm gì, cho đến có một lần, thiếp thân thị vệ của Triệu Trinh, có danh xưng là cao thủ đệ nhất đại nội Nam Cung Kỷ nói cho ông, “Trên giang hồ, nhắc đến người trẻ tuổi, có thể địch lại Triển Chiêu có thể cũng chỉ có một Bạch Ngọc Đường.”

Bao Chứng lúc đó hiếu kỳ hỏi Nam Cung Kỷ một tiếng, “Người đánh thắng được Triển Chiêu không?”

Nam Cung Kỷ lắc đầu, “Đương nhiên đánh không lại.”

Bao Chứng sờ sờ chòm râu, đây chính là chân nhân bất lộ tướng sao, như vậy bạch y nhân trước mắt này, chẳng lẽ chính là Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường trong truyền thuyết? Trước đây cũng đã nghe qua, đặc điểm lớn nhất của Bạch Ngọc Đường chính là suất, hơn nữa là loại hình suất đến chói mắt, điểm này rất phù hợp với bạch y nhân trước mắt.

Bạch y nhân rút tay lại, tựa hồ không quá thích gần gũi người khác, nhìn nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng rút tay lại, cười tủm tỉm nói với hắn, “Không nên nghiêm túc như vậy chứ, dọa tiểu bằng hữu sợ kìa.”

Bạch y nhân vô thức nhìn thoáng qua Tiểu Tứ Tử còn đang nấp phía sau.

Triển Chiêu quan sát vẻ mặt của hắn, có biến hóa rất nhỏ, khiến tiểu ý của Triển Chiêu đậm thêm vài phần, quả nhiên giang hồ đồn đãi không thể tin, cái gì mà la sát vô tình chứ, nguyên bản vốn là người tốt.

“Tiểu Tứ Tử.”

Lúc này, Công Tôn chạy tới, y ngay cả con lừa cũng đều không để ý, ném dây cương lao tới ôm cổ Tiểu Tứ Tử.

Vệ Hoành vốn nổi giận đùng đùng, không ngờ lại bị Triển Chiêu ngăn cản, cảm thấy một ngụm ác khí không xả ra được, lên tiếng, “Triển Chiêu, người mau tránh ra...”

“Vệ Hoành.”

Đạo Hành Phong vẫn không nói được một lời tốt cuộc đã mở miệng, “Phải đa tạ Triển đại nhân đã cứu mạng của người.”

Vệ Hoành cau mày.

Triển Chiêu cười tủm tỉm nhìn Đạo Hành Phong.

May là, khí độ của Đạo Hành Phong bình thường, cũng không tính là rất minh bạch lý lẽ, bất quá vẫn còn biết trời cao đất rộng, công phu thoát nhìn cũng không tệ, ít nhất hắn biết công phu của Bạch Ngọc Đường so với Vệ Hoành cao hơn không phải một điểm hay nửa điểm, cũng biết vừa rồi chỉ cần Bạch Ngọc Đường xuất đao, mạng của Vệ Hoành khó bảo toàn.

Cái gọi là cao thủ chính là như vậy, giống như chơi cờ, biết mình phải thua, chứng tỏ người còn không tính là quá yếu, nhưng biết rõ ràng phải thua, mà lại không biết đối phương mạnh tới cỡ nào, vậy thì thật đáng thương, rất dễ chết không minh bạch.

Công Tôn ôm lấy Tiểu Tứ Tử đang bị dọa cho ngây người, vừa vỗ lưng bé vừa dỗ dành.

Tiểu Tứ Tử ôm cổ Công Tôn vùi đầu vào hõm vai y, im lặng không tách ra, nhưng mà không hề khóc, xem ra cũng không quá kinh hoàng.

Công Tôn quay sang cảm tạ bạch y nhân, sau khi thấy rõ tướng mạo thì lại ngẩn người, lên tiếng, “Ồi chao? Người không phải Bạch Ngọc Đường sao?”

Trong đầu Triển Chiêu đầu tiên là hiện lên một câu —— Quả nhiên! Sau đó giật mình, thư sinh này nhận thức Bạch Ngọc Đường?

Mà cái tên Bạch Ngọc Đường cũng khiến đám người Đạo Minh phi ma đái hiếu bên kia căng thẳng.

Vệ Hoành liếc mắt nhìn Đạo Hành Phong, lúc này, Đạo Hành Phong đang hí mắt quan sát bạch y nhân.

Bạch Ngọc Đường được tặng ngoại hiệu Cẩm Mao Thử, bởi vì hắn là người nhỏ tuổi nhất trong Hãm Không đảo Ngũ Thử.

Hãm Không đảo Ngũ Thử danh chấn nhất phương, ngoại trừ võ nghệ cao cường người mang tuyệt kỹ, sinh ý cũng làm được rất lớn, vừa là thương nhân vừa là quân nhân.

Ngũ Thử này bản tính cổ quái, Hãm Không đảo thế lực khổng lồ, hùng bá thủy vực Tùng Giang phủ một thời, phú giáp thiên hạ (giàu nứt đố đổ vách).

Lão đại Lô Phương là kinh thương (buôn bán) kỳ tài.

Lão nhị Hàn Chương thông thiên triệt địa còn giỏi đào địa đạo, tinh thông đóng thuyền.

Lão tam Từ Khánh trời sinh thần lực.

Lão tứ Tưởng Bình thông minh tuyệt đỉnh, bơi giỏi kinh người.

Bốn người này còn có tiếng là yêu thương đệ đệ, sủng đệ đệ nhỏ hơn bọn họ rất nhiều tuổi – Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường lên trời xuống đất, cho nên tính cách hẳn mới quái đản như vậy.

Đạo Hành Phong thấy Bạch Ngọc Đường một thân bạch y còn đắt tiền hơn cả vàng, còn có giở tay nhấc chân là toát ra một cỗ tinh tế và quý khí của một quý công tử, liền biết nghe đồn tuyệt đối không giả. Mà thứ dùng lụa trắng bọc trong tay hắn, hẳn chính là Vân Trung đao nổi danh.

Đạo Hành Phong không khỏi cảm khái, đồng dạng danh chấn thiên hạ, so sánh với vị công tử ca nhi (cậu ấm) này, Triển Chiêu trông thuận mắt hơn, ít nhất hẳn còn biết cười với người khác.

Bạch Ngọc Đường quay sang, nhìn nhìn Công Tôn, tựa hồ cũng đã nhớ ra y là ai.

Hai tay chấp lại, rất khê mà khom người một cái, “Công Tôn tiên sinh.”

Triển Chiêu há mồm —— Thật có lễ phép!

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Bao Chứng sờ sờ chòm râu trên cằm, “Nho nhã lễ độ, có gia giáo.”

Bàng Cát giật giật khóe miệng, tâm nói —— Nói thừa, nhìn y phục của người ta thì biết là con nhà phú quý rồi.

Nhà lão có nhiều phu nhân, y phục cái nào đáng giá cái nào quý báu lão biết rõ nhất. Vị công tử Bạch Ngọc Đường này không chỉ phú quý còn rất có phẩm vị, thật sự không giống một người giang hồ, nếu lão gặp hắn tại Khai Phong phủ, còn có thể nghĩ là tiểu vương gia nhà ai nữa kìa.

Công Tôn vỗ Tiểu Tứ Tử cười gật đầu với Bạch Ngọc Đường, “Đã lâu không gặp, đại ca đại tẩu người khỏe chứ?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, thanh âm nhạt nhưng cũng ôn hòa nhẹ nhàng, “Khỏe, đa tạ quả niệm.”

“Tiểu Tứ Tử a, đừng sợ nữa, ca ca này khi còn bé người từng gặp rồi.” Công Tôn vỗ cái mông nhỏ của Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt, quay đầu lại trộm nhìn Bạch Ngọc Đường, lại ôm cổ Công Tôn che đi nửa khuôn mặt mình, trong lòng nghĩ —— Hoa, ca ca này dễ nhìn thật, cũng đẹp như Triển Triển mới quen!

Công Tôn chột chột mông bé, “Không nhớ rõ sao? Ba năm trước đây từng gặp rồi a.”

Tiểu Tứ Tử chớp mắt —— Ba năm trước đây bé mới mấy tuổi chứ?

.

Vốn là, ba năm trước đây, Hãm Không đảo chủ Lô Phương đột nhiên mắc bệnh lạ, đã dùng hàng trăm loại thuốc nhưng không thể chữa khỏi.

Đại tẩu Mẫn Tú Tú của Bạch Ngọc Đường chính là con gái của dược vương, bản thân đã có y thuật kinh người, nhưng cũng vô lực chữa trị, mất thấy thân thể Lô Phương ngày một suy yếu hấp hối, tất cả mọi người gấp đến xoa quanh.

Một ngày nọ, có một lão lang trung nói với Mẫn Tú Tú, thử mang Lô Phương đến Thiệu Hưng Tĩnh viên tìm một vị Công Tôn tiên sinh, tiên sinh này niên kỷ không lớn, nhưng y thuật kinh người, được gọi là Diêm Vương Địch, nếu như y cũng nói không thể cứu, vậy thật sự cần chuẩn bị hậu sự.

Lúc đó, Lô Phương đã sắp gượng không nổi, Bạch Ngọc Đường công Lô Phương ngày đi ngàn dặm chạy tới Tĩnh viên cần y.

(cần y: tìm thầy thuốc tài giỏi nhờ chữa trị)

Công Tôn tuy rằng là danh y, nhưng không quan tâm đến chuyện giang hồ cũng không quan tâm đến chuyện triều đình, chỉ chuyên tâm hành y, có bệnh thì chữa không hề làm giá, cũng không nhắc đến tiền bạc, lập tức trị liệu cho Lô Phương.

Năm đó Tiểu Tứ Tử phỏng chừng mới hơn một tuổi, đi cũng chưa vững, trông tròn vo như một quả cầu.

Lô Phương bệnh rất nặng, Công Tôn dùng non nửa tháng mới chữa lành được. Trong nửa tháng đó, Bạch Ngọc Đường vẫn canh giữ chờ đợi ở Tĩnh viên, bởi vì Công Tôn không thể phân tâm, cho nên hắn còn giúp y chăm sóc tiểu viên cầu Tiểu Tứ Tử nửa tháng, cho đến khi Lô Phương hoàn toàn khang phục như kỳ tích.

Đến tận bây giờ, Lô Phương và Mẫn Tú Tú vẫn thường đi thăm Công Tôn, Bạch Ngọc Đường không đi, nhưng đối với vị thần y trẻ tuổi này hắn vẫn khắc sâu ấn tượng, cũng thập phần tôn kính. Không ngờ oa oa trước mắt này, lại chính là viên cầu không hề khóc mà chỉ biết cười khúc khích năm xưa...

“Thì ra người chính là Bạch Ngọc Đường.” Vệ Hoành cắt lời bên này đang ôn chuyện, “Người giết cả Đoạn Dao môn của chúng ta, món nợ này giải quyết theo luật giang hồ, thế nào? Hẹn một địa phương chúng ta một chọi một!”

Bạch Ngọc Đường liếc hắn một cái.

“Nghe nói, lúc trước có người của Đoạn Dao môn xung đột với Bạch thiếu hiệp?” Đào Hành Phong lên tiếng, xem ra, hắn đã nắm được một ít đầu mối, “Bạch thiếu hiệp tựa hồ có thói quen, vừa nhìn không vừa mắt thì chém tận giết tuyệt, không biết giang hồ đồn đãi là thật hay giả?”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát, lên tiếng, tựa hồ cảm thấy rất buồn chán, “Ta nhìn rất nhiều người không vừa mắt, mỗi một người đều phải diệt môn vậy không phải rất bận rộn sao?”

Triển Chiêu nhún nhún miệng, hai má cố sức nhấn nạt không để mình cười.

“Phu canh gõ mõ cầm canh thấy khi màn đêm buông xuống có một bạch y nhân từ Đoạn Dao môn đi ra.” Vệ Hoành hỏi Bạch Ngọc Đường, “Lúc này người lại xuất hiện tại trấn Đào Phủ, quá trùng hợp đi.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, có chút không nhìn được, “Các người cũng mặc bạch y, cũng trùng hợp xuất hiện tại trấn Đào Phủ.”

Triển Chiêu đã cảm thấy hai má có chút mỏi rồi.

“Bạch Ngọc Đường, người đừng nói dối, ai chẳng biết trên giang hồ dùng Miêu đao chỉ có người...”

Giữa đôi mày Bạch Ngọc Đường lại nhíu sâu vài phần, “Sao người lại dông dài như vậy, giọng nói lại khó nghe.”

Triển Chiêu giơ tay vịn chặt hai bên má.

“Bạch Ngọc Đường, người...” Vệ Hoành cảm thấy ngày hôm nay cực kỳ không thuận lợi, Bạch Ngọc Đường vừa xuất hiện làm mình mất hết mặt mũi, tính cách người này sao lại đáng ghét đến thế.

Đào Hành Phong khẽ khoát tay ngăn lại Vệ Hoành, lên tiếng, “Bạch thiếu hiệp, người có chứng cứ chứng minh người vô tội không?”

Bạch Ngọc Đường tựa hồ cực không thích nói chuyện, nhìn người của Đào minh cũng không thuận mắt, bèn nói với Triển Chiêu đang gặng sức ấn hai má, “Ta là đi ngang qua, các người cứ tiếp tục.” Nói xong, xoay người lễ phép gật đầu với Công Tôn, “Cáo từ, lần sau đừng môn bãi phỏng.

Triển Chiêu cố sức nhịn cười, người này thật thú vị, thái độ đối với Công Tôn và đối với Đào minh hoàn toàn bất đồng.

Công Tôn gật đầu, “Hảo.” Một bên nói với Tiểu Tứ Tử, “Nói tái kiến với Bạch ca ca đi.”

Tiểu Tứ Tử hướng Bạch Ngọc Đường vẫy tay áo.

Bạch Ngọc Đường lại quan sát bé một hồi, xác định, quả thật chính là viên cầu năm xưa không sai! Vì vậy xoay người nhanh chóng bước đi.

Triển Chiêu nhìn ra... Bạch Ngọc Đường tựa hồ có việc gấp, tại sao hắn lại đến trấn Đào Phủ, không phải vì người giang hồ đồn đãi âm ỉ, nói hắn có hiềm nghi trong án Đoạn Dao môn diệt môn đó chứ?

“Chậm đã!”

Vệ Hoành tiến lên một bước ngăn cản Bạch Ngọc Đường, “Người có trọng đại hiềm nghi không thể đi! Dem chuyện này nói rõ ràng.”

Bạch Ngọc Đường ánh mắt lạnh lùng.

Triển Chiêu xua tay, “Hạ hạ hỏa, không nên xúc động.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, tựa hồ cảm thấy rất ngoài ý muốn, tính cách của nam hiệp Triển Chiêu này thật sự là ‘hoạt bát’ ngoài dự đoán...

Kiên nhẫn, Bạch Ngọc Đường ngoảnh đầu lại nói với Đào Hành Phong, “Nếu quả thật Đoạn Dao môn có người chọc ta khiến ta muốn giết cho hả giận, ta sẽ trực tiếp giết người, sẽ không tính toán với tiểu lâu la.”

Mọi người nghe Bạch Ngọc Đường nói, nghĩ thế nào cũng thấy quen tai, đều soạt một tiếng nhìn sang Triển Chiêu, ý là —— Hai người thông đồng phải không?

Triển Chiêu nhìn trời —— Quả nhiên!

“Bạch Ngọc Đường, ngày hôm nay người không nói rõ, đừng hòng đi!” Vệ Hoành ngăn cản Bạch Ngọc Đường, những người khác trong Đào minh cũng rút đao ra.

Bạch Ngọc Đường không vui, Triển Chiêu cũng cảm giác được sát khí trên người hắn.

“Ai.”

Nhưng đúng lúc này, Đào Hành Phong đột nhiên khoát khoát tay, ngăn cản thủ hạ, nhìn Bao Chứng, “Bao đại nhân, người không phải nói muốn điều tra án kiện để công đạo cho Đào minh ta sao? Bây giờ kẻ hiềm nghi ngay tại đây, người sẽ không mất mở trường trường nhìn hắn chạy thoát chứ?”

Bao Chứng hơi sững sốt.

Bàng Cát ở phía sau nhếch mép —— Ai nha, cái tên Đào Hành Phong này là loại người âm hiểm a!

Đào Hành Phong bật cười một tiếng, “Còn thỉnh Triển đại nhân, ngăn cản vị có hiềm nghi này.”

Triển Chiêu chớp chớp mắt, cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một hồi.

Bao Chứng ho khan một tiếng, biết đây là mưu kế của Đào Hành Phong, Triển Chiêu nếu như đánh nhau với Bạch Ngọc Đường, nói không chừng sẽ là lưỡng bại câu thương.

Nhưng, Bao Chứng từ trước tới nay công chính liêm minh dựa theo công bằng chấp pháp, Bạch Ngọc Đường quả thật có hiềm nghi, hắn là nên lưu lại phối hợp điều tra, ít nhất phải tự chứng minh được mình trong sạch.

“Triển đại nhân.”

Vệ Hoành cười nhạt một tiếng, hỏi thúc Triển Chiêu, “Còn không bắt người?”

Triển Chiêu vuốt cằm, tựa hồ rất khó xử.

Bạch Ngọc Đường cũng không nhúc nhích, bắt quả dựa theo thần thái đó, bước tiếp theo hắn là sẽ tiếp tục rời đi.

Khi mọi người ở đây không biết tiếp theo sẽ phát triển như thế nào, chỉ thấy Triển Chiêu đột nhiên vươn tay, ôm lấy Tiểu Tứ Tử.

Tất cả mọi người sững sốt.

Bạch Ngọc Đường liền thấy Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử đứng trước mặt mình, cầm lấy cánh tay nhỏ bé bụ bẫm của Tiểu Tứ Tử hướng hắn vẫy vẫy, “Tiểu Tứ Tử, gọi Bạch đại ca lưu lại ăn cơm.”

...

Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái, quay đầu lại nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nghiêm túc nói, “Nói đi nha, nếu không nói, ta phải đánh nhau với hắn đó.”

“A?” Tiểu Tứ Tử cả kinh, “Phải đánh nhau a?”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy, đánh cho người ngã ngựa đổ đầu rơi máu chảy.”

Tiểu Tứ Tử vươn tay nắm ống tay áo của Bạch Ngọc Đường, “Vây Bạch Bạch lưu lại ăn cơm đi?”

Bạch Ngọc Đường lúng túng nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử lắc lắc ống tay áo của hắn, “Không nên đánh nhau, ăn một bữa cơm đi!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, trong ánh mắt có một nét mắt tự nhiên.

Triển Chiêu cười gật đầu, ý là —— Hai ta đánh một trận thì không có gì, có điều đánh như vậy sẽ bị người ta chế giễu đúng không nào?

Bạch Ngọc Đường trầm mặc chốc lát, gật đầu, “Có thể.”

Triển Chiêu quay đầu lại, nháy mắt với Bao Chứng —— Đối phó!

Bàng Cát nhin không được tán thán —— Nhân tài a!

“Có điều...”

Triển Chiêu nghe Bạch Ngọc Đường còn có câu sau, quay đầu lại nhìn hắn.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường vươn tay nhắc Tiểu Tứ Tử khỏi tay Triển Chiêu giao cho Công Tôn, khê nhượng mi với Triển Chiêu, “Đánh trước, ai thua mời khách.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, sau đó ngẫm hiểu mà gật đầu, “Hảo...”

Tiếng “hảo” vừa dứt, hắn khoát tay, Vệ Hoành phía sau không kịp né tránh, bị khuỷu tay của Triển Chiêu chính xác đánh trúng, bưng mũi, máu mũi chảy xuống.

“Ai nha lỗ tay, thật hổ thẹn...” Triển Chiêu quay đầu vội vã xin lỗi.

“Tối.” Bạch Ngọc Đường nói một tiếng, Triển Chiêu chợt nghe phía sau có gió, vụt một cái tách ra, nhảy lên cao, xoay người đáp xuống giữa đám người Đạo minh.

Bạch Ngọc Đường khoe miệng cong lên một độ cung rất khê, đuổi theo nhảy vào...

Bàng Cát khoanh tay xem náo nhiệt, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đánh nhau, sao lại tận lực lao vào đám người của Đạo minh thế kia?

Đạo Hành Phong tức đến mặt mày trắng bệch, một đám thủ hạ của hắn loạn cả lên, từng người bị Triển Chiêu ‘vô ý’ đánh trúng, mỗi lần đều trúng cái mũi, chuẩn đến không thể nào chuẩn hơn.

Bao Chứng cười lạnh một tiếng, ai nói Triển Chiêu không còn cách nào khác.

Bàng Cát đột nhiên chợt cánh tay Bao Chứng, chỉ chỉ hai thân ảnh một đỏ một trắng mờ ảo đang liên tục bay nhảy trong đám người kia, “Hai người bọn họ hình như đánh rất vui vẻ a.”

Bao Chứng nhíu mày, “Hóa ra người cũng nhìn ra được sao?”

“...”

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, thấy mọi người loạn thành một đoàn, vội vã dắt lừa lông ngắn trốn dưới mái hiên của một tửu lâu gần đó, cùng quần chúng xung quanh xem náo nhiệt.

Tiểu Tứ Tử nhìn đến ngây người, “Hai đám mây!”

Phía trên bọn họ, trên sân thượng lầu hai, có một tử y nhân đang ngồi, một tay cầm chén rượu nâng cầm, chuyên chú nhìn.

Một lúc lâu mới yếu ớt mở miệng, “Thì ra người thực sự biết cười.”

Trên cái chén trong tay đột nhiên xuất hiện một vết rạn dài, giọt rượu theo ngón tay nhỏ xuống, rơi trên mặt đất, vỡ tan.

.

.

Thằng cha áo tím này là ai? Đừng nói là thâm yêu Bạch Bạch nha? Hay lại là trùm ngầm a? == Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

[Trêu ghẹo và bị chọc]

.

Trước nha môn trấn Đào phủ loạn cào cào cả lên, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mượn danh nghĩa đánh nhau liên thủ thu thập tất cả mọi người trong Đào minh, đồng thời, hai người cũng thử xem võ công lẫn nhau.

Triển Chiêu tuy rằng là lần đầu tiên gặp được Bạch Ngọc Đường, nói cũng chưa nói được vài câu, bất quá vẫn rất thưởng thức người này.

Đầu tiên, hần nghĩ Bạch Ngọc Đường rất hợp nhãn duyên, nói cách khác, với tiêu chuẩn của Triển đại hiệp, hần nghĩ Bạch Ngọc Đường rất đẹp, nhìn rất thuận mắt.

Tiếp theo, người này tuy lạnh như băng trông có vẻ không dễ ở chung, nhưng quan sát từ những chi tiết như hần có lẽ độ với Công Tôn lại bảo hộ Tiểu Tứ Tử, là người tốt.

Triển Chiêu vẫn nghĩ xem nhân phẩm của người luyện võ, cần nhìn hai điểm, thứ nhất, xem thái độ của hần đối với người không có võ công, có tôn trọng hay không. Thứ hai, xem hần có nguyện ý bảo hộ người nhỏ yếu hay không, nếu như hai dạng này đều làm được, như vậy có thể xưng là hiệp khách.

Về phần tính tình, Triển Chiêu từ trước tới nay không quan tâm, mỗi người đều có tính cách và sở thích riêng của mình.

Còn nữa, người thường xem náo nhiệt người trong nghề xem môn đạo, vừa giao thủ, Triển Chiêu cũng kinh ngạc vì nội lực thâm hậu võ nghệ cao cường của Bạch Ngọc Đường, quả nhiên là đồ đệ mà Thiên Tôn sủng ái, danh sư xuất cao đồ a... Tuy rằng phái Thiên Sơn rất loạn, có điều Bạch Ngọc Đường tựa hồ không tham gia đấu tranh nội bộ trong môn phái.

Mà Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên gặp Triển Chiêu, cũng có ấn tượng rất tốt.

Đầu tiên, hần nghĩ Triển Chiêu không đáng ghét.

Tiêu chuẩn xem người của Bạch Ngọc Đường rất kỳ quái, sẽ không quản vẻ bề ngoài, thân phận hay tài năng có xuất chúng hay không, chỉ để ý thuận mắt hay không thuận mắt. Người sống trên đời chính là như vậy, có vài người quái lạ thế nhưng thuận mắt, có vài người cái gì cũng tốt nhưng chướng mắt.

Mặt khác, Bạch Ngọc Đường đối với dáng vẻ một người đẹp hay xấu cũng không có yêu cầu gì đặc biệt, phương diện này cũng tương đối trì độ, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Triển Chiêu, dĩ nhiên lại nghĩ người này rất đẹp, đặc biệt là nụ cười.

Ấn tượng đầu tiên mà Triển Chiêu mang đến cho Bạch Ngọc Đường có thể không giống như ấn tượng đầu tiên mà Triển Chiêu mang đến cho những người khác.

Rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy Triển Chiêu, sẽ nghĩ hần giống như một con mèo lông trắng dịu ngoan, rất tinh tế, rất nhu hòa, một chút cũng không phô trương. Nhưng Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy hần là một con mèo đen giảo hoạt tinh ranh, tuy rằng lớp lông mao vừa mềm lại vừa sáng, nhưng chỉ là bên ngoài mà thôi, móng vuốt của hần rất sắc nhọn, tính cách rất mãnh liệt.

Bạch Ngọc Đường kỳ thật không ưa những kẻ chỉ thích sống an nhàn, nếu như một người mà không có cá tính, hần sẽ cảm thấy không thú vị, nhưng Triển Chiêu tựa hồ không hề ít bí mật, cũng ẩn tàng đi tính cách chân chính của mình, hần là một người có thân thể vô cùng phức tạp.

Mặc khác, Bạch Ngọc Đường tự nhận mình là một người xử sự rất thất bại, nhưng Triển Chiêu hiển nhiên lại có thể thập phần tinh tường biểu đạt suy nghĩ của mình, am hiểu câu thông với người khác, là loại người xử sự rất thành công, Bạch Ngọc Đường rất tán thưởng năng lực này.

Cuối cùng, công phu của Triển Chiêu thật sự rất cao, khi giao thủ, Bạch Ngọc Đường mới tin tưởng lời sư phụ hẳn từng nói —— Đụng tới Triển Chiêu phải cẩn thận ứng đối, lơ là sẽ có hại. Tuy rằng hẳn không quá minh bạch vì sao sư phụ lại biết công phu của Triển Chiêu không kém... Chẳng lẽ trước đây đã giao thủ?

Hai người đánh đến không phân biệt được trên dưới, còn rất hài lòng, Đào Hành Phong sắc mặt rất khó coi.

Đao minh tam đại cao thủ đều cau mày —— Nói thế nào nhỉ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường là đang trêu chọc bọn họ, nhưng đáng giận nhất chính là hai người này đều là cao thủ trong cao thủ, sợ rằng cả Đào Hành Phong cũng đánh không lại.

.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đứng một bên nhìn, cẩn thận bảo vệ Tiểu Tứ Tử, người đến xem ngày càng nhiều, đoàn người bắt đầu chen chúc, Công Tôn vẫn liên tục lui ra sau, cuối cùng lui đến trên bậc thang, không ngờ bậc thang có một chỗ lõm, gót chân y vừa giẫm lên liền cảm thấy cơ thể ngã ngược về sau.

Công Tôn vội vã lui lại một bước giữ cân bằng, lúc này, vừa lúc có một người đi ngang qua sau lưng y.

Công Tôn thoáng cái đụng phải, nhanh chóng quay đầu lại xin lỗi, không biết đã đụng trúng ai rồi.

Nhưng Công Tôn vừa quay đầu lại, kinh ngạc nhảy dựng —— Chỉ thấy phía sau là một thân ảnh tối đen như mực, người này mặc một thân đen thui, thân hình cao lớn, then chốt là ban ngày ban mặt, hẳn còn dùng một mảnh vải đen che đầu, y phục cổ áo kéo rất cao che khuất hơn phân nửa gương mặt, giống như không dám gặp người, lén lén lút lút.

Bị Công Tôn đụng phải một chút, người nọ cũng không truy cứu, vừa nhìn ra hướng nha môn phía sau, vừa chạy về phía trước, lén vào đoàn người giống như sợ bị ai đó nhìn thấy.

Công Tôn theo hướng hẳn đang nhìn mà nhìn tới, chỉ thấy tầm mắt là vị trí trước nha môn, nơi đó vừa lúc là Bao Chửng và Bàng Cát đang đứng.

Công Tôn híp mắt lại, người kia là ai? Thần thần bí bí lén la lén lút, còn sợ Bao đại nhân... Chẳng lẽ là đạo tặc hay thổ phỉ gì đó?

“Tiểu Tứ Tử.” Công Tôn thấp hơn người nọ một cái đầu, người nọ động tác lại nhanh, nhìn không rõ tướng mạo, bèn hỏi Tiểu Tứ Tử đang được mình bế, “Người có nhìn thấy hắc y nhân vừa nãy không?”

Tiểu Tứ Tử giơ một ngón tay chỉ vào hắc y nhân đã chạy gần mất dạng kia, tựa hồ cũng chú ý tới dáng vẻ cực kỳ khả nghi của hắn, “Có phải người đó không phụ thân?”

“Đúng!” Công Tôn gật đầu.

“Ân, không thấy được, thế nhưng có nghe nói chuyện.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

“Hắn nói cái gì?” Công Tôn vội vàng truy hỏi.

“Hình như...” Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, “Nói cái gì, chết người đi được, bánh bao sao lại ở chỗ này, phải chạy nhanh nhanh, bị bắt gặp thì phiền lắm.”

Công Tôn trong lòng khẽ động —— Chẳng lẽ đây mới là hung thủ chân chính?

Nhưng một lần nữa y kiểng chân nhìn quanh tìm kiếm, đã không thấy hắc y nhân nọ.

“Chắc.” Công Tôn có chút ảo não.

.

“Khụ khụ.”

Ở phía sau, chợt Bao Chửng ho khan một tiếng.

Triển Chiêu hợp thời nhảy ra khỏi chiến khu, Bạch Ngọc Đường cũng lui tới một bên, nhìn lại... Hơn phân nửa đệ tử của Đạo minh đều quỳ rạp trên mặt đất bưng mũi, tràng diện có chút buồn cười.

Bao Chứng còn chưa lên tiếng nói, chợt Bàn Cát tới một câu, “Không được tư đầu huyền não trước nha môn.”

Đạo Hành Phong nhìn nhìn Triển Chiêu, lại nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, sắc mặt âm trầm.

Bao Chứng giơ tay nói với Bạch Ngọc Đường, hướng về phía nha môn bày ra tư thế mời, “Vào nha môn nói chuyện.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng đi vào nha môn.

Đạo Hành Phong nhìn Bao Chứng, “Bao đại nhân được xưng là công chính liêm minh, nhưng tựa hồ có chút thiên vị...”

Bao Chứng khoát khoát tay, “Bản phủ không cần người dạy làm sao phá án, hôm nay người nói năng lỗ mãng dùng binh khí đánh nhau nháo sự, bản phủ niệm tình người là lần đầu vi phạm, không tính toán với người, lần sau không được vi phạm nữa!” Nói xong, vung tay áo, quay về nha môn.

Bàn Cát bữu môi, tâm nói xem điệu bộ của Hắc Tử người kia, rồi cũng xoay người tiến vào nha môn, lão cũng có chút hiếu kỳ với Bạch Ngọc Đường.

Đạo Hành Phong đứng tại cửa suy nghĩ một chút, nghĩ tình huống có chút biến hóa, không ngờ Bao Chứng lại đột nhiên đi tuần tới nơi này, hẳn bảo thủ hạ trở về khách *** dọn xếp, bàn bạc kỹ hơn.

.

Rất nhanh, người xung quanh đều tản đi, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử còn đứng gần khách ***.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử nắm dây cương của lừa lông ngắn, hỏi Công Tôn, “Khi nào chúng ta về nhà nha?”

“Ân...” Công Tôn nghĩ lại chuyện vừa rồi, có điều muốn nói với Bao Chứng, dù sao y cũng có chút giao tình với Bạch Ngọc Đường, không lý nào lại để hắn chịu hàm oan, mình có đầu mối lại không nói.

Nghĩ xong, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử chạy tới nha môn.

Trước cửa, Trương Long Triệu Hồ đang đứng.

Trương Long thấy Công Tôn tới trước cửa, rất lễ độ hỏi, “Vị tiên sinh này, có việc gì?”

“Ách...” Công Tôn còn chưa mở miệng, chợt nghe có người nói, “Không sao, để cho bọn họ vào.”

Đang nói, Triển Chiêu chạy ra, vươn tay đón lấy Tiểu Tứ Tử từ trong lòng Công Tôn, “Suýt chút nữa quên mất, vào trong ngồi một chút đi, Bao đại nhân nói mời ăn đường.”

Tiểu Tứ Tử chẹp chẹp miệng, ôm cổ Triển Chiêu gọi hắn ôm vào nha môn, Công Tôn bất đắc dĩ —— Tiểu Tứ Tử thật đúng là không khách khí với Triển Chiêu, mới vừa gặp lần thứ hai đã bị dụ dỗ rồi.

.

Đi vào phòng khách nha môn, Bao Chứng và Bàn Cát ngồi ở chính tọa, Bạch Ngọc Đường ngồi trên ghế khách, nha hoàn trong nha môn khi dâng trà thì nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, ra ngoài gặp được Triển Chiêu đang cười tủm tỉm bế Tiểu Tứ Tử chạy vào, bèn quay đầu ngấm ngĩa một lớn một nhỏ, vừa quay đầu lại lại thấy một thư sinh xinh đẹp chạy vào... Tiểu nha hoàn cảm thấy quá mắt, không còn nhìn thấy đường nữa rồi a!

Công Tôn thấy mọi người tựa hồ đang nói chuyện quan trọng, định bế Tiểu Tứ Tử tránh đi một lúc, nhưng Bao Chứng mời y ngồi xuống, “Công Tôn tiên sinh mời ngồi.”

Công Tôn có chút mất tự nhiên, bất quá vẫn ngồi xuống.

Triển Chiêu bế Tiểu Tứ Tử ở trong sân chạy tới chạy lui, Tiểu Tứ Tử bị hắn chọc cho khanh khách cười không ngừng. Công Tôn nhìn thoáng ra bên ngoài, lại nhìn nhìn Bao Chứng, chỉ thấy ông vừa uống trà vừa quan sát Bạch Ngọc Đường, thần tình tự nhiên, có vẻ rất hiền hòa.

Nhận thức của Công Tôn đối với vị Bao thanh thiên này lại thâm sâu thêm vài phần.

“Bạch thiếu hiệp, đêm xảy ra vụ án, người đang ở nơi nào?” Bao Chứng hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường buông chén trà, cũng không nói lời vô ích, “Đêm xảy ra án mạng là khi nào?”

“Đại khái một tháng trước.”

“Ta là ngày hôm nay vừa mới tới.” Bạch Ngọc Đường nói rất bình tĩnh, “Trước đây ta chưa bao giờ đến trấn Đào Phủ này, hai tháng nay ta đều ở tại Hãm Không đảo, trong khi đó có đến Thiên Sơn hai lần tìm sư phụ.”

Bao Chứng gật đầu, xuất ra hồ sơ vụ án, giao cho Bạch Ngọc Đường, “Bạch thiếu hiệp, có hứng thú xem một chút không?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay tiếp nhận, nâng tay mở ra họa quyển (bức tranh cuộn tròn).

Tiểu nha hoàn tiến đến dâng trà cho Công Tôn vừa lúc nhìn thấy, ngực thịch một tiếng, hai mắt lóe sáng.

Bao Chứng nhác thấy, lắc đầu... May là Khai Phong phủ chỉ có một Triển Chiêu, nếu như thêm một Bạch Ngọc Đường, vậy bọn nha hoàn trong phủ phỏng chừng không còn tâm trí làm việc.

“Cho nên ngài hoài nghi kẻ giết người là ta?” Bạch Ngọc Đường xem xong họa quyển, buông xuống, tựa hồ có chút suy nghĩ.

Họa quyển trải đều trên bàn, Công Tôn khi uống trà thì liếc thấy, bèn đi tới cúi đầu quan sát một lát, lên tiếng, “Những người này cũng không phải là đao thương chí tử.”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Công Tôn, “Vì sao nói như vậy?”

“Àn, ta không hiểu võ công, nhưng.” Công Tôn vươn tay chỉ vào thi thể trong bức họa, “Cổ của một người khi bị cắt, sẽ có rất nhiều máu phun ra, nói cách khác nếu như hấn bị chém khi đứng nơi này, như vậy máu sẽ phun ra rất xa, mà bên chân là vết máu nhỏ xuống, rồi sau khi ngã xuống, bên cạnh vết thương sẽ là một vũng máu.”

“Là như thế.”

Triển Chiêu không biết đi vào lúc nào, đang đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường xem bức họa, hai tay bịt hai bên tai Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử vốc dáng thấp bé, nhìn không thấy bức tranh trên bàn, cũng không nghe được những người lớn nói gì, ngây ngốc mở to hai mắt hiếu kỳ nhìn, nhưng cũng không làm ồn.

“Nhưng những thi thể này, xung quanh hầu như không có vết máu tung tóe, mà bên dưới thi thể lại có rất nhiều vết máu phun lấm tẩm.” Công Tôn nói, “Ta không thấy được thi thể nên không dám chắc chắn, nhưng ta nghĩ thi thể có chuyện.”

Bao Chứng hỏi, “Công Tôn tiên sinh là nghề tác sao?”

Công Tôn há há miệng, còn chưa kịp lên tiếng thì Bạch Ngọc Đường đã nói, “Công Tôn tiên sinh là thiên hạ đệ nhất thần y.”

Công Tôn vội vã xua tay.

Bạch Ngọc Đường nhìn y, “Không cần khiêm tốn, được vương nói.”

Bao Chứng và Bàng Cát liếc mắt nhìn nhau, lời Bạch Ngọc Đường nói ra luôn có sức thuyết phục.

Triển Chiêu buông tai Tiểu Tứ Tử ra, cúi đầu hỏi bé, “Phụ thân người có phải thần y không a?”

“Đúng vậy!” Tiểu Tứ Tử ngưỡng cổ nghiêm mặt rất tự tin, “Phụ thân có thể cứu người chết sống lại.”

Công Tôn vươn tay nhéo má bé, “Không được nói vậy.”

Tiểu Tứ Tử xoa xoa hai má, “Tất cả mọi người đều nói vậy.”

Bao Chứng đứng lên, “Vậy thỉnh Công Tôn tiên sinh đi xem thi thể một chút?”

Công Tôn kinh ngạc, “Có thể sao?”

“Đương nhiên!” Bao Chứng đứng dậy mời y ra khỏi phòng, “Còn thỉnh Công Tôn tiên sinh hỗ trợ.”

Công Tôn tự nhiên là cam tâm tình nguyện hỗ trợ, Bao đại nhân cũng thật khách khí lễ độ.

Bạch Ngọc Đường thấy bên này bận rộn, bèn vươn tay cầm hộp đứng lên chuẩn bị rời đi.

Triển Chiêu vươn tay ngăn hãm lại, “Không phải nói ăn cơm rồi mới đi sao.”

“Phải nga.” Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt, cười tủm tỉm cầm lấy ống tay áo của Bạch Ngọc Đường, “Bạch Bạch, ăn cơm rồi lại đi nha.”

...

Lúc này, Trương Long đi đến, thấp giọng nói hai câu bên tai Triển Chiêu.

Triển Chiêu hơi ngẩn người, cúi đầu tiến đến sát bên tai Bạch Ngọc Đường nói, “Ngoài cửa có người tìm người.”

(cần gì phải kề vào tai mà nói chứ = =+)

Bạch Ngọc Đường nhú mày, nhìn Trương Long, “Người nào?”

“Tử y nhân, cầm một thanh kim đao.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong nhú nhú mày, đứng lên nói với Triển Chiêu, “Ta còn có việc phải làm, cáo từ.”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn nhìn, Bao Chứng không ở đây, đã đến đình thi phòng (nhà xác) với Công Tôn tiên sinh, mà Bàng Cát đang uống trà lại buông tay, ý là —— Ta mặc kệ.

Bạch Ngọc Đường đã đi ra tới cửa.

Tiểu Tứ Tử dẩu dẩu mồm, ngẩng mặt nhìn Triển Chiêu, ý tựa hồ là muốn giữ Bạch Ngọc Đường lại ăn cơm.

Triển Chiêu sờ sờ cằm, vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, quay đầu lại phóng tới bên cạnh Bàng Cát.

Bàng thái sư chớp chớp mắt.

Triển Chiêu sờ sờ đầu Tiểu Tứ Tử, nói với Bàng thái sư, “Thái sư a, phiền người giúp đỡ chiếu cố đến khi Công Tôn tiên sinh trở lại.” Nói xong, nhanh như chớp vô ảnh.

(theo zai đem con bỏ chợ -__-ll)

Bàng Cát cúi đầu, Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu, hai người đối diện.

Một lúc lâu, Bàng thái sư cười hì hì vươn tay chọt bụng Tiểu Tứ Tử —— Mềm mềm, tiểu béo oa này thật khả ái.

Tiểu Tứ Tử liếc mắt ngắm cái bụng ‘mang thai’ của Bàng thái sư, vươn tay vỗ hai cái.

Chờ Bao Chứng và Công Tôn trở lại, thì thấy Tiểu Tứ Tử đã bò lên đùi Bàng Cát ngồi, một lớn một nhỏ không biết đang nói cái gì, Bàng Cát vui vẻ đến ngứa tới ngứa lui.

Công Tôn vội đi đến bế Tiểu Tứ Tử trở về, không được không biết trên dưới như thế.

Bao Chứng đi qua lườm lườm cái bụng của Bàng Cát, thỉnh linh tới một câu, “Thật có tình thương của người mẹ...”

“Phốc...” Nước trà trong miệng thái sư văng đầy đất.

.

Triển Chiêu chạy ra nha môn nhìn khắp nơi, đã không thấy bóng dáng Bạch Ngọc Đường, bèn hỏi nha dịch, “Bạch Ngọc Đường đi hướng nào?”

Nha dịch giơ một ngón tay chỉ đường, Triển Chiêu định đuổi theo.

Lúc này, Trương Long chạy theo ra, “Triển đại nhân, Bao đại nhân nói có người bị tình nghi.”

“Nhanh như vậy?” Triển Chiêu cả kinh.

“Công Tôn tiên sinh vừa mới nhìn thấy một người, nói là một thân hắc y, đại khái cao thể này...” Trương Long hoa tay múa chân một chút, “Che mặt lấm lét, nói cái gì giết chết người, Bao đại nhân đang ở đây thì phải chạy.”

“Thật không?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Hắn còn có gì đặc thù không?”

Trương Long lắc đầu, “Bao đại nhân nói khi người đuổi theo Bạch thiếu hiệp thì nên lưu ý một chút.”

“Nga!” Triển Chiêu gật đầu chạy ra ngoài, chạy được một lúc mới thắc mắc — Làm sao Bao đại nhân biết mình đuổi theo Bạch Ngọc Đường?

Triển Chiêu khinh công giỏi, nhảy lên nóc nhà đuổi một lúc thì thấy hai bóng người phía trước.

Rất kỳ lạ là hai người cũng không phải sánh vai đi tới, Bạch Ngọc Đường đi trước, một người mặc tử y đi theo phía sau.

Tử y nhân này mặc một thân y phục rất đẹp dễ quý giá, nhìn bóng lưng thì thấy phong độ phiêu phiêu, thanh kim đao trên tay vô cùng nổi bật.

Triển Chiêu âm thầm nướng mi một cái — Kim đao... Người này hẳn là đệ tử phái Thiên Sơn, Nghiêu Tử Lăng.

Nghiêu Tử Lăng thân phận cao quý, nghe nói là hậu duệ của hoàng tộc Hung Nô, sinh ra tại tái ngoại, bởi vì hâm mộ võ công Trung Nguyên cho nên từ nhỏ đã tìm đến Trung Nguyên vô lâm thánh địa Thiên Sơn để học nghệ.

Nghiêu Tử Lăng cực ít đi lại trên giang hồ, phái Thiên Sơn tuy rằng hỗn loạn, nhưng cũng là một nơi xuất nhân tài, Nghiêu Tử Lăng là người nhỏ nhất trong các đệ tử của phái Thiên Sơn, nhưng công phu nghe nói rất cao, thâm bất khả trắc (sâu thâm khó dò, lòng dạ khó đo).

Triển Chiêu đuổi theo vài bước thấy Bạch Ngọc Đường bước đi vội vã, có chút hiếu kỳ, hai người này vì sao lại tới trấn Đào Phủ?

Suy nghĩ một chút, Triển Chiêu thả người nhảy xuống, giống như một con diều vọt tới đứng vững bên cạnh Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường xoay mặt thấy Triển Chiêu, có chút kinh ngạc.

Hai tay cầm kiếm của Triển Chiêu đặt ở sau lưng, thân thiết nói, “Tiện đường, cùng đi?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn một cái, “Người biết ta đi đâu sao?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Đi thẳng chứ sao, đúng không?”

Bạch Ngọc Đường có chút hết nói — Trước mắt chỉ có một con đường thẳng tắp, đương nhiên đi thẳng.

Bất quá vẫn là câu nói kia, Bạch Ngọc Đường tựa hồ không thể nào ghét Triển Chiêu được, cho nên cũng thân nhiên cùng hắn đi tới phía trước.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn nhìn Nghiêu Tử Lăng, Nghiêu Tử Lăng cúi đầu, tay cầm kim đao tựa hồ ta đi đường ta, cánh tay kia tùy ý đặt bên thắt lưng, theo thói quen xoay xoay chiếc nhẫn trên tay.

Triển Chiêu nhẹ nhàng dùng khuỷu tay huých Bạch Ngọc Đường, “Sư huynh người?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Sư diệt (cháu).”

Triển Chiêu liền thấy Nghiêu Tử Lăng bắt đắc dĩ ngẩng đầu liếc nhìn Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu hiếu kỳ, hai sư huynh đệ này sao lại xa lạ như thế, bèn nhỏ giọng hỏi, “Cãi nhau sao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Người đang vội vã làm việc?” Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn sắc trời, “Cũng đã đến giờ ăn, có muốn cùng nhau hay không?”

“Ta có việc gấp.”

Triển Chiêu liếc tới chiếc hộp vuông trong tay hắn, mở miệng nói đùa, “Vừa đủ cất vào một cái đầu người.”
Bạch Ngọc Đường đứng lại.

Triển Chiêu thấy hắn ngừng thì cũng ngừng lại nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường đem hộp đưa tới trước mắt Triển Chiêu, “Quả thật là đầu người.”

Triển Chiêu trầm mặc trong chốc lát, vươn tay nhéo lấy hai bên má Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng kéo, “Không nên nghiêm túc như vậy chứ!”

...

Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu.

Nghiêu Tử Lăng phía sau ngẩn ra một lúc lâu, dĩ nhiên có người dám sờ mặt Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu không phải gan to bình thường a...

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một hồi lâu, Triển Chiêu vươn tay vỗ vai hắn, “Đi, đi uống rượu.”

Vừa đi vừa nói, “Người vừa nãy có nhéo má Tiểu Tứ Tử không a? Xúc cảm rất tốt, giống như một viên cầu!”

Bạch Ngọc Đường rất công nhận hai chữ “viên cầu” mà Triển Chiêu dùng để hình dung Tiểu Tứ Tử, hỗn loạn mơ hồ theo Triển Chiêu vào khách *** uống rượu.

Nghiêu Tử Lăng nhú mày đứng nhìn phía sau, chỉ thấy Triển Chiêu đã tới lầu hai ngoắc hắn, ý là, lên đây cùng ăn đi?

Nghiêu Tử Lăng suy nghĩ một chút rồi xoay người đi, Triển Chiêu liền thấy trong ngõ nhỏ gần đó có không ít người đi ra, theo sau hắn rời khỏi, dường như là tùy tùng của hắn.

“Tính cách còn quái gở hơn cả người.” Triển Chiêu ngồi xuống, rót rượu cho Bạch Ngọc Đường, sau khi gọi thức ăn thì vỗ chiếc hộp kia, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Thật sự là đầu người?”

Bạch Ngọc Đường buông đũa, nhìn Triển Chiêu, “Tính cách người rất rộng rãi đó chứ.”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy, rất nhiều người đều nói như vậy.”

“Người có thói quen vừa mới gặp thì sờ mặt người ta à?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Lại không có vấn đề gì...”

Vừa nói ra miệng, Bạch Ngọc Đường đột nhiên vươn tay tới.

Triển Chiêu liền cảm giác trên má mình, ngón tay lạnh lạnh lướt qua, còn thuận tiện chọt chọt.

Hắn ngậy ra một lát, Bạch Ngọc Đường thu tay lại, nâng chén uống rượu, nhìn thần tình có chút xấu hổ lại có chút ngượng ngùng của Triển Chiêu, một nét bồn chồn từ đáy mắt xẹt qua, “Da đẹp.”

...

.

.

đồ biết hắc y nhân là ai? =>) thật là mất hình tượng =>) Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

[Thâm trầm một chút hoạt bát một tí]

Triển Chiêu dứt một đũa thức ăn vào trong miệng, nghĩ bị sờ soạng một chút cũng không mất mát gì, mình cũng sờ hẩn rồi, coi như hòa.

Vì vậy, Triển đại nhân từ trước đến nay không câu nệ tiểu tiết rất nhanh đã ném chuyện này vào quên lãng, cầm đũa chọn thức ăn, thưởng thức hương vị món ăn.

Bạch Ngọc Đường quan sát một chút, vị Triển đại hiệp tính cách rộng rãi này chính là một cật hóa (kẻ tham ăn) danh phù kỳ thực, ngay cả chốn hẻo lánh như trấn Đào Phủ này có món ăn vặt đặc sắc nào hẩn cũng biết, lúc gọi thức ăn thì cái mồm vô cùng lưu loát.

Thật ra Triển Chiêu trước khi đi xa đã sớm hỏi thăm các lão nhân trong nha môn, đã biết món nào ăn ngon rồi.

Triển Chiêu vừa ăn thức ăn vừa liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy hẩn chỉ uống rượu mà không ăn gì, liền nhú mày, “Không hợp khẩu vị? Người muốn ăn cái gì thì cứ gọi đi.”

Bạch Ngọc Đường tâm tình tựa hồ cũng không tệ lắm, vươn tay gấp một đũa nhắm nháp, cảm thấy hương vị không tồi, Triển Chiêu rất biết chọn món ăn.

Triển Chiêu liền phiên muện suy nghĩ, làm thế nào mà tư thế gấp thức ăn của Bạch Ngọc Đường cũng có vẻ công tử như vậy chứ, nhìn không được bèn đưa một cái thìa qua, tâm nói không tin người húp canh mà còn tiếp tục công tử được như vậy.

Bất quá Bạch Ngọc Đường phóng cái thìa đó sang một bên không đụng tới, buông đũa tiếp tục uống rượu.

Triển Chiêu thu hồi tâm tình đùa cợt, nhìn chiếc hộp vuông trên bàn kia, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người từ thật xa chạy tới trấn Đào Phủ này, không phải vì muốn kết thúc vụ án diệt môn của Đoàn Dao môn đó chứ?”

“Chuyện của Đoàn Dao môn ta cũng vừa mới biết mà thôi.” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đối với chiếc hộp kia rất hiếu kỳ, liền vươn tay rút ra lớp vải bọc bằng lụa kia.

Triển Chiêu thấy trong bao là một hộp gỗ đen láy, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhướn mi một cái, “Mở ra nhìn.”

Triển Chiêu nhú mày, “Không phải thật sự là đầu người chứ?”

Bạch Ngọc Đường uống rượu.

Triển Chiêu vươn tay mở hộp nhìn vào trong, sửng sốt, chỉ thấy trong hộp chứa một cái đầu lâu trắng hếu.

Triển Chiêu không quá minh bạch, đóng hộp lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lên tiếng, “Người nhìn lại một lần nữa thật kỹ.”

Triển Chiêu lại mở hộp ra nhìn kỹ, ở đây đông người, hẩn không muốn lấy đầu lâu ra, cho nên khẽ nghiêng chiếc hộp, nhìn vào... Triển Chiêu thấy được chỗ khác biệt của đầu lâu — Chính là trên hai gò má trơ xương của đầu lâu trắng ấy, có một vết tích màu đen, tựa hồ là một chữ được xăm vào.

Một chữ “Tội”, đây là khi trọng phạm sung quân biên quan thì sẽ bị xăm vào, bởi vì đâm vào khá sâu, mà hai gò má ít thịt, thỉnh thoảng sẽ đâm vào xương gò má.

Triển Chiêu đóng hộp lại bắt đầu dờ ra...

Phái Thiên Sơn nhiều đồ tử đồ tôn, nhưng người giang hồ ai cũng biết nội bộ phái Thiên Sơn rất hỗn loạn, chương môn Lục Phong căn bản không quản được đồ đệ tuổi trẻ khí thịnh lại có võ công cao cường, đó chỉ là vài nguyên nhân, còn phải xem tính cách của Thiên Tôn mà nói tiếp.

Thiên Tôn quý vi vô lâm chí tôn, cùng cung chủ Ân Hưu của Thiên Ma cung được xưng là thiên hạ đệ nhất.

Nhưng tính cách cũng rất giống tiểu hài tử, bản thân hẩn thiên phú kinh người, cho nên thu đồ đệ cũng thích tìm vài người thiên phú dị bẩm.

Thiên Tôn đời này đã chọn rất nhiều đồ đệ, nhưng đại thể chỉ dạy nhất chiêu bán thức thì đã nghĩ người ta không có thiên phú, giao cho chương môn Thiên Sơn tiếp tục dạy. Trong nhiều đồ đệ như thế, chỉ có Bạch Ngọc Đường là Thiên Tôn từ đầu tới cuối nghiêm túc dạy dỗ, cũng là người duy nhất được thừa nhận là chính mình truyền thụ.

Ngoại trừ Bạch Ngọc Đường, Thiên Tôn trước sau đã dạy bảo chỉ ít mười ba mươi bốn đồ đệ không danh phận. Những đồ đệ này tuy rằng không có thiên phú cao như Bạch Ngọc Đường, nhưng đều có chỗ hơn người. Mà phái Thiên Sơn là võ học thánh địa, trong tàng thư các có đại lượng võ học thư tịch, mười mấy đồ đệ này sau khi trưởng thành mỗi người đều tài giỏi, võ nghệ cao cường. Lục Phong tuy là chương môn phái Thiên Sơn, nhưng bởi vì bối phận hỗn loạn, hắn cũng quản không được các ‘đệ tử’. Cho nên nội bộ phái Thiên Sơn chia làm rất nhiều phe phái.

Một vài đồ đệ bản phận, phụ trách quản lý sự vụ hằng ngày của phái Thiên Sơn thì theo Lục Phong. Những đồ đệ khác, đều theo một “sư huynh”, có kẻ độc lập thành một môn phái, có kẻ mơ ước vị trí chương môn phái Thiên Sơn, càng đấu người chết ta sống.

Mà giữa nhiều đồ đệ như vậy, có một người rất đặc biệt, gọi là Dương Thái Sinh.

Dương Thái Sinh là một trong những đồ đệ đầu tiên mà Thiên Tôn thu nhận, cũng không thể nói là đồ đệ, dù sao Thiên Tôn cũng chưa từng thừa nhận, chỉ có thể nói là môn hạ.

Người này tính cách tùy ý, ngày thường nghe nói là phong lưu phóng khoáng, không thích tranh quyền đoạt lợi, chỉ thích du sơn ngoạn thủy...

Dương Thái Sinh sau khi võ nghệ đại thành, thì một mình đi lại trong giang hồ, trải qua những ngày tiêu diêu tự tại. Nhưng trong khi đó không biết xảy ra chuyện gì, hắn đối với một vị nữ tử ngoại tộc tâm sinh ái mộ, hai người yêu đến chết đi sống lại oanh oanh liệt liệt. Nhưng không ngờ nữ tử đó lại là một thích khách, ám sát mệnh quan triều đình bị bắt, Dương Thái Sinh không rõ nội tình cứu ả thoát đi, vi phạm quốc pháp, còn bị ả phản bội khiến cho trọng thương.

Cuối cùng Dương Thái Sinh bị vu oan, xăm chữ sung quân, từ nay về sau mai danh ẩn tích, nghe nói đã chết.

Chuyện này trôi qua đã mười năm, lưu truyền rộng rãi trên giang hồ. Cho nên rất nhiều võ sinh trong võ lâm Trung Nguyên có chút kiêng kỵ nữ tử ngoại tộc, rất sợ bị trở thành Dương Thái Sinh thứ hai.

Triển Chiêu sững sốt nhìn đầu lâu một lúc rồi hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đây là Dương Thái Sinh sao?”

Bạch Ngọc Đường buông chén rượu, “Mấy hôm trước, sư phụ ta phái người gọi đến Thiên Sơn một chuyến, trên bàn đặt cái hộp này.”

Triển Chiêu bưng chén rượu tập trung nghe.

“Vài ngày trước, một nữ nhân ngoại tộc đem chiếc hộp này đưa đến phái Thiên Sơn, nói muốn gặp sư phụ ta.” Bạch Ngọc Đường không nhanh không chậm nói, “Sau khi giao hộp cho sư phụ ta, nàng nói bên trong là đầu của cũng Dương Thái Sinh, việc năm xưa kỳ thật có ẩn tình. Dương Thái Sinh là vì cứu nàng mà chết, mà nàng không phải là thích khách cũng không có phản bội, hai người bọn họ là cùng bị vu oan.”

“Nga?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Trong đó có ẩn tình? Vậy vì sao không sớm nói ra?”

“Nàng bị bệnh rất nặng, chưa nói xong đã chết.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày nói, “Trước khi chết, nàng nói di thể của Dương Thái Sinh ở tại trấn Đào Phủ, trước khi lâm chung hắn để lại một phong thư, dặn dò nàng khi sắp không xong, cầm giao cho sư phụ ta, xem như hoàn thành một nguyện vọng.”

Nói rồi Bạch Ngọc Đường từ bên hông rút ra một phong thư, đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu tiếp nhận thư có chút kinh ngạc, “Người xác định là ta có thể xem?”

Bạch Ngọc Đường lại rất thần nhiên, “Dương Thái Sinh là người giết sao?”

Triển Chiêu chớp chớp mắt, “Đương nhiên không phải.”

“Vậy có gì không thể xem?” Bạch Ngọc Đường vươn tay rót rượu.

Triển Chiêu cầm thư, nghĩ tính tình như Bạch Ngọc Đường thế này thật khiến người ta thích! Quân tử thần đăng đăng sự vô bất khả đối nhân ngôn!

(Quân tử thẳng thắn vô tư không có chuyện gì là không thể công khai!)

Mở thư, chữ của Dương Thái Sinh viết xiêu xiêu vẹo vẹo... Nhưng Triển Chiêu nhìn ra được, hẳn nguyên bản viết chữ rất đẹp, nhưng có thể do thân thể suy yếu, không cầm bút được, cho nên chữ viết mới run run. Nhìn thư Triển Chiêu tâm sinh bi thương, hảo hảo một đời danh hiệp sĩ, vì sao rơi vào tình cảnh thế này?

Nội dung trên thư, phần đầu tiên là ân cần thăm hỏi sức khỏe của Thiên Tôn, đồng thời nói bản thân làm nhục sự môn không dám quay về phái Thiên Sơn gặp sư phụ, phong thư này là thư tuyệt bút, chờ khi Thiên Tôn thấy, hẳn có lẽ đã không còn trên đời. Dương Thái Sinh xem ra thập phần tôn trọng hiếu thuận Thiên Tôn, phần đầu viết rất chân thành tha thiết thành kính, khiến người ta động dung.

Phần sau bức thư, Dương Thái Sinh nói sơ qua sự tình năm đó.

Nguyên lai nữ tử dị tộc mà hắn yêu kia, cũng không phải là gian tế gì, nàng là hậu duệ của một bộ tộc đã tiêu thất ở tái ngoại, là tới Trung Nguyên tìm kiếm một bảo vật thất lạc của bộ tộc —— Đoạn Đầu đao.

Dương Thái Sinh nói trong thư, hắn cùng với nàng kia cũng không biết đoản đao trông bình thường này có chỗ nào đặc biệt bất quá chỉ là một kỷ niệm của bộ tộc mà thôi. Nhưng trong quá trình tìm kiếm đoản đao, lại bị một vài kẻ giang hồ thần bí truy sát, sau lại bị phát lệnh truy nã. Mà vị mệnh quan triều đình bị bọn họ “ám sát” kia, là một người quan trọng trong Binh Bộ, gọi là Đàm Kim. Năm đó Dương Thái Sinh bọn họ tra được Đoạn Đầu đao nằm trong tay Đàm Kim, chỉ là theo hắn đòi đao, nhưng không ngờ dĩ nhiên lại trúng mai phục, gặp tai bay vạ gió. Sau đó Dương Thái Sinh đều truy tìm nơi đặt chân của Đàm Kim, nhưng hắn thập phần giáo hoạt, sau khi từ quan thì mai danh ẩn tích, cuối cùng có một người nhìn thấy hắn, chính là tại trấn Đào Phủ.

“Đoạn Đầu đao...” Triển Chiêu xem xong thư, có chút khó hiểu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Là đao gì a? Rất có danh tiếng sao?”

“Ta từng tìm một vị bằng hữu ở tái ngoại hỏi thăm, ai cũng chưa từng nghe qua điều gì về nó.” Bạch Ngọc Đường cất thư, “Sư phụ ta không cho ta tìm đao, chỉ bảo đi tìm di thể của Dương Thái Sinh, mang về Thiên Sơn cùng mai táng với vị cô nương kia.”

Triển Chiêu gật đầu, Thiên Tôn còn rất có tình nghĩa a, thế nhân đều thuật lại Thiên Tôn người này đã lánh xa thế ngoại, không có cảm tình, xem ra không phải là như vậy.

Triển Chiêu sau khi ăn uống no đủ, nghĩ làm chính sự thì quan trọng hơn, không bằng đi tìm hắc y nhân mờ ám kia, vì vậy liền trả tiền cơm, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người đi tìm di thể của Dương Thái Sinh a? Ta đây đi thăm dò án tử, mấy ngày nay ta đều ở huyện nha, người muốn uống rượu thì tới tìm ta.”

Triển Chiêu đứng dậy muốn đi, Bạch Ngọc Đường vươn tay chỉ chỗ ngồi, “Người không phải nên giúp ta tìm di thể sao?”

Triển Chiêu sững sốt, khó hiểu hỏi, “A?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, “Người xem thư rồi.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Người bảo ta xem a.”

“Xem cũng không phải xem khơi khơi.” Bạch Ngọc Đường lười biếng vươn tay chống sườn mặt, nhìn Triển Chiêu, đôi mắt đẹp không có tinh thần gì, tựa hồ rất mệt mỏi, “Người không thành tâm hỗ trợ thì xem làm gì?”

Triển Chiêu há to miệng, bị lừa rồi.

Bạch Ngọc Đường đạm nhiên cười một cái, “Nha môn hắn là có sổ ghi chép hộ dân, tìm một người tên là Đàm Kim không khó.”

Triển Chiêu lúc này mới minh bạch, hẳn đã nói vì sao Bạch Ngọc Đường lại sẵn khoái cho hắn xem thư còn cho nhìn đầu lâu, thì ra muốn lừa hắn làm chạy chân.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn sắc trời, “Như vậy làm phiền Triển huynh, ta sẽ ngụ ở khách *** đối diện nha môn, có đầu mối thì tới tìm ta.” Nói xong đứng lên muốn đi.

Triển Chiêu tay mắt lanh lẹ túm lấy tay áo Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hắn.

“Như vậy đi Bạch huynh, ta giúp ngươi tìm Đàm Kim, ngươi giúp ta đi bắt một hắc y nhân.” Triển Chiêu mỉm cười, chói lóa a, “Đại khái cao hơn ngươi một chút, một thân hắc y, dùng vải đen che kín mặt, lén lút.”

Bạch Ngọc Đường thắc mắc, “Bắt người là chuyện của nha môn các ngươi.”

Triển Chiêu chỉ chỉ chén đĩa trên bàn, “Thế nhưng ngươi vừa ăn của ta đó nha, ăn cũng không phải ăn khời khời!”

...

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đối diện.

Triển Chiêu vươn tay nắm lên một củ lạc, nhét vào trong tay Bạch Ngọc Đường, “Ta quay về nha môn lấy hồ sơ cho ngươi rồi thuận tiện ngủ một giấc, sau khi ngươi bắt được hắc y nhân, nhớ tới tìm ta nha.”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu cười đến thấy rằng không thấy mắt, một con mèo vô cùng giảo hoạt.

Sau đó, Triển Chiêu nhanh như chớp chạy vô ảnh, còn giúp hắn mang đầu lâu về, nói là nhờ Công Tôn tiên sinh kiểm nghiệm.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn củ lạc trong tay, lần đầu tiên có cảm giác trộm gà không được mà còn mất nắm gạo... Triển Chiêu này, rất cơ linh.

Nghĩ đi nghĩ lại —— Tìm thì tìm nhưng tìm ai? Hắc y nhân?

.

Triển Chiêu cầm đầu lâu trở lại nha môn, Công Tôn và Bao Chứng còn có Bàng Cát đang ở thư phòng bàn về vụ án, tựa hồ còn rất hợp ý, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng cười của Bao Chứng và Bàng Cát, Triển Chiêu đi vòng ra sân sau, muốn tìm tàng thư các hoặc phòng hồ sơ của nha môn.

Mới vừa đi đến hậu viện chợt nghe một trận tiếng kêu non nớt của lừa lông ngắn.

Triển Chiêu ló đầu nhìn thoáng qua hoa viên, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử cầm một chậu gỗ đặt lên mặt đất, bé đang ngồi ở trên chậu gỗ, cầm trong tay hai cây hành (củ cà rốt), một cây đưa cho lừa lông ngắn gặm còn một cây thì tự mình gặm.

Triển Chiêu thấy một màn như vậy, nụ cười lại hiện lên trên mặt, bước nhanh tới, ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, sao ngươi lại ăn vụng hành của lừa lông ngắn?”

Tiểu Tứ Tử rộp rộp nhanh hành, nhìn thấy Triển Chiêu cũng là mặt mày rạng rỡ, “Triển Triển, sao ngươi trở lại nhanh như vậy nha?”

“Ân hừ.” Triển Chiêu cầm hộp gỗ, “Đổi sang làm một chuyện dễ dàng hơn.” Vừa nói vừa đảo mắt nhìn khắp nơi, “Lại nói, Huyện thái gia kia ở đâu?”

“Ở bên kia, ta vừa mới thấy.” Tiểu Tứ Tử dứt hai cây hành còn lại cho lừa lông ngắn, đứng lên vỗ vỗ cái mông tròn, kéo tay Triển Chiêu, dẫn hắn đi tìm Huyện thái gia.

.

Triển Chiêu theo Tiểu Tứ Tử đi tới biệt viện, Huyện thái gia nọ đang bưng một chén trà, ngồi thõ dài thõ ngắn dưới một gốc cây hòe.

“Vương đại nhân.” Triển Chiêu đi đến phía trước.

“Nga, thì ra là Triển đại nhân.” Huyện thái gia buông chén trà, nhanh chóng đứng dậy hành lễ với Triển Chiêu.

Triển Chiêu liền hỏi hần vị trí phòng hồ sơ.

Huyện thái gia khấn trương tới đổ mồ hôi đầy trán, “Hồ... hồ sơ...”

Triển Chiêu có chút khó hiểu, “Làm sao vậy?”

“Triển đại nhân... là muốn tra những vụ án trong quá khứ?” Huyện thái gia toàn thân đổ mồ hôi lạnh, quả nhiên Bao đại nhân muốn tra hần sao? Trước đây nhiều vụ án bị treo mà không dám nói, nói không chừng còn có một phần án bị phán sai, xong xong, lúc này ăn trát đao rồi.

Triển Chiêu thấy hần khấn trương thì cảm thấy rất buồn cười, “Ta là cần xem sổ ghi chép hộ dân, muốn tìm một người.”

“Nga...” Huyện thái gia thở phào nhẹ nhõm, vội vã phân phó sư gia đi tìm sổ ghi chép đến cho Triển đại nhân kiểm tra.

Vì vậy Triển Chiêu dẫn theo Tiểu Tứ Tử ngồi chờ tại biệt viện, sổ ghi chép có ba chồng dày, Triển Chiêu lật xem từng quyển, Tiểu Tứ Tử cũng giúp hần tìm kiếm.

Nhưng kỳ quái chính là, Triển Chiêu tìm khoảng một canh giờ, tỉ mỉ lật muốn nát cả ba chồng hồ sơ, nhưng không phát hiện người nào tên là Đàm Kim.

Triển Chiêu gọi sư gia tới, hỏi hần, “Ở nơi này, có một đại quan Binh Bộ từ nhiệm, gọi là Đàm Kim hay không?”

Sư gia lắc đầu, “Không có.”

“Xác định?”

Sư gia nở nụ cười, “Triển đại nhân, Binh Bộ là chức quan lớn lắm a, sao có thể đến trấn Đào Phủ thâm sơn cùng cốc này dưỡng lão chứ. Còn nữa, trấn Đào Phủ chúng ta không hề xuất hiện một đại quan nào, nếu như thật sự có quan Binh Bộ từ nhiệm, nhất định tất cả mọi người trong thành đều biết, dù sao ta cũng sinh ta ở trấn Đào Phủ này, chưa từng nghe nói qua có một Đàm Kim.”

Triển Chiêu cảm thấy kỳ quái —— Không có người tên Đàm Kim, vậy có thể hần đã sửa tên lại hay không?

Nếu như sửa tên thì phiền phức rồi, biến người mang mang, làm sao tìm thấy?

“Triển đại nhân, người có biết đặc thù gì của người kia hay không?” Sư gia hỏi, “Người trong trấn Đào Phủ này cũng không nhiều lắm, nếu như biết tướng mạo đặc thù, hần là có thể tìm thấy được.”

“Ân, chuyện này...” Triển Chiêu nghĩ bằng không một hồi Bạch Ngọc Đường tới thì hỏi hần một chút?

Hần vừa nghĩ vậy, thì thấy Trương Long gấp gấp chạy vào, “Triển đại nhân, Bạch Ngọc Đường tới.”

“Nga?” Triển Chiêu vừa nghe liền chạy ra ngoài.

Tiểu Tứ Tử vừa nghe Bạch Ngọc Đường tới, cũng chạy theo ra ngoài.

.

Triển Chiêu cũng không quên cầm theo hộp chứa đầu lâu Dương Thái Sinh lúc này Bạch Ngọc Đường đưa cho, nhưng chạy ra ngoài vừa nhìn... Triển Chiêu có chút hối hận, có phải mình nên tránh đi một lúc hay không?

Chỉ thấy trước cửa nha môn lúc này, chỉ ít đứng khoảng bốn năm trăm người, từ xa nhìn lại thì thấy một mảnh đông nghịt, đều là mặc hắc y vóc dáng cao to.

Bên ngoài lao nhao ồn ào, kinh động đám người Bao Chửng bên trong, tất cả mọi người đi ra xem.

Bao Chửng thấy ngoài cửa đều là hắc y nhân thì há hốc mồm.

Triển Chiêu vừa thấy tình huống không ổn, xoay người định trốn thì một bóng trắng đáp xuống bên cạnh, vỗ vai hất một cái, “Toàn bộ hắc y vóc dáng cao đều ở đây, người đi chọn một người đi.”

Tiếng oán than của những người ngoài cửa dậy trời dậy đất, Bao Chứng híp mắt, gương mặt đen chỉ còn hai khe màu trắng, lườm sang Triển Chiêu, ý là —— Chuyện gì xảy ra?

Triển Chiêu vươn tay túm ống tay áo Bạch Ngọc Đường, “Người bắt nhiều người như vậy làm chi? Ta chỉ cần một người, chỉ một người!”

“Cho nên cho người chọn một người, những kẻ khác một hồi sẽ cho đi.” Bạch Ngọc Đường vẻ mặt nghiêm túc không giống nói đùa, vừa hỏi, “Người thì ta đã chọn tới, người tra ra Đàm Kim chưa?”

“Ách...”

Triển Chiêu còn chưa kịp mở miệng, Bàng thái sư ở một bên xem náo nhiệt đột nhiên hỏi, “Đàm Kim?”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bàng thái sư, linh cơ khẽ động, “Đúng vậy, thái sư nhất định nhận thức, người quan trọng trong Binh Bộ, Đàm Kim!”

Bàng thái sư gật đầu, “Quả nhiên là hắc sao, ta đương nhiên nhận thức, Binh Bộ do ta quản mà.”

Bao Chứng cũng tiến tới hỏi Bàng Cát, “Người nói chính là Đàm Kim đó?”

Thái sư gật đầu, trên mặt hai người đều hiện lên một tia nghi ngờ nhàn nhạt, tựa hồ cái tên này đã động tới chuyện gì mà họ không muốn nhắc tới.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử nhìn ra cửa một vòng, biểu thị không có người kia, Tiểu Tứ Tử nhìn muốn hôn mê, nhận thức không ra ai là ai.

Đuổi đi các hắc y nhân ngoài cửa, Bao Chứng cũng không truy cứu chuyện hồ đồ của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, chỉ là nhìn nhìn Bàng Cát, “Muốn tìm Đàm Kim, cũng là người nói đi.”

Bàng Cát sờ sờ chòm râu, vẫy tay gọi hai người, “Đàm Kim này a...”

“A!”

Bàng thái sư còn chưa nói ra hết câu, chợt nghe Tiểu Tứ Tử đang đứng ở cửa nhìn hắc y nhân rồi đi đột nhiên kêu lên một tiếng.

Mọi người cùng nhau nhìn ra ngoài cửa.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử giơ ngón tay chỉ về phía một bóng đen xa xa đang vội vã chạy đi, “Là hắc a!”

Triển Chiêu lập tức thả người đuổi theo.

Bạch Ngọc Đường đứng nhìn phía sau, khẽ nhíu mày, “Khinh công không tồi a...”

“Đương nhiên đương nhiên, khinh công của Triển hộ vệ nghe nói là thiên hạ nhất tuyệt.” Bàng Cát lời kéo làm quen.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Ta biết, Triển Chiêu dĩ nhiên chạy ra xa như vậy còn chưa kịp đuổi theo, hắc y nhân này khinh công rất cao.”

Bao Chứng và Bàng Cát liếc mắt nhìn nhau, nhìn lại, Triển Chiêu và hắc y nhân đã vô ảnh.

Bạch Ngọc Đường cũng đuổi theo.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử hỏi, “Tiểu Tứ Tử, người không nhìn lầm chứ?”

“Không có nha, khẳng định là hắc!” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Công Tôn ôm bé cũng đuổi theo xem náo nhiệt.

Bao Chứng định dẫn người đuổi theo.

“Khụ khụ.” Bàng Cát ho khan một tiếng, khoát khoát tay với Bao Chứng, “Lão Bao a, người lo của người, chuyện này để ta là được!”

Bao Chứng cười gượng một tiếng, “Cái thân người mập như vậy, thấy người bị tình nghi lại có Triển hộ vệ và Bạch thiếu hiệp đuổi theo giúp, cho nên muốn ngồi mát ăn bát vàng phải không?”

“Phi!” Bàn Cát bĩu môi, “Người xem ta là ai chứ a? Ta đây cũng là vì nước vì dân cúc cung tận tụy...”

“Được.” Bao Chứng khoát khoát tay lười nghe lời vô ích, “Người mang theo tinh binh đuổi theo đi, người này thân phận bất minh điều tra rõ hơn rồi tính, đừng để lúc đó xảy ra cái gì nhiều loạn.”

“Người không cần quản đâu.” Bàn Cát hớn hở leo lên mã xa, phân phó người, “Đuổi theo cho ta!”

Ngồi không trên xe ngựa, Bàn thái sư còn rất đặc ý, người cái tên Hắc Tử này a, thường ngày diễu võ dương oai, hôm nay thái sư ta ra ngựa, làm chuyện lợi hại cho người trầm trồ!

Mọi người đi, Bao Chứng trở lại thư phòng tiếp tục phá án.

.

Trên lầu lầu đối diện, lầu hai cạnh cửa sổ, một thanh niên mặc hoàng sắc trường sam nâng cằm nhìn ra xa xa, “Ai nha, người mù đường kia không phải lại lạc đường nữa chứ? Sao lại chạy vào ngõ cụt a...”

Một thanh niên mặc giả sắc y phục ở bên cạnh đẩy đẩy hần, “Người còn ngồi đây nói bóng nói gió.”

“Sợ cái gì.” Hoàng y nam tử nhếch miệng, “Bất được thì thế nào? Còn sợ Bàn Cát đánh hần sao?”

“Triển Chiêu thêm Bạch Ngọc Đường a! Vương gia ứng phó nổi sao?” Một thanh niên mặc y phục tử sắc từ trên nóc nhà ló đầu ra, “Lại nói, hình như vương gia không nhận ra Triển Chiêu nga?”

“Vậy không phải tốt lắm sao.” Hoàng y nam tử hắc hắc cười, “Quản hần là Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường hay là Triển Chiêu thêm Bạch Ngọc Đường, gia trời sinh chỉ cần có thể thấy Triệu Phổ hần bị đánh, chết cũng nhắm mắt.”

Ba người ngẩng mặt tưởng tượng hình ảnh kia một chút —— Thực sự là, thống khoái!

Bất quá nghĩ gì thì nghĩ, ba người vẫn nhảy lên nóc nhà cấp tốc đuổi theo, chắc chắn lát nữa sẽ được xem một hồi trò hay.

.

.

Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

[Cao thủ tề tụ]

.

Triển Chiêu đuổi theo hắc y nhân kia, càng đuổi càng buồn bực.

Triển đại nhân võ nghệ cao cường, đặc biệt khinh công, nhưng vị đang chạy phía trước khinh công dĩ nhiên không kém.

Triển Chiêu đuổi theo ngay lập tức, vị phía trước cũng chạy trốn nhanh, bất quá tựa hồ không biết đường, quẹo vào ngõ nhỏ vừa thấy là ngõ cụt liền quay trở lại, vừa chạy vừa mắng gọi mẹ.

Bạch Ngọc Đường cũng theo tới rồi, cùng Triển Chiêu đuổi theo phía sau, hai người đều là hành gia, chỉ biết vị này không đơn giản, nội lực này thân thủ này, then chốt là nhìn bóng lưng trông có vẻ cao to uy mãnh còn rất suất kia, thật sự không giống kẻ xấu, còn khiến người ta có cảm giác tùy tiện mơ hồ, trốn chạy còn chạy đến kiêu ngạo.

Cuối cùng, vị đại gia này rốt cuộc cũng ngừng lại, đá mạnh vào bức tường trước mắt, “Mẹ nó, địa phương quý quá gì thế này, quý dựng nên à? Không có đường nào thông là sao.”

Triển Chiêu ngồi xổm đầu tường nhắc nhở hắn, “Cảm giác phương hướng của ngươi có vấn đề à? Vòng tới vòng lui đều ở chỗ này.”

Hắc y nhân sờ cằm, “Thật không?”

Bạch Ngọc Đường đứng ở đầu ngõ quan sát hắn, khẽ nhíu mày — Người này, có phải ngoại tộc hay không?

Trông thân hình, nam tử này thập phần cao to khô ngô, nhưng thật ra không béo, mặc một thân hắc rất tùy ý, tóc đen không dài lại cũng không ngắn, màu da hơi chút giống màu tiểu mạch, tựa hồ thường xuyên phơi nắng. Dáng vẻ không thấy rõ lắm, dùng mảnh vải đen che mặt, bất quá cách mảnh vải mà xem đường viền bên sườn mặt, mũi cao thẳng, mặt cũng gọn gàng, giống như dùng dao điêu khắc, người Trung Nguyên có loại tướng mạo này sao?

Hắn còn có ý vô ý mà dùng tay che lại cặp mắt, nhưng từ đường nét đôi chân mày cao cao kia có thể thấy một đôi mắt ưng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vô thức liếc mắt nhìn nhau — Người này hảo uy vũ khí phái, có thể là một hồn huyết không? Vừa giống người Trung Nguyên lại vừa giống ngoại tộc.

Hắc y nhân bị bức tường ngăn lại, hắn lui lại hai bước, lại quay đầu nhìn nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Vừa nhìn lại, hắn cũng sửng sốt, “Hai người là ai a?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, vị này thật lợi hại, bị đuổi nửa ngày còn không biết ai là người đuổi theo hắn.

Hắc y nhân tựa hồ rất khó hiểu, “Hai người đuổi theo ta làm gì? Ta không thích nam nhân!”

Triển Chiêu giật giật khóe miệng, Bạch Ngọc Đường nhìn sang nơi khác, người này có điểm giống Triển Chiêu, công phu rất tốt có điều tính cách càng nhị.

(“nhị” trong “nhị hóa”, ý nói tính cách bộc trực thẳng thắn nhưng lại có vấn đề đầu óc = =ll)

“Bao đại nhân muốn gặp người, không lãng phí thời gian, chỉ hỏi người hai câu.” Triển Chiêu nghĩ người này khí độ bất phàm, tuy rằng lén lút, nhưng lại lén lút đến cực phô trương, nói chung hắn bất vô số kẻ trộm, không cảm thấy người này là phối dẫn, liền khách khách khí khí nói với hắn.

Hắc y nhân vừa nghe, vội vàng lắc đầu, “Không nên không nên, ta không gặp Bao Chửng.”

Triển Chiêu hơi sửng sốt, sao lại gọi thẳng tên Bao đại nhân?

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, dù sao người nọ cũng là Tiểu Tứ Tử chỉ ra, bản thân Tiểu Tứ Tử cũng hi lý hồ đồ, có thể nhận sai người, bèn hỏi, “Nghe nói người từng giết người?”

Người nọ suy nghĩ một chút, “Vậy thì đúng là giết không ít.”

Triển Chiêu cả kinh, “Người là người giang hồ?”

Người nọ vuốt cằm suy nghĩ một chút, “Không tính.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Một tháng trước, người có giết người không?”

Hắc y nhân “tê” một tiếng, ngẩng mặt suy nghĩ, “Một tháng trước... Không chắc.”

Triển Chiêu quan sát hắn — Xem kinh công nội lực của người này, tuyệt đối là nội gia cao thủ, nhưng trong những người trẻ tuổi lại có công phu như vậy trên giang hồ, không ai là cái dạng này. Thấy hắn nói đến chuyện giết người mà thần nhiên thong thả như vậy, không phải là hung đồ từ ngoại tộc chạy tới đó chứ?

“Các hạ xưng hô thế nào?” Triển Chiêu còn rất nhẫn nại.

Hắc y nhân nghiêng răng một cái, hàm răng trắng trông rất sạch sẽ, “Cái này... Không được, phải điệu thấp!”

Triển Chiêu thật sự không có cách nào giúp hắn gỡ tội, người này không chịu gặp Bao đại nhân, lại không chịu báo danh tự, còn có vẻ từng giết rất nhiều người, trên đời không có người tốt nào lại có tác phong như thế.

Bạch Ngọc Đường đứng ở đầu ngõ, nguyên vốn cũng không quản chuyện của người khác, bắt quá hấn quan sát cử động của hắc y nhân, tựa hồ mang theo một loại vị đạo không giống người giang hồ, cảm giác... như là tham gia quân ngũ.

Nếu quả thật là một quân nhân chinh chiến đại mạc, từng giết người thì không có gì ngạc nhiên, chỉ có điều Tổng quân quân quy rất nghiêm, đặc biệt sau khi Cửu vương gia Triệu Phổ thống soái tam quân, nếu là quân nhân hẳn là phải ở tại Ai Bắc bảo vệ quốc gia mới đúng, sẽ không đến Trung Nguyên này chứ? Còn là một thân một mình.

Lúc này, phía sau có một đội nhân mã chạy tới.

Trên mã xa, Bàng thái sư thấy hắc y nhân đã bị Triển Chiêu dồn tới ngõ cụt, vội vã nói, “Triển hộ vệ, nhanh! Ngăn hấn lại!”

Hắc y nhân nọ vừa thấy Bàng thái sư, xoay người nhảy lên tường vây.

Triển Chiêu “Vù” một cái lủi tới, ngăn cản lối đi.

Hắc y nhân quay lại, chắc một tiếng.

Triển Chiêu ngồi xổm trên đầu tường, vừa nãy trong nháy mắt... hình như hấn thấy được gương mặt của hắc y nhân nọ, thật sự có chút giống hồn huyết, hơn nữa người nọ không phải con mắt có bệnh chứ? Màu hai mắt không giống nhau a? Hay là mình nhìn lầm rồi?

Bàng thái sư thấy hắc y nhân bị ngăn cản thì hết sức vui mừng, “Triển hộ vệ, mau, bắt tên hung đồ này lại!”

Triển Chiêu nghĩ nên xác định một chút, bèn hỏi hắc y nhân, “Là người giết toàn bộ Đoạn Dao môn?”

Hắc y nhân sững sốt, “Cái gì Đoạn Dao môn?”

Triển Chiêu nhíu mày — Phản ứng giống hệt Bạch Ngọc Đường, người này hẳn là không phải giả vờ, nhưng vì sao phải giấu diếm thân phận hành tung?

Bàng Cát đứng trên mã xa, thấy bên này giằng co nhưng không động thủ thì càng sốt ruột, “Triển hộ vệ, đừng nói lời vô ích với hấn, bắt hấn, đánh cho chạy vào tù xa một cục (xe chứa ***g giam), mang về nghiêm hình khảo vấn.”

Hắc y nhân quay đầu lại, một tay che nửa khuôn mặt, nhìn Bàng Cát.

Bàng Cát trừng mắt, “Nhìn cái gì? Bản thái sư tróc nã nghi phạm sát nhân, ngươi lằng nhằng thì làm thiệt người.”

Hắc y nhân chỉ chỉ cái mũi của mình, “Làm thiệt ta?”

“Đúng vậy, không phục?” Bàng thái sư còn rất ngang ngược, bày ra uy nghiêm của một thái sư, “Bản thái sư lập lại lần nữa, nghi hung nhà ngươi còn chưa thú tội chịu trách nhiệm?”

Triển Chiêu thấy hắc y nhân nọ hít sâu một hơi, lẩm bầm, “Ta nhịn người, người cái tên mập chết tiệt, lúc rảnh rồi đánh người một trận!”

Triển Chiêu liền kinh ngạc — Chẳng lẽ hấn nhận thức thái sư?

“Triển hộ vệ.” Bàng thái sư chờ đến sốt ruột, thấy thái dương quá chói chang, “Không nên nói lời vô ích, bắt hấn về thẩm vấn, phá án xong chúng ta trở về Khai Phong.”

Triển Chiêu không nói gì, hóa ra thái sư rất muốn về Khai Phong.

“Triển hộ vệ...” Hắc y nhân tựa hồ kinh ngạc, “Người chính là Triển Chiêu?”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy, người xưng hô thế nào?”

Hắc y nhân nhíu mày, nói, “Ta có việc không thể kéo dài, để ta đi được không?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Cho ta một lý do đi.”

Hắc y nhân suy nghĩ một chút, “Người nên giữ bí mật.”

Triển Chiêu vừa định mở miệng, chỉ thấy người nọ nhẹ nhàng vung tay phất qua trước mắt mình... Tuy rằng động tác rất nhanh, nhưng thứ trong tay hắn vẫn bị Triển Chiêu nhìn rất rõ ràng.

Đó là một lệnh bài màu vàng, trên lệnh bài có chín con bàn long quần quýt nhau, chính giữa có một chữ “Triệu”.

Triển Chiêu sửng sốt, nhớ tới cặp mắt vừa thấy trong khoảnh khắc kia không giống với màu mắt người thường —— Không phải hoa mắt! Người này có một đôi uyên ương nhãn, đồng tử một mắt màu xám một mắt màu đen. Người này tiếng tăm lừng lẫy, có thể nói là truyền kỳ, năm xưa khi hắn hàng sinh (sinh ra có điềm báo) hầu như khiến cung đình đại loạn, mười sáu tuổi xuất quân diệt ngoại tộc công thành đoạt địa đánh cho Liêu binh nghe danh sợ vỡ mật, rong đuổi sa mạc gần chục năm cho tới bây giờ chưa từng bị đánh bại, chưa đến ba mươi tuổi, thống soái Đại Tổng trăm vạn quân mã Kim Ấn thiếu soái, người đời gọi là hoi nhãn Tu La Cửu vương gia Triệu Phổ.

Triển Chiêu âm thầm kinh hãi, thảo nào công phu tốt như vậy, nhưng hắn chạy tới trấn Đào Phủ làm gì?

Bạch Ngọc Đường thấy người nọ cùng Triển Chiêu nói mấy câu, còn cho Triển Chiêu nhìn một thứ gì đó, sau đó Triển Chiêu liền ngăn cản cả người.

Song song, hắc y nhân thả người nhảy lên tường vây, từ bên cạnh Triển Chiêu lách qua, Triển Chiêu dĩ nhiên lại không ngăn cản hắn.

“Ai!” Bàn Cát giậm chân, “Đứng lại! Đừng cho hắn chạy!”

Hắc y nhân lúc này đã nhảy lên đầu tường, vừa đứng vững, chợt nghe Bạch Ngọc Đường kêu một tiếng, “Cẩn thận!”

Cách đó vài dặm, một đạo hàn quang hiện lên, mang theo một cỗ u lam.

Hắc y nhân khẽ nghiêng thân tránh ra, Bạch Ngọc Đường vung tay bắn ra ba mai mặc ngọc phi hoàng thạch, đánh rơi ba đạo ngân quang bắn tới kia.

Triển Chiêu cúi đầu nhìn, ba mai phi tiêu màu bạc bên chân ánh lên tia sáng u ám, ám khí có độc.

Lúc này, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử cũng chạy tới.

Công Tôn liếc mắt thấy hắc y nhân phía sau Triển Chiêu, liền nhận thức, “Chính là tên này.”

Hắc y nhân ngược mắt, thấy được một thư sinh gầy gầy bé một oa oa béo, chạy đến thở hổn hển.

“Thái sư, người của người phóng ám khí?” Triển Chiêu hỏi Bàn Cát.

Bàn Cát không hiểu gì cả, “Ám khí gì?”

Hắc y nhân hình như còn muốn đi, Triển Chiêu đột nhiên vươn tay cản hắn lại, “Có người muốn ám toán người, không thể đi!”

Hắc y nhân nhú mày, “Nhiều chuyện.”

Triển Chiêu nhướng mi một cái, “Ta đi gọi Bao đại nhân tới!”

Hắc y nhân định nhảy lên đầu tường lại trượt xuống, nhìn Triển Chiêu, “Người không phải đại hiệp sao? Nói không giữ lời a?”

Bạch Ngọc Đường lúc này thật ra cũng nhìn ra môn đạo, Triển Chiêu hình như nhận thức hắc y nhân kia?

Bàn thái sư sốt ruột, thấy Triển Chiêu không hành động, bèn nói với nha dịch binh tướng bên cạnh, “Đến nha, bắt ác tặc đó cho ta.”

Hắc y nhân khoanh tay quay đầu lại nhìn Bàn Cát, “Gia giống ác tặc chỗ nào?”

“Hải nha, người còn cãi bướng, có tin ta và miệng người không!” Thái sư tâm nói việc của Bao Chứng không dễ làm a, dạo gần đây tặc nhân lại càng rõ như thế.

Kỳ thật hắc y nhân kia, chính là Triệu Phổ.

Lại nói tiếp, Triệu Phổ lần này là lên đến trấn Đào Phủ bàn việc tư. Hắn muốn tận lực điều thấp, nhưng không ngờ vừa tới trấn Đào Phủ đã đụng tới Bao Chứng đi tuần, cho nên vội vã che mặt chạy. Bất quá Triệu Phổ đã sống quen ở nơi hoang tàn vắng vẻ như Mạc Bắc, Giang Nam này cầu nhỏ hẻm nhỏ đường lót đá, quanh co đến nỗi muốn hôn mê. Đã thường bị lạc đường, lại ham vui muốn xem náo nhiệt, cho nên lần trước mới đụng phải Công Tôn.

Tiểu Tứ Tử nghe được câu nói kia, kỳ thật là Triệu Phổ nói với ảnh vệ bên cạnh, “Chết người đi được, đó không phải là Bao Chứng sao, không thể để hắn thấy, chạy mau.”

Tiểu Tứ Tử không nghe rõ ràng, nói nhầm cho Công Tôn, Công Tôn mới hoài nghi Triệu Phổ giết người.

Triển Chiêu bỗng nhiên trong lòng khẽ động, nổi lên chút ý muốn ngoạn nháo, “Thái sư a, người này bắt không được đâu.”

“Tại sao?” Thái sư thắc mắc.

“Nga... Người này Bao đại nhân nhận thức.” Triển Chiêu lên tiếng, “Hơn nữa hắn không giống tặc.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, Triển Chiêu là thuộc loại hình cười đến thánh thiện, nhưng khi nói ra lời này hắn lại cố tỏ ra nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, thấy thế nào cũng giống một con mèo đang âm mưu làm chuyện xấu.

Triệu Phổ gật đầu —— Lời này xuôi tai!

Bàng thái sư vừa nghe thì lại phấn khởi lên, thì ra là bằng hữu của Bao Chứng, người cũng có lúc vì tình riêng mà làm rối kỷ cương a, lần này có cơ hội phải hảo hảo nói hai câu.

Thái sư bĩu môi một cái, “Người này về mặt hèn mọn, còn dùng vải che mặt, đầu trâu mặt ngựa, rõ ràng chính là có tội giết mình!”

...

Triển Chiêu tại trong bụng đang thầm niệm a di đà phật cho Bàng thái sư, người chết chắc rồi!

Triệu Phổ tức giận đến méo miệng, chỉ vào mũi mình, “Ta đầu trâu mặt ngựa?”

Bàng Cát thấy hắn không phục, “Chứ còn gì nữa, giết người đền mạng thiếu nợ trả tiền là chuyện thiên kinh địa nghĩa, Khai Phong phủ từ trước tới nay không phải chấp pháp theo lẽ phải hay sao, tên này cùng hung cực ác, giết người vô số nên đem đi chém.”

Triển Chiêu cắn răng nhịn cười.

Triệu Phổ bị chọc đến vừa tức vừa buồn cười, “Vậy thì khó lắm, ta giết người vô số, một cái mạng này chỉ sợ không đủ.”

“Ai nha, hung đồ nhà ngươi a, dĩ nhiên lại kiêu ngạo như vậy.” Bàng thái sư chỉ vào mặt hắn, “Người có phải là không được phụ mẫu nuôi dưỡng hay không a? Hoàn toàn không có nhân tính.”

Triệu Phổ gật đầu, “Như thế, cha ta chết từ sớm rồi, hắn lúc sống cũng không dưỡng ta, ta là nương nuôi tới lớn.”

“Ngươi...” Bàng thái sư nghĩ tên hung đồ này quá kiêu ngạo, lắc đầu, “Nương ngươi chẳng lẽ là một mục độc phụ? Dĩ nhiên dạy dỗ ra cái loại nhi tử cùng hung cực ác không biết hối cải như ngươi!”

“Ách, thái sư a...” Triển Chiêu vừa nghe Bàng thái sư nói, chỉ sợ còn nói thêm gì nữa sẽ nguy cho tính mệnh, vội vã can thiệp lại.

Thái sư khoát khoát tay, trái lại ngăn cản Triển Chiêu, “Triển hộ vệ, chiếu ta nói, bắt lấy hắn, ngay tại chỗ tử hình cũng không quá đáng, người như thế sống trên đời, thiên lý khó chứa.”

Triển Chiêu đỡ trán.

Hắc y nhân gật đầu, giơ tay kéo miếng vải đen che mặt ném mạnh xuống đất, “Bàng Cát, người ngon thì tử hình lão tử xem!”

...

Trầm mặc trong chốc lát.

Bạch Ngọc Đường xoay mặt liếc nhìn Bàng thái sư, chỉ thấy đôi mắt lão tròng đến tròn xoe, mà miệng chỉ còn hơi để thở dốc, như vậy, cực độ khiếp sợ.

Mà bên cạnh Bàng Cát còn mang theo mấy trăm tinh binh và nha dịch. Đại Tổng triều, phàm là tham gia quân ngũ đều nhận thức Triệu Phổ.

Các binh tướng hai mặt nhìn nhau, đồng loạt quỳ xuống đất hành lễ với Triệu Phổ, miệng nói, “Tham kiến Cửu vương gia.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhướn mi một cái, người này chính là Triệu Phổ?

Công Tôn có chút chán lảng nhìn Triệu Phổ phía trước, cánh tay ôm Tiểu Tứ Tử vô thức xiết chặt lại.

Triệu Phổ vừa bị Bàng thái sư chọc cho hồ đồ, thấy lão ngay cả hoàng nương của mình cũng dám mắng, cho nên ném khăn che mặt, bất quá lúc này thấy đám người trước mặt phản ứng quá lớn, nhanh chóng xua tay, “Điều thấp a, điều thấp!”

Đúng lúc này, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đột nhiên cùng nhau ngẩng đầu nhìn lên đầu tường.

Chỉ thấy đầu tường bỗng nhiên lóe ra mười hắc y nhân, bọn chúng cầm nỏ tiễn trên tay, nhắm ngay Triệu Phổ.

Bàng Cát cả kinh, lúc này lão coi như tỉnh táo lại, mạng của Triệu Phổ so với bất cứ thứ gì cũng tình quý hơn nhiều, vội vã hô to một tiếng, “Bảo hộ vương gia!”

Bất quá Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không động đây, có chút hứng thú mà nhìn đám hắc y nhân kia.

Đồng thời, có hai bóng người đột nhiên lúi lên tường, động tác cực nhanh, cho nên những hắc y nhân đều chưa kịp phản ứng đã bị đập xuống.

Bàng thái sư liền cảm giác phía sau có tiếng gì đó vang lên, ngẩng đầu vừa nhìn... Một thân ảnh hoàng sắc lướt qua đầu lão rồi đáp xuống, trong tay cầm một cây băng thiết còn dài khoảng bảy thước, đánh vài con, những hắc y nhân kia đã nằm dài ra đất không thể cự quậy.

Nhìn lại hai bên đầu tường, một bên là một tử y nhân ngồi xổm, một bên là một người mặc giả sắc y phục đang đứng.

Hai người này đều là nam tử trẻ tuổi, người mặc tử y thoát nhìn chưa đến hai mươi tuổi, màu da trắng nõn, trông thập phần thanh tú. Phía sau hắn là một chiếc túi da màu đen, trông bên ngoài, dường như đang chứa một thanh mã đao rất lớn.

Người mặc giả sắc y phục hơn hai mươi tuổi, tướng mạo đoan chính vẻ mặt ôn trọng.

Mà hoàng y nhân cầm gậy ở trước nhất cũng hơn hai mươi tuổi, cao gầy, gương mặt búp bê, một đầu tóc rất ngắn, chỉ nhìn thoáng qua sẽ tưởng là hòa thượng trong miếu nào chạy đến. Bất quá tóc hắn đồ tươi, người này dĩ nhiên trời sinh đã có một màu tóc đỏ. Nhìn lại cây gậy trên tay hắn, màu bạc, bên trên là một con kim long vờn quanh, phong cách cổ xưa thập phần đặc biệt.

Bạch Ngọc Đường trong lòng hiểu rõ, vừa nãy chúng tướng hô hắc y nhân kia là Cửu vương gia, xem ra, đây chính là hời nhân Tu La Triệu Phổ tiếng tăm lừng lẫy, mà hai người ở đầu tường là hai vị ảnh vệ, vị phía trước này, là Đại Tổng triều tiên phong quan, trợ thủ đắc lực của Triệu Phổ, Xích Kỳ Lân Ấu Dương Thiếu Chính.

Bạch Ngọc Đường ngày hôm nay đã được gặp hai võ nhân nổi danh nhất thiên hạ hiện thời, một người thuộc về giang hồ là Triển Chiêu, một người thuộc về quân doanh là Triệu Phổ, bất quá Bạch Ngọc Đường nghĩ đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, bởi vì hai vị đều có chút —— Nhị.

Đương nhiên, nhị cũng có đặc sắc, Triển Chiêu nhị tương đối thú vị hơn một tí...

“Khụ khụ...”

Bàng Cát và Bạch Ngọc Đường cùng nhau ho khan một tiếng, Bạch Ngọc Đường ho khan là vì đang miên man suy nghĩ.

Bàng thái sư thì lại ần ần cổ họng, muốn thanh thanh họng để giọng nói trong trẻo một chút, phổi hơi khó thở, đầu ong ong vang — Xong a, vừa nãy cứ nhiên dăm mắng Triệu Phổ, còn nói xấu hoàng thái phi!

Lúc này, phía sau lại có tiếng xe ngựa vang lên, Bao Chứng bởi vì lo lắng nên cũng ngồi mã xa chạy đến.

Xe dừng trước ngõ nhỏ, Bao Chứng bước nhanh vào nhìn, liếc mắt một cái thì thấy được người mặc hoàng sam, há to miệng, “Âu Dương tướng quân?”

Người mặc hoàng sam chống gậy xuống đất vẫy vẫy tay với Bao Chứng, “Đã lâu không gặp Bao tướng.” Nói rồi quay đầu lại lườm lườm Triệu Phổ.

Triệu Phổ đỡ trán, “Bảo người điệu thấp một chút, đi ra cũng không che mặt.”

Triển Chiêu vượt cầm quan sát mái đầu đỏ chói của người mặc hoàng sam, hỏi Triệu Phổ, “Đây là Xích Kỳ Lân Âu Dương Thiếu Chính a?”

Triệu Phổ bĩu môi, “Nghe danh không bằng gặp mặt nga?”

Lúc này, chợt nghe Bao Chứng kinh hô, “Cửu vương gia!”

Triệu Phổ hé miệng cười gượng, “Bao tướng, biệt lai vô dạng a.”

Bao Chứng nhìn Bàng Cát, ý là — Chuyện gì xảy ra?

Bàng Cát vẻ mặt cầu xin — Chuyện gì hả? Người cứu ta đi Hắc Tử!

Âu Dương Thiếu Chính một cước giẫm lên xương sườn gầy của một hắc y nhân, hắc y nhân kêu thảm một tiếng.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử che lỗ tai dường như có chút sợ hãi.

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Âu Dương Thiếu Chính, Âu Dương Thiếu Chính tựa hồ cũng chú ý tới có tiểu hài nhi ở chỗ này, có chút xin lỗi hướng Công Tôn cười cười.

Công Tôn không có tỏ vẻ gì, có điều sắc mặt thập phần khó coi.

Bao Chứng ở bên cạnh túm tay áo Bàng Cát, “Người vừa nãy có nói bậy bạ gì không?”

Bàng Cát sắc mặt khó nhìn giống như vừa nuốt phải con ruồi.

Triển Chiêu tiến đến bên cạnh Bao Chứng, nhỏ giọng nói, “Thái sư nói muốn bắt người giam vào một lung tù xa nghiêm hình khảo vấn, còn nói hấn đầu trâu mặt ngựa không phải người tốt, cuối cùng còn mắng luôn cả hoàng thái phi, rất dữ dội.”

Bao Chứng vẻ mặt kính phục cộng thêm hả hê mà nhìn Bàng Cát, cuối cùng vươn ngón tay cái, “Gan thật a thái sư, thiên cổ đệ nhất nhân.”

Thái sư gấp đến độ liên tục giậm chân, hời hện đến xanh cả ruột.

“Ai phái các người tới?” Âu Dương hỏi hắc y thích khách vừa bị giẫm chỉ còn nửa cái mạng kia.

Hắc y nhân đột nhiên ngược mặt lên một cái... lập tức tắt thở.

Triển Chiêu nhíu mày, những hắc y nhân này là tử sĩ, trong kẻ rặng hình như có giấu độc dược.

Công Tôn vươn tay đem Tiểu Tứ Tử giao cho Bạch Ngọc Đường, bước nhanh đến.

Bạch Ngọc Đường tiếp được Tiểu Tứ Tử, giống như nâng một quả dưa hấu, không biết nên bế như thế nào.

Tiểu Tứ Tử bị hấn ôm đến khó thở, vươn hai tay ôm cổ hấn, đầu mỗ nhúc nhích liên tục.

Triển Chiêu nắm cổ tay Bạch Ngọc Đường kéo xuống, nâng cái mông Tiểu Tứ Tử, rồi túm cổ tay kia kéo lên trên, đỡ cái lưng, Tiểu Tứ Tử tức khắc thư thái.

Bạch Ngọc Đường cứng ngắc tại chỗ, cùng Tiểu Tứ Tử đối diện.

Triển Chiêu nhin cười —— Biểu tình của Bạch Ngọc Đường thật thú vị.

Công Tôn đi tới bên cạnh thi thể, ngồi xổm xuống kiểm tra một lát, cuối cùng chọn lấy một người trong số đó, lấy ra một mai ngân châm, đâm hai cái trên đỉnh đầu, hắc y nhân nguyên bản tưởng đã chết kia đột nhiên thở ra một hơi.

Âu Dương Thiệu Chinh cả kinh, Triệu Phổ cũng nhin không được “Nga” một tiếng.

“Ai phái người tới?” Âu Dương ngồi xổm xuống tiếp tục hỏi.

Công Tôn nhú mày nhìn hắc, “Trong rằng hắc có độc khiến đầu lưỡi bị bỏng, không thể nào mở miệng nói chuyện được.”

Âu Dương nhú mày, “Vậy cứu về làm gì?”

“Hắc là người chứ không phải heo, người rất thích thấy người chết sao?” Công Tôn trừng mắt liếc hắc, bỏ thêm một câu, “Thượng bất chính hạ tắc loạn!”

Âu Dương cả kinh, nhìn Công Tôn.

Công Tôn đứng lên, xoay người đi.

Âu Dương chớp chớp mắt, quay đầu lại nhìn Triệu Phổ, ý là —— Kẻ thù của người?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng liếc mắt nhìn nhau, Công Tôn Sách tư văn nhã nhặn, chưa từng thấy y như vậy.

Triệu Phổ sờ cằm, hắc tuyệt đối không nhận ra thư sinh này a.

Công Tôn cứu sống người rồi thì đi tới ôm lại Tiểu Tứ Tử trong tay Bạch Ngọc Đường.

Bao Chứng nhìn gương mặt điềm tĩnh của y, thật ra có thể lý giải, Công Tôn là thần y, chính là nghi Triệu Phổ bọn họ giết chóc quá nặng nên phản cảm.

Bao Chứng từ khi vừa gặp cũng rất thương thức Công Tôn, nghĩ người này thông thái lại có y thuật cao minh, là kỳ tài có một không hai, nếu có thể ở lại Khai Phong là tốt nhất, “Công Tôn tiên sinh, không bằng quay về nha môn.”

Công Tôn nhẹ nhàng khoát khoát tay, “Bao đại nhân, ta không trở về nha môn, nếu ngài có chuyện gì cứ phái người đến khách *** tìm ta là được.” Nói xong, ôm Tiểu Tứ Tử quay đầu đi.

Mọi người lại đồng loạt liếc nhìn Triệu Phổ, ý là —— Có phải người từng đắc tội người ta nhưng lại quên mất hay không?

Triệu Phổ bĩu môi, “Thư sinh đều như vậy, ko biết phải trái.”

Công Tôn dừng bước, quay đầu lại liếc nhìn Triệu Phổ, ánh mắt lạnh thấu xương đó khiến Triệu Phổ bắt đầu hoài nghi có phải mình thật sự từng đắc tội y hay không.

Tiểu Tứ Tử ôm cổ Công Tôn, nhỏ giọng hỏi, “Phụ thân, người kia là ai a?”

Công Tôn trầm mặc một lát, nói ra hai chữ, “Cẩu hùng (gấu chó, kẻ vô tích sự).”

Nói xong, bước nhanh đi.

...

Hiện trường một mảnh trầm mặc.

Sau đó, chợt nghe “Phốc phốc” một tiếng, Âu Dương ngồi xổm trên mặt đất vừa cười vừa đâm thành thịch vào tường.

Triệu Phổ khoanh tay nghiêng rằng —— Thư sinh kiểu gì đây a? Dám nói lão tử là cẩu hùng!

Bàng Cát nhẹ nhàng túm túm Bao Chứng bên cạnh, “Công Tôn tiên sinh kia, còn gan hơn cả ta a!”

Triển Chiêu cảm thấy tràng diện quá hỗn loạn, muốn hỏi Bạch Ngọc Đường có nhìn ra lai lịch đám hắc y nhân kia hay không.

Nhưng vừa xoay mặt, thì thấy Bạch Ngọc Đường đứng bên ngoài đoàn người, khẽ nhíu mày nhìn thi thể hắc y nhân trên mặt đất, tựa hồ có chút đăm chiêu.

.

.

Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

[Bầu không khí bất thường]

.

Triệu Phổ vô duyên vô cớ rời khỏi quân doanh tới trấn Đào Phủ, đây vốn là một đại sự, theo lý với quan giai như Bao Chứng và Bàng Cát thì không tiện hỏi hấn quá nhiều, người ta dù sao cũng là Bình Mã Đại Nguyên Soái, nắm chắc binh quyền lại là hoàng thân, Triệu Trinh cũng không quản hấn. Nhưng mặc kệ vì sao Triệu Phổ lại tới, bị ám sát là rõ ràng rành, vậy Bao Chứng không thể không quản nữa rồi, Bàng Cát cũng phải xem kỹ tôn bồ tát này, nếu hấn có mệnh hệ gì, vậy giang sơn của nữ tể (con rể) hấn sẽ không ổn rồi.

Bao Chứng sai người mang thi thể và thích khách được Công Tôn cứu sống về nha môn, thuận tiện cũng túm tâm không cam tình không nguyện Triệu Phổ về luôn.

Triển Chiêu đi ở sau cùng, khi đang chuẩn bị cùng mọi người trở về nha môn, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường một mình đi tới một hướng khác.

Triển Chiêu đứng ở giữa đường, quay đầu lại nhìn.

Bạch sắc thân ảnh kia dần dần đi xa, bóng lưng Bạch Ngọc Đường tuyệt đối suất khí không thua gì chính diện, tư thế bước đi thật ra không có chút làn điệu công tử, rất có tiêu sái của người giang hồ, động tác cũng lưu loát dứt khoát.

Triển Chiêu khẽ gãi gãi cằm, không biết vì sao, chỉ nhìn bóng lưng lại nghĩ hấn tựa hồ có tâm sự.

Triển Chiêu lại quay đầu nhìn nhìn đoàn người đã đi xa, hắc y nhân kia là Triệu Phổ, như vậy Bạch Ngọc Đường đã làm xong chuyện hấn đáp ứng mình, nhưng mình đáp ứng hấn tìm Đàm Kim lại chưa làm được.

Triển Chiêu khẽ nhíu mày, lại ngoảnh đầu lại.

Đồng thời, thấy Bạch Ngọc Đường đứng ở một đầu đường xa xa, có chút buồn cười mà nhìn hấn, không biết đã nhìn bao lâu.

Triển Chiêu gãi gãi đầu.

Bạch Ngọc Đường bật cười, hấn vừa quay đầu lại đã thấy Triển Chiêu đứng giữa đường, một hồi thì nhìn hấn, một hồi lại quay đầu nhìn đại đội nhân mã, liên tục xoay quanh tại chỗ, giống như con mèo muốn đi về phía đông lại ngó về phía tây.

Hai người cách nhau một đoạn đường nhìn nhau trong chốc lát, Bạch Ngọc Đường vươn tay chỉ chỉ ra xa.

Triển Chiêu theo hướng ngón tay hấn chỉ mà nhìn sang, thấy một toà phòng đỉnh rất cao —— Đó là khách *** lớn nhất tốt nhất trấn Đào Phủ, Triển Chiêu lý giải, Bạch Ngọc Đường có rất nhiều tiền, hấn là trợ tại nơi đó.

Bằng thái sư vừa nãy còn chưa nói về chuyện của Đàm Kim, Triển Chiêu nghĩ Bạch Ngọc Đường có phải đã quên mất hay không? Bằng không gọi hắn cùng nhau quay về nha môn hỏi thăm một chút thuận tiện ăn một bữa cơm và chơi đùa với Tiểu Tứ Tử?

Nhưng Bạch Ngọc Đường xa xa vươn tay khê vẫy, như là cùng hắn cáo biệt.

Triển Chiêu hai tay còn đặt sau lưng cầm lấy Cự Khuyết, Bạch Ngọc Đường đã đi vào ngõ nhỏ.

Triển Chiêu bước hai bước sang một bên, nhìn vào ngõ nhỏ, một khắc khi Bạch Ngọc Đường tiến vào ngõ dường như đang nhìn hắn, khóe miệng cong lên một độ cung... Người mặt than đó đã cười sao?

Triển Chiêu nheo mắt lại, quay đầu đuổi theo đoàn người Bao Chửng, dù sao cũng đã biết con chuột bạch đó trọ tại nơi nào rồi, trước tiên hắn nên giúp người ta hỏi thăm chuyện về Đàm Kim, biết rồi thì một lát sẽ đi tìm người ta uống rượu!

.

Triển Chiêu chạy chậm về nha môn, khi đi ngang qua một tòa khách *** phụ cận nha môn thì liếc mắt nhìn đến cửa sổ lầu hai, có một tiểu oa nhi đang nhìn mình, thấy mình ngẩng đầu thì vội vã ngoắc.

Triển Chiêu thấy vui vẻ, trực tiếp nhảy lên lầu hai, ngồi xổm xuống trước cửa sổ, “Tiểu Tứ Tử!”

Tiểu Tứ Tử dưới chân giẫm một băng ghế, chỉ có thể ló đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong phòng không ai, Công Tôn không biết đã đi đâu.

“Triển Triển.” Tiểu Tứ Tử dựa vào bệ cửa sổ, quét mắt nhìn xuống phía dưới, ngẩng đầu nói với Triển Chiêu, nói một câu lại tiếp tục nhìn xuống dưới lầu.

Triển Chiêu thấy vẻ mặt của bé, biết bé đang chờ Công Tôn, bèn hỏi, “Phụ thân ngươi đâu?”

“Phụ thân đi mua được tài, còn có một chút chưa mua đủ.” Tiểu Tứ Tử giơ chân lên cho Triển Chiêu xem, “Trên chân bị nổi cái bọt bọt, phụ thân không cho ta ra ngoài.”

Triển Chiêu tiến qua xem, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đang mang dép gỗ, cái chân nhỏ xíu quấn một mảnh băng gạc nhỏ, còn có chút thảo dược vàng vàng, xem ra đã xử lý qua.

“Có đau không a?” Triển Chiêu nhíu mày, ngày hôm nay có phải đã chạy nhiều quá nên khiến hài tử mệt mỏi?

“Không đau, tại vì giày mới cọ vào chân.” Ngón chân Tiểu Tứ Tử câu lấy dép gỗ lắc tới lắc lui, hỏi Triển Chiêu, “Triển Triển ngươi ăn cơm chưa?”

“Chưa có ăn, còn ngươi?”

“Ta ăn vặt, phụ thân nói chờ phụ thân về sẽ đi ăn cơm.” Tiểu Tứ Tử nói, bò xuống băng ghế, chạy đến bên bàn lấy sang một tiểu thực hộp (hộp thức ăn) đưa cho Triển Chiêu, “Ăn không?”

Triển Chiêu hiếu kỳ mở nắp hộp, thấy bên trong có rất nhiều hoa quả cao, cầm một khối ném thử, kinh ngạc, “Ngon! Mua ở đâu a?”

“Phụ thân làm.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, còn rất hiếu khách, “Ở nơi khác không ăn được đâu, ngươi ăn nhiều một chút.”

Triển Chiêu lại cầm lấy một khối, nghĩ Tiểu Tứ Tử ngoại trừ hơi ngốc một chút lại phản ứng hơi chậm, thì cũng không nghịch ngợm như những nam hài tử khác, rất ngoan rất hiếu chuyện, lại văn tĩnh, Công Tôn thực sự dạy dỗ rất tốt.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi một câu, “Tiểu Tứ Tử, nương ngươi đâu?”

Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái, “Còn đang tìm.”

Triển Chiêu cả kinh, “Tìm cái gì?”

“Tìm nương ta a.” Tiểu Tứ Tử đáp rất hùng hồn.

“Nương ngươi mất tích sao?” Triển Chiêu kinh ngạc.

Tiểu Tứ Tử lắc mạnh cái đầu, “Không nha, vẫn chưa từng có.”

Triển Chiêu là một người sáng suốt, nghĩ lại —— Công Tôn chỉ mới bấy nhiêu tuổi không thể nào lại có một tiểu hài nhi lớn như vậy, có thể, Tiểu Tứ Tử là y nhận nuôi, nghĩ vậy thấy rất thông suốt.

Lập tức thu hồi lại đề tài này, Triển Chiêu lại cùng Tiểu Tứ Tử trò chuyện về bánh ngọt, cái gì hoa quế cao a bánh đậu xanh, hai người khẩu vị khá hợp ý.

...

Đang trò chuyện, đột nhiên, bên ngoài cửa sổ có một bóng đen lủi vào.

Tiểu Tứ Tử cả kinh, đám mây đen thật lớn!

Triển Chiêu chỉ thấy một hắc y nhân lủi vào, xoay tay đóng cửa sổ, động tác rất lưu loát.

Quay sang đây đó liếc mắt nhìn nhau, bóng đen dựng thẳng ngón tay làm động tác im lặng, “Suỵt!”

Triển Chiêu nhíu mày, đây không phải là Triệu Phổ sao!

Triệu Phổ nghiêng tai nghe nghe, dưới lầu tựa hồ không ai đuổi theo, thở phào nhẹ nhõm đến bên bàn ngồi xuống uống một ngụm trà.

Triển Chiêu liền hỏi hắc y nhân, “Người lại trốn nữa?”

Triệu Phổ phết miệng lắc đầu, “Bao tướng và Bàng Cát quá đông dài, đòi tống ta về Khai Phong, bằng không thì tiến đi Hắc Phong thành, ta còn chưa làm xong chuyện.”

“Có người muốn ám sát người, hai người bọn họ lo lắng cũng là bình thường.” Triển Chiêu cũng tới ngồi bên bàn, thấy Tiểu Tứ Tử còn đứng bên cửa sổ, mở to đôi mắt hiếu kỳ nhìn Triệu Phổ.

Triển Chiêu cười vẫy tay gọi bé, “Tiểu Tứ Tử, tới ngồi.”

Tiểu Tứ Tử vọt đến phía sau Triển Chiêu, lộ ra nửa cái đầu nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ uống nước, thấy tiểu oa nhi này mập mập lại trắng trẻo nộn nộn giống như một quả đào, khả ái đoan trang, bèn vươn tay nhéo bé một cái, “Phòng của người?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Ta trốn một chút đã.” Triệu Phổ nháy mắt với bé mấy cái, “Có sói theo đuổi ta.”

Triển Chiêu bắt đắc dĩ lắc đầu.

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt, “Người sợ con sói a?”

Triệu Phổ vui vẻ, cười, “Vậy người không sợ sói sao?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Sợ.”

Triệu Phổ thấy Tiểu Tứ Tử ngốc ngốc, vươn tay dút vào miệng bé một khối hoa quế cao, thuận tiện cũng tự mình ăn một khối, gật đầu khen ngợi, “Àn! Không tồi a!” Vừa nói lại vừa ăn thêm một khối.

Tiểu Tứ Tử nhai hoa quế cao, nhìn chăm chăm Triệu Phổ không chớp mắt.

Triển Chiêu cảm thấy khó hiểu, tâm nói Tiểu Tứ Tử có phải cảm thấy đôi mắt Triệu Phổ rất kỳ quái nên mới nhìn?

Dù sao Triển Chiêu và Triệu Phổ cũng không quá thân, không biết tính tình hắc y nhân như thế nào. Giang hồ không đồn đãi gì về người này, nhưng triều đình lại đồn đãi không ít, những nhận xét về hắc y nhân so sánh với Bạch Ngọc Đường lại càng không xong, quả thật chính là Tu La giơ tay là chém người.

“Tiểu...” Triển Chiêu vừa định nói nhỏ với Tiểu Tứ Tử bảo bé đừng nhìn Triệu Phổ chăm chăm như vậy, lại nghe Tiểu Tứ Tử đột nhiên hỏi Triệu Phổ, “Thế nhưng người là hùng nha, hùng sao lại sợ sói?”

“Phốc...” Một ngụm hoa quế cao của Triệu Phổ văng đầy cả mặt bàn.

Triển Chiêu tay mất lạnh lẽo, giặt lấy thực hạp trên bàn, cứu vớt nửa hạp hoa quế cao còn lại.

Triệu Phổ vừa ho khan vừa nhìn Tiểu Tứ Tử, vươn tay chỉ vào mình, “Hùng...”

Tiểu Tứ Tử trốn phía sau Triển Chiêu, rất nghiêm túc nói, “Phụ thân nói người là cầu hùng a.”

Triệu Phổ há to miệng, nhìn chằm chằm Tiểu Tứ Tử chờ ra, tựa hồ bị đả kích rất trầm trọng.

Triển Chiêu có chút lo lắng sợ Tiểu Tứ Tử làm Triệu Phổ tức giận, bèn cười nói, “Đồng ngôn vô kỵ.”

“Chậm đã!” Triệu Phổ đột nhiên khoát tay, biểu tình nghiêm túc nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử lại rút về phía sau Triển Chiêu một chút.

Triển Chiêu vội vã bảo vệ, chỉ thấy Triệu Phổ hí mắt ngoác Tiểu Tứ Tử, ý là, đi ra đây!

Tiểu Tứ Tử lộ đầu ngó ra bên ngoài, trộm nhìn Triệu Phổ.

“Người nói thư sinh vừa này là phụ thân người?” Triệu Phổ hỏi ra một câu mà Triển Chiêu không tưởng tượng được, “Người mấy tuổi?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, “Bốn tuổi.”

Triệu Phổ phiết miệng, “Có thật bốn tuổi không a, bốn tuổi mà lùn như vậy a?”

Tiểu Tứ Tử tựa hồ không vui, dẩu mồm, “Bốn tuổi rưỡi rồi!”

“Ba tuổi rưỡi chắc.” Triệu Phổ lắc đầu.

“Đã sắp bốn tuổi rưỡi!” Tiểu Tứ Tử nóng nảy.

Triển Chiêu buồn cười, Triệu Phổ người này, trọng điểm hẳn quan tâm không quá như người bình thường. Bất quá Triển Chiêu cũng hiểu được với thân phận của Triệu Phổ và khí độ của hắn, hẳn là sẽ không làm khó một tiểu hài nhi, quả nhiên nghe đồn gì đó là không thể tin.

“Phụ thân người trông chỉ bất quá hai mươi mấy tuổi, đã sớm thành thân còn có nhi tử lớn như người a?” Triệu Phổ vươn tay cầm tay áo lau bàn, sau đó phát tay áo, động tác kia tự nhiên a, lòi thoi đến nỗi Triển Chiêu phải lắc đầu, vương gia kiêu gì đây a...

“Lợi hại a!” Triệu Phổ lẩm bẩm, “Thư sinh này rất lợi hại, nhìn người không thể nhìn bề ngoài a!”

“Phụ thân chưa có thành thân a!” Tiểu Tứ Tử đáp lời.

“Ách?” Triệu Phổ há mồm còn to hơn nữa, “Nhìn không ra a, chưa thành thân đã có nhi tử lớn như người a, rất giỏi.”

“Phụ thân là rất rất giỏi!” Tiểu Tứ Tử thấy Triệu Phổ khen Công Tôn, cho nên cũng thấy thích Triệu Phổ, từ phía sau Triển Chiêu đi ra.

“Ách! Người cũng biết phụ thân người rất giỏi a!” Triệu Phổ chắc chắc hai tiếng, cười xấu xa, “Phụ thân người mấy tuổi a?”

“Hai mươi bốn tuổi.” Tiểu Tứ Tử đáp lời.

“Người bốn tuổi rưỡi, vậy y chẳng phải là mười chín đã...” Triệu Phổ chắc chắc lắc đầu, “Bất quá mười chín cũng không tính quá sớm, bình thường.”

“Ai nói mười chín a.” Tiểu Tứ Tử háo hức ý, “Mười bốn tuổi!”

“Không phải chứ?!” Triệu Phổ cả kinh giật cả mình, “Mười bốn tuổi?”

“Phải đó!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Tiểu Tứ Tử cũng muốn mười bốn tuổi thì...”

“Có chí khí!” Triệu Phổ không đợi Tiểu Tứ Tử nói xong, một bên vỗ tay một bên vươn ngón tay cái khen Tiểu Tứ Tử.

“Người không cười ta?” Tiểu Tứ Tử kinh ngạc nhìn Triệu Phổ, “Trước đây ta nói ra a, tất cả mọi người đều chê cười ta.”

“Không cười người.” Triệu Phổ vươn tay vỗ cái đầu tròn như quả dưa của Tiểu Tứ Tử, “Nam tử hán đại trượng phu, có chí khí là chuyện tốt, đối nhân xử thế nhất định phải có mục tiêu rộng lớn!”

“Hùng Hùng người thật tốt!” Tiểu Tứ Tử vịn đầu gối của Triệu Phổ, bắt đầu rất thích hẳn rồi.

Triệu Phổ cong khoe miệng, “Hùng Hùng không sai a, bắt quá không phải cầu hùng, là anh hùng!”

“Ân!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Anh hùng!”

Triệu Phổ nhe răng cười với Triển Chiêu, ý là —— Lợi hại chưa? Biến đổi!

Triển Chiêu đỡ trán... Hai người này, nói chuyện có cùng chủ đề hay không a?

Triệu Phổ ăn hoa quả cao lại ăn vài củ lạc, chạy tới bên cửa sổ, mở cửa nhìn ra bên ngoài.

Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, người muốn mười bốn tuổi làm gì a?”

“Làm thần y nha.” Tiểu Tứ Tử trả lời, “Phụ thân mới mười bốn tuổi đã là thần y!”

Triển Chiêu giật giật khoe miệng —— Quả nhiên ông nói gà bé nói vịt!

Triệu Phổ thấy phía dưới người đến người đi, không có nhiều động tĩnh, định rời khỏi.

“Đợi đã!” Triển Chiêu túm hẳn lại, “Người cứ như thế đi ra a?”

Triệu Phổ còn chưa nói, trước cửa sổ đã có một người hạ xuống, cái đầu đỏ chóc dưới ánh mặt trời thật chói mắt.

“Chắc.” Triệu Phổ nắm hẳn kéo vào, “Bảo người điệu thấp một chút! Cái đầu trông như lòng đỏ trứng, người còn có mặt mũi đứng dưới mặt trời sao!”

Bị túm vào là Âu Dương Thiếu Chinh.

Âu Dương có chút bất mãn sờ sờ đầu mình, “Đại gia đời này ngạc nhiên nhất là cái đầu này, người cũng đừng tròn!” Âu Dương xua tay với Triệu Phổ, “Bao đại nhân nói, người hoặc là về nha môn, hoặc là hẳn bây giờ lập tức về Khai Phong.”

“Về Khai Phong làm chi?” Triệu Phổ bĩu môi.

“Hắn nói muốn đi cáo trạng với hoàng thái phi.”

Triệu Phổ lập tức kinh ngạc, cau mày, “Lão Bao này, một chút nhân tình cũng không giảng.”

“Có người đòi mạng của người, đương nhiên phải cẩn thận vi thượng.” Âu Dương trước đây theo Triệu Phổ quậy phá quen rồi, bắt quá thời khắc mấu chốt vẫn còn thanh tỉnh, “Có điều nói đi nói lại, chúng ta một đường rất cẩn thận, cũng không phát hiện có ai theo dõi, giám sát thủ này từ đâu tới chứ?”

“Lâm thời nảy lòng tham.” Triệu Phổ thấy đi không được, trở lại bên bàn ngồi xuống, cầm chén trà tiếp tục uống.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Trần Đào Phủ này có ai muốn giết người?”

Triệu Phổ ngẩng mặt, “Trừ phi nơi này có tên ngoại tộc nào đó, nếu không thì hẳn là không có, ta đã lâu không quay về Trung Nguyên rồi, không có kẻ thù.”

“Ngoại tộc...” Triển Chiêu trong lòng khẽ động, nhớ tới Nghiêu Tử Lăng, bắt quá nếu có cũng không tà môn như vậy...

Triển Chiêu không có chứng cứ đương nhiên sẽ không nói lung tung, nhưng về mặt của Bạch Ngọc Đường vừa này, vẫn khiến hắn có chút chú ý.

Triệu Phổ tựa hồ không có cách nào với Bao Chứng, ngoắc Âu Dương, “Đi, trở lại rồi tính.”

Triển Chiêu thấy thời gian không còn sớm, cũng phải trở về hỏi Bàng thái sư về chuyện Đàm Kim, bèn cùng đứng dậy, vừa hỏi Triệu Phổ, “Lại nói tiếp, người đến trần Đào Phủ làm gì?”

Triệu Phổ hơi ngần người, nhìn Triển Chiêu, tựa hồ có chút cân nhắc.

Âu Dương tiến tới thấp giọng nhắc nhở bên tai Triệu Phổ, “Bây giờ người bị nhìn kỹ như vậy, làm việc không tiện, không bằng tìm người hỗ trợ a? Triển Chiêu trông rất có khả năng.”

Triển Chiêu mỉm cười, “Có thể hay không cũng phải xem tình huống.”

Triệu Phổ khoanh tay suy nghĩ, “Àn...”

Hắn vừa định mở miệng, đột nhiên đại môn mở ra.

Tất cả mọi người ngẩng đầu, cùng Công Tôn vừa xách theo hai cái bao lớn vào cửa đối mặt nhau.

“Phụ thân!” Tiểu Tứ Tử kêu một tiếng, chạy tới ôm chân như thường lệ.

Công Tôn trừng mắt liếc Triệu Phổ, có chút cảnh giác, “Người tới làm gì?”

Triệu Phổ há mồm nửa ngày, “Đi ngang qua...”

Âu Dương khinh bỉ liếc một cái —— Người bịa cũng có chút thật thà được không a?

Triển Chiêu sờ sờ mũi —— Bầu không khí hảo vi diệu a, Công Tôn Sách thường ngày cũng coi như tao nhã, tuy rằng nhìn ra được tính tình không tốt lắm nhưng khí thư sinh rất nặng rất nhã nhặn, nhưng nhìn thế nào cũng thấy đối với Triệu Phổ lại như con nhím, chẳng lẽ thật sự có cừu oán (thù xưa)?

Công Tôn ném hai bao lớn sang một bên, chính xác, ném ngay bàn chân Triệu Phổ.

“Tê...” Triệu Phổ vội vã thối lui, may là hắn phản ứng nhanh a, thư sinh này sao lại lỗ mãng như thế?

Công Tôn vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, thấy Triển Chiêu đã ở, sắc mặt thoáng cái dễ nhìn hơn một chút, bé Tiểu Tứ Tử đến bên bàn ngồi xuống, hỏi Triển Chiêu, “Triển huynh dùng bữa chưa?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Chưa dùng.”

“Triển Triển cùng đi ăn không?” Tiểu Tứ Tử thích Triển Chiêu kinh khủng.

“Đi a, ta về nha môn một chuyến, lát nữa hỏi chuyện xong chúng ta đi tìm Bạch Ngọc Đường cùng ăn được không?” Triển Chiêu chỉ chỉ tòa khách *** khí phái ở đằng xa kia, “Nơi đó có vẻ không tồi.”

Triển Chiêu nói ra miệng, không đợi Công Tôn và Tiểu Tứ Tử gật đầu đáp ứng, Triệu Phổ đã sấn tới hỏi, “Vừa nãy người kia là Bạch Ngọc Đường?”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy.”

Triệu Phổ tựa hồ có chút kinh hỉ, “Bạch Ngọc Đường có phải đồ đệ của Thiên Tôn không?”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy.”

Triệu Phổ vỗ vai Triển Chiêu, “Tương thỉnh không bằng ngẫu ngộ, một lát cùng nhau ăn, ta làm chủ.”

Triển Chiêu mỉm cười, “Khách khí như vậy?”

“Không nói gạt người, ta có một số việc muốn hỏi thăm Bạch Ngọc Đường, hẳn là nên mời ăn.” Triệu Phổ vừa nói, vừa bảo Âu Dương mở đường.

Triển Chiêu khoát khoát tay, “Các người đi trước, ta quay về nha môn rất nhanh sẽ đến.”

Triệu Phổ gật đầu, cùng Âu Dương Thiệu Chinh quay lại nhìn Công Tôn.

Tiểu Tứ Tử nghe có nhiều người cùng đi ăn cơm như vậy, tự nhiên rất hài lòng.

Bất quá Công Tôn liếc nhìn Triệu Phổ, “Vậy ta không đi.”

Triệu Phổ khẽ nhướng mi —— Hắn lại một lần nữa quan sát trên dưới trái phải hồi lâu, xác định mình thật sự không biết thư sinh này a!

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử trông rất muốn đi, bèn nói, “Phụ thân phải đến nha môn xem bệnh cho thúc thúc bị cháy hồng đầu lưỡi kia, người một lát cùng Triển Chiêu đi ăn cơm, ăn xong cùng hắn trở về nha môn.”

“Phụ thân không đi ăn nha?” Tiểu Tứ Tử tựa hồ rất thất vọng.

“Đợi tối lại ăn, bệnh của người nọ không làm lỡ được.” Công Tôn nhéo má bé.

“Vậy Tiểu Tứ Tử cũng không đi, Tiểu Tứ Tử ở lại hỗ trợ cho phụ thân.”

“Người thì hỗ trợ được cái gì a, đi ăn đi, không ăn không cao lên được đâu.” Công Tôn vừa nói vừa thu thập hòm thuốc.

Âu Dương hiểu kỳ hỏi Công Tôn, “Lưỡi tên đó cháy hỏng cả rồi, còn có thể chữa lành sao?”

Công Tôn gật đầu, cũng không đáp lời, rất lãnh đạm.

Tiểu Tứ Tử giúp đỡ nói, “Phụ thân bệnh gì cũng chữa được.”

Công Tôn cầm hòm thuốc, kéo tay Tiểu Tứ Tử ra khỏi phòng đi tới nha môn, khi đi ngang qua Triệu Phổ thì ngay cả cái liếc cũng không thêm phi cho người ta một cái, như là xem hắc căn bản không tồn tại.

Triển Chiêu ở một bên nhìn trời giả vờ không thấy được, thấy Công Tôn ra ngoài thì nhanh chóng đi đến hỗ trợ ôm Tiểu Tứ Tử đang chập chững bước, chạy đi tìm Bàng thái sư.

Triệu Phổ đứng ở trước cửa hai tay xoa xoa vùng thắt lưng, lông mày từ chữ “ ” cau lại thành chữ “ ”, vẫn không nhớ nổi mình đắc tội Công Tôn khi nào.

Âu Dương vỗ vỗ hắc, “Hắc là không phải người sai.”

Triệu Phổ giơ tay chỉ vào Âu Dương, “Vậy không phải là người đắc tội y chứ...”

Âu Dương khinh bỉ liếc hắc một cái, “Người không thấy y ghét cả hai người chúng ta sao?”

Triệu Phổ không nhin được, “Vậy rốt cuộc là thế nào? Chúng ta cùng đắc tội y sao?”

Âu Dương suy nghĩ một chút, “Ta nghĩ, y có thể là ghét những ai tham gia quân ngũ.”

Triệu Phổ hơi ngậy người, tựa hồ không quá hiểu được suy nghĩ của thư sinh kia.

“Ai, thôi đi, mặc kệ, đi ăn.” Âu Dương đá Triệu Phổ một cái, “Lần này vận khí tốt gặp được Bạch Ngọc Đường, nói không chừng có thể tra ra đầu mối.”

Triệu Phổ vừa phải dẫu giày trên ống quần vừa lườm hắc, “Lúc giờ chân đá người có nhớ lão tử là chủ của người không hử?”

Âu Dương nhếch miệng gật đầu, “Đúng vậy, ta phải sợ a, người chém đầu ta a!”

Hai người âm ỉ hai câu, Tử Ảnh và Giả Ảnh hai ảnh vệ đã đứng đợi dưới lầu, bốn người cùng nhau đi tới khách *** kia tìm Bạch Ngọc Đường.

...

Triển Chiêu gấp gấp gấp gấp trở lại nha môn, tìm được Bàng thái sư liền hỏi chuyện Đàm Kim.

Bàng thái sư tỉ mỉ thuật lại cho hắc, Triển Chiêu nghe xong cũng không biết nên làm thế nào để nói rõ chuyện này, mang theo nghi hoặc đẩy mình, bế Tiểu Tứ Tử đi tìm Bạch Ngọc Đường.

Mà hắc cùng Tiểu Tứ Tử vừa tới cửa khách ***, thì cảm thấy... bầu không khí hình như hơi bị bất thường a!

.

.

Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

[Đạo ma]

.

Khách *** lớn nhất trần Đạo Phủ tên gọi Hương Mãn lâu, nghe đồn có món vịt nướng rất nổi danh.

Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử một đường đi tới, hai người nói nói cười cười giao lưu về chuyện tâm đắc là ăn vịt nướng. Đừng xem Tiểu Tứ Tử còn nhỏ xíu, nhưng thật ra rất có nghiên cứu về mỹ thực, cũng bởi vì Công Tôn quá cứng bẻ, luôn thay đổi công thức làm nhiều món ngon cho bé ăn, vì vậy tuy tuổi còn nhỏ, cũng coi như là một tiểu tham ăn. Triển Chiêu thì càng khỏi phải nói, mỹ thực là thú vui lớn trong nhân sinh của hắn.

Hai người nguyên bản đang rất vui vẻ, cái bụng cũng hơi đói, kích động đi tới cửa Hương Mãn lâu, nhưng cảm giác được một tia dị dạng.

Dị dạng chỗ nào? Cũng không phải nói tinh phong huyết vũ, mà là... khách *** rộng lớn, không ai, nhưng bên ngoài lại có mấy người qua đường và tiểu nhị hiếu kỳ vây xem.

Đây là chỗ không hợp lý, thời gian này vừa lúc là giờ ăn, người đến dùng bữa hẳn là rất nhiều mới đúng.

Triển Chiêu tiến đến sau lưng một tiểu nhị, hiếu kỳ theo tầm mắt của hắn nhìn sang, Tiểu Tứ Tử cũng nhìn.

Bất quá lâu một không có người nào cả, cũng không biết bọn họ đang nhìn cái gì.

Tiểu nhị nọ cảm giác phía sau có người, nghiêng mặt nhìn thì giật mình thấy hai khuôn mặt của Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử, một lớn một nhỏ, bất quá hai người đều là mắt to.

“Các người đang nhìn cái gì?” Triển Chiêu thắc mắc hỏi tiểu nhị, “Hương Mãn lâu không buôn bán sao?”

“Có chứ...” Tiểu nhị ngây ngô gật đầu.

Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử liếc mắt nhìn nhau, cùng tiến vào trong chuẩn bị tìm Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ.

“Ai!”

Tiểu nhị ngăn cản Triển Chiêu, “Vị công tử này a, sao người lại bẻ một oa oa tiến vào, bên trong có võ nhân đánh nhau.”

Triển Chiêu sững sốt, “Ai đánh?”

“Thật dọa người, biết bay nữa a!” Tiểu nhị miêu tả sinh động như thật, “Tất cả bàn ghế trên lầu đều vỡ nát, một hắc y nhân một bạch y nhân.”

Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử lại liếc nhìn nhau —— Không phải Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường đánh nhau đó chứ?

Triển Chiêu tự nhủ sao lại như thế? Rồi cũng không đi thang lầu mà trực tiếp nhảy lên lầu hai, hô to một tiếng, “Đi hòa vi quý a!”

...

Lầu hai, ngoại trừ chính giữa có một cái bàn, thì quả thật mấy cái bàn xung quanh đều vỡ nát, Triển Chiêu là hành gia, biết đó là bị nội kinh chấn sụp.

Bất quá cũng không có tràng diện giương cung bạt kiếm, chính giữa hoàn toàn không tổn hao gì, bên bàn, Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường đang ngồi đối diện nhau, mỗi người cầm trên tay một chén rượu, cùng nhau quay sang nhìn Triển Chiêu đang đứng trên lan can lầu hai.

Bên cạnh bọn họ, Âu Dương cầm chiếc đũa, Tử Ảnh bưng bát cơm, Giả Ảnh cầm một cái thìa, ba người cũng đều nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu chớp chớp mắt —— Không đánh nhau sao?

“Triển Triển.”

Triển Chiêu nghiêng mặt, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử chọc chọc vai hắn, “Dép sắp rơi!”

Triển Chiêu cúi đầu nhìn, một chiếc dép gỗ trên chân Tiểu Tứ Tử lệch sang một bên, vội vàng vươn tay chụp lại, thả người nhảy vào trong, giúp Tiểu Tứ Tử mang dép rồi đi tới bên bàn, thắc mắc, “Dưới lầu tiểu nhị nói các người đánh nhau!”

Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ đều ngẩn người, sau khi liếc nhìn nhau một cái thì tựa hồ đều minh bạch.

Âu Dương cười nói, “Không đánh nhau, bọn họ hội đao (đấu thử binh khí).”

Bạch Ngọc Đường rót cho Triển Chiêu một chén rượu, để hắn ngồi xuống.

Triển Chiêu ngồi, đặt Tiểu Tứ Tử sang một bên, Tử Ảnh thuận lợi túm Tiểu Tứ Tử qua, đút bé ăn, trông có vẻ rất thích tiểu hài tử.

Triển Chiêu minh bạch, Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường đều dùng đao, mà Vân Trung đao cùng Tân Đình Hậu đều là yêu vật trong các loại đao, vừa gặp có thể luận bàn một chút dĩ đao đồng nghiệp, đây cũng coi như chuyện mà hai người đương nhiên sẽ làm. Lại nhìn lẫn hai gần như bị phá hủy toàn bộ, Triển Chiêu bất mãn, “Hai người nhớ phải trả tiền a.”

Triệu Phổ cười, “Đương nhiên.”

Uống chén rượu, Triển Chiêu thấy Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường ở chung có vẻ không tệ lắm thì cũng yên tâm, bèn hỏi Triệu Phổ, “Người tìm Bạch Ngọc Đường làm cái gì?”

“Triển huynh đã nghe qua đao ma chưa?” Triệu Phổ hỏi ra một câu.

Triển Chiêu nguyên bản giờ đũa lên chuẩn bị ăn, bất quá vừa nghe Triệu Phổ hỏi thì buông đũa xuống, “Thì ra là hỏi chuyện này a, chuyện này có liên quan gì đến việc người tới trấn Đao Phủ sao?”

“Có một chút.” Triệu Phổ uống chén rượu, thấy Tiểu Tứ Tử vừa ăn vừa hiếu kỳ nhìn chén rượu trong tay hắn, bèn đưa qua, “Ném thử không?”

“Ai nha!” Tử Ảnh vội vã giật chén rượu, “Nó mới bao nhiêu mà người để nó uống rượu!”

“Ném thử cũng đâu có chết.” Triệu Phổ bĩu môi, “Người khi còn bé cũng phải phải lén uống ngụm rượu rồi sau đó mới biết uống rượu sao?”

Tử Ảnh méo máo.

Triệu Phổ cười hì hì chọc Tiểu Tứ Tử, “Ném một chút, đừng nói cho phụ thân người biết sẽ không sao.”

Tiểu Tứ Tử cười tươi rồi tiếp nhận chén rượu, ném một ngụm, le lưỡi, “Cay quá!”

Tất cả mọi người bị bé chọc cười, Triển Chiêu bưng chén rượu cười, liếc liếc Bạch Ngọc Đường bên cạnh, thấy khóe miệng hắn cũng hơi nhướn lên, xem ra tâm tình không tệ.

“Là như vậy.” Triệu Phổ chọc Tiểu Tứ Tử xong, quay lại tiếp tục nói chính sự với Triển Chiêu, “Lúc trước phụ cận quân doanh xảy ra chuyện lạ.”

Triển Chiêu chăm chú nghe.

“Gần cứ điểm Tây Bắc, hàng năm vào lúc này sẽ dựng một căn lều tạm thời.” Triệu Phổ nói, “Ta sẽ mời rất nhiều thợ đúc đao tới đó, chế tạo một ít binh khí mới, tiện thể giúp đỡ tu sửa lại binh khí bị nứt hoặc gỉ của các binh sĩ một chút.”

Triển Chiêu gật đầu, hàng năm vào lúc này cơ bản cũng không có chiến sự gì, tu sửa và dự trữ binh khí là chuyện phải làm, bèn hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó xảy ra một chuyện kỳ lạ.” Triệu Phổ nói, “Lần này có một nhóm thiết thạch khoáng từ phía Tây vận chuyển đến, không tốt, các thợ đúc đao đều nói nếu chế tạo ra đao thì khẳng định đều là thứ phẩm, cho nên ta nghĩ cách tìm một nhóm khoáng khác trở về. Một hướng đao bản xứ nói với ta, sát biên giới Tây Bắc gần đại mạc có một xích thiết khoáng (quặng sắt), lúc trước có người từng khai thác, làm ra một nhóm đao, có người nói đều là hồng đao, chém sắt như chém bùn. Bất quá sau đó xích thiết khoáng này không biết vì sao lại bị bỏ hoang.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu —— Đây quả thật là thứ tốt.

Triệu Phổ tựa hồ nói xong thì miệng khô, ngoắc ngoắc Giả Ảnh, ý là —— Người tiếp tục, ta nghỉ hơi một chút.

Giả Ảnh vừa múc canh cho Tiểu Tứ Tử, vừa nói, “Ta mang người đi thăm dò, còn dẫn theo vài thợ đúc đao, nhóm thợ sau khi xem qua thì nói đó là xích thiết khoáng tốt nhất, bèn khai thác toàn bộ, chúng ta vận chuyển về không ít khoáng tốt, định đơn giản làm thêm một nhóm binh khí.”

Triển Chiêu uống canh, thắc mắc, “Đây là chuyện tốt a, có liên quan gì tới trấn Đao Phủ chứ?”

“Vấn đề xảy ra khi bắt đầu đúc đao từ nhóm xích thiết khoáng đó, đã chết ba thợ đúc đao.”

“Vì sao?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Nguyên nhân tử vong của ba thợ đúc đao đều như nhau.” Giả Ảnh nói, “Khi đúc đao sẽ không biết ngày đêm, hai mắt phấp phấp huyết quang, chờ đúc xong, lúc thợ đao đột nhiên nổi điên, cuối cùng tự giết chết chính mình.”

Triển Chiêu nghe đến đó, đều quên cả ăn canh, “Ba người đều như vậy sao?”

Giả Ảnh gật đầu, “Lúc đó, chúng ta bèn cảm thấy không ổn, tất cả hạng mục đúc đao đều đình công, tìm lang trung kiểm tra một chút, tất cả thợ đúc đao đều phát sinh một ít thay đổi, tính tình bắt đầu táo bạo, con mắt cũng xuất hiện tơ máu không chịu nghỉ ngơi, giống như nhập ma.”

Triển Chiêu thông minh a, vừa nghe đã minh bạch, “Chẳng lẽ nhóm thiết thạch đó có vấn đề?”

“Lúc đó ta cũng nghĩ như vậy, nên đã tìm vài lang trung đến xem.” Triệu Phổ lắc đầu, “Bất quá kiểm tra xong cũng không thấy có vấn đề gì.”

“Ta ngay cả thần tiên đều mời đến.” Tử Ảnh cẩn thận lấy một mẫu xương trong thịt vịt ra rồi đút vào miệng Tiểu Tứ Tử, vừa nói, “Cái gì vụ sư a, đại thần a, các lộ đại tiên đều mời đến xem, nhưng cũng không ai minh bạch chuyện gì xảy ra.”

“Cho đến sau này, có một lão hướng đạo bản xứ, kể về truyền thuyết của tà khoáng kia.” Âu Dương tựa hồ ăn no rồi, ôm qua Tiểu Tứ Tử đút bé ăn, để Tử Ảnh tự mình ăn.

Triển Chiêu rất muốn chuyên tâm nghe bọn họ kể về câu chuyện kỳ lạ đó, bất quá nhìn đám đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy này ôm Tiểu Tứ Tử như một con mèo nhỏ thay phiên mà đút ăn, động tác sao lại thành thạo thế kia.

“Hài tử trong quân doanh đều là nuôi thả.” Giả Ảnh tựa hồ là một người rất cẩn thận, nhìn ra nghi hoặc của Triển Chiêu, giúp đỡ giải thích, “Nguyên soái là hài tử vương (vua của đám trẻ), đám tiểu ma đầu trong quân doanh đều thích theo đại ma đầu hấn ăn cơm, chúng ta đều theo giúp đỡ đút ăn.”

Triển Chiêu gật đầu, lại có vài nhận thức mới về quân doanh —— Triệu Phổ và các tướng quân tuy rằng danh tiếng rất vang, nhưng bản thân họ cũng không làm giá, rất hiền hòa cũng rất thân thiết, không biết vì sao Công Tôn lại giống như từng quá tiết với bọn họ? Bất quá ấn tượng của Triển Chiêu đối với Công Tôn cũng rất tốt, vị thư sinh này đừng xem tính tình kỳ lạ, nhưng tấm lòng nhân từ y thuật cao minh, vả lại y chiều cổ Tiểu Tứ Tử tốt như vậy, tuyệt đối là một đại phu cực kỳ tốt! Giữa hai người này, khẳng định là có hiểu lầm.

“Tà khoáng...” Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm, “Khoáng có tà sao?”

“Có người nói khoáng đó được phát hiện khoảng hơn trăm năm trước, lúc đó có rất nhiều bộ tộc du mục hoạt động ở vùng này, trong đó có một bộ tộc khi tìm kiếm thủy nguyên đã vô ý tìm được, rồi bắt đầu lạng lã khai khác, chế tạo binh khí.”

“Đó là tử tội mà?” Triển Chiêu hỏi, “Vô luận lúc đó nơi đó thuộc quyền sở hữu của ai, tư khai thác khoáng đúc binh khí, tuyệt đối là trọng tội.”

“Cho nên sau đó bị phát hiện, toàn bộ bộ tộc đều bị thanh trừng, máu nhuộm cả khoáng trường.” Âu Dương lắc đầu, “Nhưng từ đó về sau, phạm ai khai khác thiết thạch khoáng kia đúc binh khí, vô luận là quốc gia hay bộ tộc nào, chỉ cần bị nhiễm, trong vòng một năm nhất định diệt vong.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Tà môn như thế.”

“Cho nên là tà khoáng.” Âu Dương gật đầu.

“Nói nửa ngày...” Triển Chiêu nhìn Triệu Phổ, “Trần Đào Phủ có cái gì trần giữ được tà khoáng đó, tà thiết, tà binh nhận (vũ khí)?”

“Muốn dẹp loạn lửa giận của loại đao này, phải tìm cây đao đầu tiên.” Triệu Phổ nhún vai một cái, “Cho nên ta mới nói muốn tìm đao ma.”

“Đao ma là cái gì a?” Bởi vì thật sự ăn không vô, rốt cuộc cái miệng của Tiểu Tứ Tử cũng nhàn hạ ngừng mặt hỏi mọi người.

“Đao ma cũng gọi là đao hồn, hoặc là đao huyết.” Triển Chiêu nói, “Thông thường có vài kẻ điên đúc đao hoặc đúc kiếm, thích thêm thứ gì đó đặc biệt vào, ví dụ như máu mình, hoặc là dùng máu người khác, răng động vật, hoặc trực tiếp bắt người tới đúc. Mục đích là muốn đao có sinh mệnh, có tính cách của chủ nhân hoặc có tính cách mà chủ nhân muốn.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt hỏi, “Thật sao?”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ sở dĩ tìm hắc cầu chứng thực, chính là bởi vì hắc cầu là đồ đệ của Thiên Tôn. Người giang hồ đều biết, Thiên Tôn là một đao si, cũng là hành gia nghiên cứu đao, đối với truyền thuyết đao ma này có thể cũng biết.

“Đao ma mà nguyên soái muốn tìm, là cây đao đầu tiên mà năm xưa thủ lĩnh bộ tộc nọ dùng máu của mình đúc thành.” Tử Ảnh suy nghĩ một chút, “Nghe nói nấu chảy bả đao đó, đổ vào bên trong dịch thiết, tái tạo lại một thanh đao khác thì sẽ an tĩnh.”

“Bả đao đó đang ở tại trần Đào phủ?” Triển Chiêu hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ không lên tiếng.

Triển Chiêu liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, khẽ nhướng mi với hắn, ý như đang hỏi —— Tin được sao?

Bạch Ngọc Đường vẫn không lên tiếng, thấy Triển Chiêu hỏi bèn buông chén rượu, “Sư phụ ta từng nói, đây là lời vô căn cứ.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, nhìn Triệu Phổ, hắn không giống loại người mê tín như vậy chứ, loại chuyện nhăng cuội này cũng tin?

Triệu Phổ nhìn nhìn hai người, vui vẻ cười, “Ta đương nhiên không tin, bắt quá ta điều tra được một chuyện.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiếp tục nghe.

“Trần Đào Phủ đã từng xảy ra một việc, chính là trong thâm sơn đã khai thác được một tòa núi thiết khoáng, sản xuất khoáng thạch tạo thành binh khí, còn chưa kịp vận chuyển ra trần, đã phát sinh chuyện thợ đúc đao và thợ vận đao tàn sát nhau.”

Triển Chiêu giật mình, “Đây là chuyện mấy năm trước?”

Triệu Phổ vươn hai ngón tay, “Hai năm trước.”

“Gần như thế?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Đã chết nhiều người như thế dĩ nhiên không ai biết?”

“Bởi vì thợ đúc dao đều là quân nhân.” Triệu Phổ nói, “Hơn nữa lúc đó chiến sự đang căng thẳng, để tránh dao động quân tâm nên không truyền ra bên ngoài.”

Triển Chiêu nhú mày, “Cùng loại khoáng thạch sao...”

“Sở dĩ ta tới nơi này, là vì năm xưa còn có một thợ rèn chưa chết, hơn nữa nghe nói là, hắn dạy mọi người cách xử lý khoáng thạch và số dao còn lại, sau đó sự tình yên lặng, không tiếp tục xuất hiện người chết nữa. Còn nữa, có nhớ những gì truyền thuyết thuật lại không?” Triệu Phổ gợi ý.

“Thuật lại những ai bị nhiễm thiết thạch khoáng hoặc binh khí chứa nó, trong vòng một năm nhất định sẽ diệt vong.” Triển Chiêu hiểu rõ.

“Trần Dao Phủ hai năm nay vẫn bình an vô sự, nói cách khác, có phương pháp phá giải.” Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Phổ, “Người vội vã tới đây, chẳng lẽ trong quân có chuyện?”

Triệu Phổ khẽ nhú mày, tựa hồ đã bị hỏi đúng chỗ lo âu.

“Có phải bắt đầu đánh nhau không nha?”

Triệu Phổ còn chưa nói gì, Tiểu Tứ Tử đột nhiên hỏi một tiếng.

Tất cả mọi người hơi sững sốt nhìn Tiểu Tứ Tử.

“Người nói cái gì?” Triệu Phổ nhìn bé.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt, “Có phải trước đây rõ ràng không có ai đánh nhau, nhưng gần đây mỗi ngày đều có người đánh nhau gây sự nha? Tính tình biến thành xấu, tất cả mọi người đều táo bạo!”

Triệu Phổ nhú mày nhìn Tiểu Tứ Tử, “Làm sao người biết?”

Tiểu Tứ Tử thấy Triệu Phổ đột nhiên nghiêm túc, ngược lại không nói gì, mở to đôi mắt nhìn hắn.

“Tiểu Tứ Tử?” Triển Chiêu kéo Tiểu Tứ Tử, “Người biết chuyện gì về thiết khoáng?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Không biết nha.”

“Vậy làm sao người biết có nhiều người đánh nhau?” Âu Dương chăm chú hỏi.

“Các người nói đó a.” Tiểu Tứ Tử vẻ mặt mờ mịt, “Không phải nói, các thợ rèn hai mắt đỏ đậm, không ngủ không nghỉ, còn tự giết lẫn nhau sao?”

“Đúng.” Triệu Phổ gật đầu.

“Đây là cuồng tảo chứng (chứng cấu kính nóng nảy) nha, phụ thân không biết đã trị cho bao nhiêu người rồi.” Tiểu Tứ Tử lắc lắc chân, “Có thể là phong chứng (điên), cũng có thể là dịch chứng, hoặc là trúng độc. Sau khi bệnh thì hai mắt đỏ đậm, sau đó tinh lực tràn đầy không ngủ không nghỉ, càng về sau càng nghiêm trọng, có người còn ăn thịt người nữa, thật đáng sợ!”

Triệu Phổ kinh hãi, “Phụ thân người trị được loại bệnh này?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng cao mặt, “Phụ thân bệnh gì cũng trị được, bắt quá trước tiên phải cho y gặp bệnh nhân.”

Triệu Phổ vuốt cằm, “Nếu quả thật như vậy... Thật ra có thể mời thư sinh đó quay về xem thử.”

“Vương gia, không phải ta làm người mất hứng.” Âu Dương Thiếu Chính hất vào mặt Triệu Phổ bát nước lạnh, “Vị thư sinh tiên sinh kia gọi là gì, người nhớ rõ sao?”

Triệu Phổ ngẩn người, gãi đầu, “Có phải gọi là cái gì Trúc Tử (cây trúc)? Hay là Trúc Dẫn (măng tre), Xuân Dẫn (măng mùa xuân), Đông Dẫn (măng mùa đông)?”*

Triển Chiêu vẻ mặt không nói gì mà nhìn Triệu Phổ.

Tiểu Tứ Tử nổi giận, “Phụ thân mới không phải dẫn (măng), phụ thân gọi Công Tôn Sách*!”

*(Chữ “Tôn” trong Công Tôn đọc là [sūn], chữ “Dẫn” đọc là [sǔn], phát âm rất gần nhau cho nên A Phổ lại nói bừa _=”=_)

“Nga... Đúng!” Triệu Phổ gật đầu.

Âu Dương bên cạnh lại âm trầm thêm một câu, “Y ghét chúng ta!”

Triệu Phổ nhú mày, “Y cơ bản là không trông rộng mà, đây là đại sự liên quan đến tính mệnh, thư ngốc đó sẽ không quan báo tư thù nhỏ mọn như vậy chứ? Hơn nữa lão tử thật sự không có thù hằn gì với y!”

“Sao phụ thân ngươi lại ghét hằn như vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, thắc mắc, “Phụ thân ghét ai nha?”

“Hắn.” Mọi người cùng nhau giơ tay chỉ vào Triệu Phổ.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nhìn Triệu Phổ, một lúc lâu, cau mày chống cằm, “Không có nghe phụ thân nói ghét loài hùng (con gấu) a...”

Triệu Phổ đỡ trán, nghĩ bằng không bằng trực tiếp đi tìm Công Tôn nói chuyện.

“Việc cấp bách, chúng ta hẳn là tìm thợ rèn năm xưa trước đã, sau đó lại đi tìm mỏ khoáng kia, sau đó để Công Tôn tiên sinh nhìn xem có vấn đề gì, rồi lại đến quân doanh đúng bệnh bốc thuốc.” Triễn Chiêu đề nghị.

Triệu Phổ gật đầu, Triễn Chiêu quả nhiên là nhân tài a, trật tự rõ ràng!

“Thợ rèn nọ ở đâu, người có đầu mối sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ gật đầu, lấy ra một tờ giấy đưa cho Triễn Chiêu.

Triễn Chiêu cầm giấy nhìn thoáng qua, lại đưa tới trước mặt Bạch Ngọc Đường cho hắn xem —— Bên trên viết vài địa chỉ, rất nhiều chỗ dùng chu sa gạch bỏ, chỉ còn lại ba cái cuối cùng.

“Giả Ảnh đã hỏi thăm tất cả thợ rèn trong trấn, chúng ta đã tìm khắp nơi, chỉ còn lại ba nơi cuối cùng này.” Triệu Phổ nói, “Không bằng sáng mai...”

“Dùng bữa xong thì đi.” Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu đồng thanh, nói xong lại nhìn nhau, sau đó lại đồng thời lên tiếng, “Trì tắc sinh biến (để lâu sợ xảy ra chuyện)...”

Triệu Phổ bưng chén rượu nhìn hai người vô cùng đồng bộ trước mắt, cười gật đầu, “Rất tốt.”

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường thật ra có chút xấu hổ, Triễn Chiêu thu lại mảnh giấy trả lại cho Triệu Phổ.

Lúc này, trên thang lầu vang đến tiếng bước chân, tựa hồ có người đang lên.

Triễn Chiêu nhìn xung quanh một chút, đã không còn cái bàn nào lành lặn cả, thực khách đi lên phòng chừng không có nơi ngồi, bọn họ lại ăn xong rồi, không bằng nhường chỗ cho người ta.

Nhưng hắn lại phát hiện Bạch Ngọc Đường chưa ăn được bao nhiêu, muốn hỏi hắn có phải không hợp khẩu vị không a, tại sao người này chỉ uống rượu mà lại không ăn cơm?

Bạch Ngọc Đường tựa hồ cũng nghe thấy tiếng bước chân, nhìn sang hướng thang lầu, thu hồi đường nhìn thì hai hàng lông mày nhăn lại.

Lúc này, chợt nghe Triệu Phổ hô lên một tiếng, “Có phải mì ta gọi bưng lên rồi không?”

Tiểu Tứ Tử gặm chân gà nhìn Triệu Phổ —— Ăn nhiều thật nga!

Tử Ảnh ghé sát tai bé nói nhỏ, “Hùng đương nhiên là sức ăn kinh người!”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt —— Khó trách, phụ thân ghét thùng cơm lắm... Bất quá tiểu tử kia tuy rằng ngốc, nhưng lời này cũng không nói ra miệng, sẽ bị đánh đòn.

Đi lên lầu hai, không phải tiểu nhị bưng mì, mà là một tử y nhân.

Triệu Phổ quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhú mày thuận tiện sờ cằm —— Nhìn quen mắt a.

Tử y nhân đương nhiên là Nghiêu Tử Lăng, hắn thấy lầu hai một mảnh hỗn độn tựa hồ cũng rất khó hiểu, nhìn về chiếc bàn Bạch Ngọc Đường bọn họ đang ngồi, hắn cũng không xem những người khác, chỉ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tra ra chưa?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, Triển Chiêu cũng nhớ lại mình còn chưa nói chuyện về Đàm Kim cho Bạch Ngọc Đường, bèn thuận tiện vỗ vỗ bàn tay đang đặt trên bàn của Bạch Ngọc Đường, “Người không vội chứ? Ta tra được chuyện về Đàm Kim rồi, nhưng mà rất dài có thể sẽ nói khá lâu.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhích tới gần nghe Triển Chiêu kể lại, Triển Chiêu bắt đầu huyền thuyên nói với hắn.

“Đàm Kim?” Triệu Phổ ngẩng mặt lăm bằm, “Tên nghe quen tai quá...”

“Người không nhớ sao?” Âu Dương nhắc nhở hắn, “Đàm Kim năm xưa làm trong Binh Bộ a.”

Triệu Phổ nhíu mày, nghĩ không ra, quay đầu lại thì thấy Nghiêu Tử Lăng đứng ở cửa thang lầu, mặt không biểu tình mà nhìn chằm chằm về hướng bàn mình.

Triệu Phổ tự nhủ, nhìn tới nỗi trông mắt muốn xuất huyết rồi kìa, vị này không phải quá đói bụng chứ a? Quay đầu lại, chỉ thấy Giả Ảnh dùng mắt ra hiệu cho hắn.

Bạch Ngọc Đường vẫn không nhúc nhích mà tập trung nghe, cử động này không có gì bất ổn, có điều Triệu Phổ nhìn ra được, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hình như rất ăn ý, nói chung với tính cách khó gần như Bạch Ngọc Đường, quả thật khá là thân cận với Triển Chiêu.

Triệu Phổ lại quay đầu nhìn Nghiêu Tử Lăng, trong óc bỗng nhiên hiện lên một người —— Nhớ tới thân phận của tử y nhân này.

Triệu Phổ khẽ cười nhẹ một cái, “Vi diệu a.”

“Hùng Hùng...”

Lúc này, Tiểu Tứ Tử đột nhiên túm góc áo Triệu Phổ.

“Là anh hùng.” Triệu Phổ sửa lại cách gọi của bé, thuận tiện bế xốc bé lên.

“Người có phải có chín con rồng hay không?” Tiểu Tứ Tử hỏi ra một câu kỳ lạ.

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, “Đúng vậy.”

“Ta biết vì sao phụ thân ghét người rồi!” Tiểu Tứ Tử vỗ tay một cái.

Triệu Phổ còn chưa mở miệng, hai ảnh vệ và Âu Dương đã nhiều chuyện xáp tới, “Tại sao?”

Tiểu Tứ Tử giống như ông cụ non thở dài một tiếng, đứng trên ghế kiếng chân vươn cánh tay ngăn ngừn vỗ vai Triệu Phổ, “Người xong đời rồi a, phụ thân đời này, ghét nhất một người, chính là người a!”

Triệu Phổ liền cảm thấy đầu vang ong ong —— Không phải chứ? Cách xa vạn dặm cho tới bây giờ chưa hề thấy mặt, như vậy cũng có thể tạo nên cừ hận?

...

Đầu bên kia, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nói được phân nửa, chỉ thấy Nghiêu Tử Lăng đã đi tới ngồi bên cạnh bọn họ, lên tiếng, “Triển đại nhân thật là nhiệt tình.”

Triển Chiêu cười khoát tay, “Chuyện nhỏ.”

Nghiêu Tử Lăng tự rót cho mình một chén rượu, cầm lên uống.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hắn —— Cầm nhầm chén rồi phải không?

Nghiêu Tử Lăng thấy Bạch Ngọc Đường nhìn mình, cúi đầu xem, khẽ kinh ngạc, “Chén của người?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại định gọi tiểu nhị lấy một cái chén mới, có điều tiểu nhị đang ở dưới lầu.

“Dùng cái này đi.” Triển Chiêu đẩy chén của mình đến trước mặt hắn, thuận tiện giúp hắn rót chén rượu, tiếp tục nói chuyện về Đàm Kim.

Một bên, Âu Dương và Giả Ảnh yên lặng liếc mắt nhìn nhau.

Âu Dương nhẹ nhàng nhướn mi —— Người đoán, Triển Chiêu có cố ý hay không?

Giả Ảnh nhìn nhìn Triển Chiêu đang nói chuyện rất tự nhiên và Bạch Ngọc Đường cũng uống rượu rất tự nhiên, mỉm cười lắc đầu —— Không chắc, bắt quả Triển Chiêu thật ra không phải tính tình dịu ngoan như bề ngoài biểu hiện ra a, là một con mèo mang móng vuốt, ít chọc vào thì tốt hơn.

.

.

Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

[Cựu oán]

.

Chuyện này chia ra hai đầu, đều rất quan trọng.

Cùng lúc là Triển Chiêu thì thăm bên tai Bạch Ngọc Đường, nói cho hắn tin tức về Đàm Kim.

Bên kia là Tiểu Tứ Tử thì thăm bên tai Triệu Phổ, nói cho hắn Công Tôn có cừu hận gì với hắn.

Tử Ảnh và Giả Ảnh cộng thêm Âu Dương Thiếu Chinh liền cảm thấy hai cái tai hình như không đủ dùng, nghe bên nào mới tốt đây?

“Ta đắc tội với phụ thân người khi nào?” Triệu Phổ không nghĩ ra, “Ta chưa bao giờ tranh cãi với thư sinh.”

Tiểu Tứ Tử hí mắt nhìn Triệu Phổ, “Àn, thật nhiều thật nhiều năm trước...”

Triệu Phổ nhướn mày nhìn bé, “Tiểu mập mập người có phải đang dọa ta không? Người cai sữa nhiều lắm cũng chỉ một hai năm, còn thật nhiều thật nhiều năm trước?”

Tiểu Tứ Tử phồng má, nhìn chăm chăm Triệu Phổ.

Triệu Phổ đối mặt với bé, “Sao vậy?”

Tiểu Tứ Tử đột nhiên “hừ” một cái quay ngoắt đi hướng khác, đi tới bên Triển Chiêu, miệng lầm bầm, “Không thèm nói với người nữa.”

Triệu Phổ cả kinh, Âu Dương Thiếu Chinh cộng thêm Tử Ảnh cộng thêm Giả Ảnh đối diện đều mắt lạnh nhìn hắn, ý là —— Người xem lại cái mỏ quạ của người đi!

Triển Chiêu đang thủ thủ với Bạch Ngọc Đường, Đàm Kim này nguyên bản nhậm chức tại Binh Bộ, tuổi còn trẻ đầy hứa hẹn tiền đồ vô lượng, nhưng đột nhiên một ngày nọ, xảy ra một chuyện.

Đang nói lan man, chợt cảm giác có người túm lấy tay áo hắn.

Triển Chiêu quay đầu lại, Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử nắm ống tay áo Triển Chiêu, có vẻ cực kỳ ủy khuất.

Phía sau, Triệu Phổ nắm ống tay áo của Tiểu Tứ Tử, vẻ mặt ‘ta có nguyên tắc’, nguyên tắc vô lại, “Ta sai rồi không được sao? Người một tháng đã cai sữa, tiểu anh hùng, nói cho ta biết đi!”

Tiểu Tứ Tử vẻ mặt ghét bỏ nhìn Triệu Phổ, Triển Chiêu không nói gì lắc đầu, lúc trước đánh giá Triệu Phổ là không làm giá làm cao, bắt quả hiện tại đánh giá là mãi không trưởng thành...

Nghiêu Tử Lăng cảm thấy rất hứng thú nhìn màn này, cuối cùng nhịn không được bèn lên tiếng, “Lâu không gặp, cửu vương gia thật đúng là một chút cũng không thay đổi.”

Triệu Phổ nhếch miệng cười cười với hắn, hơi hột lãnh đạm, cũng không có niềm kinh hỉ “lâu không gặp”, xem ra quan hệ không được tốt lắm.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Nghiêu Tử Lăng, ý là —— Các người nhận thức?

Nghiêu Tử Lăng thản nhiên cười một cái, “Bạn chơi khi bé mà thôi.”

Bọn Triển Chiêu kinh ngạc, Nghiêu Tử Lăng và Triệu Phổ dĩ nhiên lại là bạn thuở bé? Vậy vì sao có vẻ quan hệ không tốt như thế?

Âu Dương cũng coi như là bạn của Triệu Phổ từ bé đến giờ, có chút hiếu kỳ quan sát Nghiêu Tử Lăng, khó hiểu mà nhìn Triệu Phổ —— Ai a?

Triệu Phổ khẽ nhướn mi một cái, ý là —— Một lát nói cho người biết.

Âu Dương nhún vai một cái, vươn tay đưa một quả cam cho Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, hắn chỉ là có cái mỏ quạ, người đừng chấp nhặt với hắn.”

Tiểu Tứ Tử tựa hồ tâm tình tốt hơn một chút.

Triệu Phổ túm tay áo bé kéo bé tới, dứt một múi cam vào miệng bé, “Tới tới, nói chính sự đi, ta gây lỗi với phụ thân người hồi nào?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng dừng cuộc nói chuyện, hiếu kỳ lắng nghe.

“Chuyện đó, phụ thân từ nhỏ đã học y rồi, ngực y rất lớn!”

“Phốc...” Tử Ảnh một ngụm canh phun đầy mặt Giả Ảnh.

Âu Dương Thiếu Chinh và Triệu Phổ cùng nhau ngẩng mặt nghĩ —— Ngực Công Tôn có lớn sao? Người mỏng như trang giấy thôi mà a.

.

Trong nha môn, Công Tôn liên tiếp hắt xì bảy cái, Bàng Cát và Bao Chứng đều cả kinh mặc niệm, “Trường mệnh bách tuế.”

.

Triển Chiêu cũng cảm thấy rất quỷ dị, quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường uống một ngụm rượu, thản nhiên lên tiếng, “Là ngực ôm chí lớn?”

“Phải nga.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Phản ứng thống nhất của mọi người ở đây là khoe miệng giật giật hai cái, nhìn Tiểu Tứ Tử tròn vo trước mắt, lần đầu tiên có xúc động muốn đánh nó.

“Ngực phụ thân...”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu nhắc nhở, “Ngực ôm chí lớn, sau đó?”

“Chính là muốn cứu được nhiều người, năm đó a.” Tiểu Tứ Tử bưng chén uống một ngụm canh thanh thanh giọng, nói, “Nghe nói phía Tây có chín con rồng đánh thắng một trận rất lớn, nhưng có rất nhiều người bị thương.”

Triệu Phổ hơi ngẩn người, sờ cằm, “Nga... Ta biết, đó hắn là chuyện năm năm trước.”

“Là lúc chúng ta giằng co với người Liêu gay go nhất sao?” Âu Dương hỏi.

“Chỉ có một lần là khá nhiều người bị thương.” Triệu Phổ gật đầu, nhíu mày thắc mắc hỏi Tiểu Tứ Tử, “Chuyện này có liên quan gì đến Công Tôn chứ?”

“Khi đó không phải nói thiếu lang trung sao?” Tiểu Tứ Tử nói, “Thật nhiều nơi đều chiêu mộ lang trung, rong ngựa đưa đi phía Tây, phụ thân cũng muốn tham gia, thế nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Triển Chiêu khó hiểu, với y thuật của Công Tôn, nếu muốn đi cứu người thì quả thật rất tốt a!

“Nhưng người chiêu mộ lang trung nói, cửu vương gia gì đó hạ lệnh, không cần thư sinh gầy lết không nổi cái xác, chưa lết tới biên quan đã chết.” Tiểu Tứ Tử phồng má, “Phụ thân mỗi lần uống nhiều rượu hoặc là buổi tối ngủ không được, đều sẽ kể chuyện này, sau đó mắng cái tên cửu vương gia kia đến đều là cầu huyết!”

Mọi người trầm mặc trong khoảnh khắc, cùng nhau nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ gãi cái ót còn hỏi Âu Dương, “Ta mà lại nói ra những lời như thế sao?”

Âu Dương vẻ mặt khinh bỉ nhìn hắn, “Không cần thư sinh gầy lết không nổi cái xác là câu cửa miệng của người...”

Triệu Phổ sờ mũi, có chút không nhịn được, “Không phải chỉ là một câu nói sao, phụ thân người cũng thật nhỏ mọn, thù dai như vậy... Còn nữa, phụ thân người nghĩ gì vậy hả? Mắng ta mà còn mắng ra cầu huyết nữa?”

Triển Chiêu liếc nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường buông chén, “Là cầu huyết lâm đầu*.”

*(mắng tới không còn đường chống đỡ, mắng như tát vào mặt)

“Nga...” Mọi người cùng nhau gật đầu, bưng tỉnh đại ngộ, sau đó nhìn Bạch Ngọc Đường, rất là kính phục.

“Đây cũng là độc môn tuyệt kỹ của người?” Triển Chiêu tiến qua hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường mặt không biểu tình, phun ra hai chữ, “Thiên phú!”

Triển Chiêu bị hắn chọc cười, Bạch Ngọc Đường tiện tay, đặt một quả quýt trước mặt hắn.

“Nói nửa ngày chỉ là chút chuyện con con này.” Triệu Phổ nghĩ không có gì, “Ngày mai ta đi nhận lỗi với phụ thân người, nói hắn ngược lớn chứ không phải thư sinh văn nhược, được chưa?”

Tiểu Tứ Tử lườm lườm hắn, “Đâu có xong a? Còn nữa đó!”

“Còn nữa?” Triệu Phổ hiếu kỳ, “Ta còn nói gì nữa?”

“Phụ thân nói, sau đó y tự mình cưỡi ngựa tới biên quan một chuyến, muốn đi cứu người!” Tiểu Tứ Tử nói, “Chạy cả nửa tháng, tới biên quan nhưng không ngờ bị thị vệ canh cửa đuổi đi, còn nói...”

“Nói cái gì?” Triệu Phổ thắc mắc.

“Còn nói, cái gì vương gia ghét nhất là thư sinh, đừng náo loạn, ở đây không phải là nơi các người nên tới, mau về nhà đọc sách đi.” Tiểu Tứ Tử dẩu mồm, “Phụ thân nói hắn tại cửa mắng chửi người âm ỉ, sau đó một binh sĩ đành phải chạy vào tìm vương gia.”

Triệu Phổ cái cằm, “Thật sự có chuyện này?”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Bất quá sau đó binh sĩ đó đi ra nói, nói cửu vương gia bảo là, thư sinh này cũng không tầm thường, dĩ nhiên thật sự từ Trung Nguyên chạy tới Mạc Bắc.”

Tất cả mọi người gật đầu, Âu Dương cũng gật đầu, “Câu này là tiếng người a.”

“Phía sau còn nữa!” Tiểu Tứ Tử thở dài, “Phụ thân nói cơn giận của y vừa bay đi một chút, thì binh sĩ nọ nói tiếp, nói cửu vương gia bảo là, mau đi tìm một lang trung xem cho thư sinh kia, chạy đường xa như vậy, coi chừng một chết...”

...

Tiểu Tứ Tử kể hết, chỉ thấy hiện trường một mảnh trầm mặc.

Một lúc lâu, mọi người cũng không biết nên nói cái gì.

Âu Dương chỉ vào Triệu Phổ, “Triệu Phổ, đức hạnh kiểu như người kêu chó ăn đi, sao cái mồm của người nó bần tiện thế hả người.”

“Ta có sao?” Triệu Phổ hoàn toàn không nhớ mình tự mồm nói ra lời này.

“Đương nhiên là có a!” Tiểu Tứ Tử rầu rĩ, “Phụ thân nói, sau đó y ở ngoài quân doanh đợi một ngày, cũng không có ai gọi y vào xem bệnh, lúc trời tối đen, binh lính trông cửa tới cho y chút thức ăn, nói nguyên soái và các tướng quân mấy ngày nay đều rất bận rộn, bảo y không cần chờ, buổi tối ở đại mạc rất lạnh.”

Triệu Phổ lại sờ sờ mũi — Từng có chuyện như thế sao trời?

“Sau đó phụ thân trở về gia hương, sau đó y gặp phải một người bị cưa cụt nửa cái chân.” Tiểu Tứ Tử nói, “Nói là thương binh đã rời doanh.”

Triệu Phổ khẽ nhú mày.

“Người kia bởi vì trời mưa chân đau, tìm đến phụ thân để xem bệnh.” Tiểu Tứ Tử nói, “Phụ thân nói là một lang băm đã cưa cụt chân hẳn, nếu như có y ở đó, nhất định có thể trị lành, hận chết cái gì chín con rồng, anh hùng cái thế, đại cầu hùng...”

Triển Chiêu vô thức nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhướng mi một cái, ý là — Câu này không phải thành ngữ.

Tiểu Tứ Tử nói xong, mọi người hai mắt nhìn nhau, đều không nói gì.

Tử Ảnh dùng mắt ra hiệu cho Giả Ảnh, Giả Ảnh nhẹ nhàng lắc đầu, ý là — Đừng làm loạn.

Nhìn lại Triệu Phổ, gương mặt bình tĩnh không nói gì, ngồi ở một bên dờ ra.

Âu Dương đột nhiên hỏi Tiểu Tứ Tử, “Chuyện đó, phụ thân người có bản lĩnh như thế, sao không đi khảo công danh, chỉ ở lại quê hương chữa bệnh, có liên quan gì tới chuyện này không?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu một cái, “Àn... Có người bảo phụ thân đi khảo công danh, phụ thân khẳng định có thể làm trạng nguyên, y từng thử thi hương một lần, lúc đó còn là đệ nhất danh nữa đó! Nhưng sau lại không bao giờ khảo nữa, nói y ghét chức vị, nhất là hoàng sắc kỳ!” (hoàng sắc đích kỳ [huángsè deqí])

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, “Hoàng thân quốc thích [huángqīn guóqí].”

... Mọi người gật đầu, đồng loạt nhìn Triệu Phổ — Thật đáng trách, hủy cả đời người ta a!

Lúc này, trên mặt Triệu Phổ không hề có biểu tình gì, lại nói, hẳn thường ngày thật ra đều lười biếng đến chảy ra nước, lần đầu tiên thấy nghiêm túc như vậy.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không quen thuộc với hẳn, nhưng Tử Ảnh Giả Ảnh rất rõ ràng, chỉ thấy trên mặt Triệu Phổ xuất hiện biểu tình này vài lần, khi chiến tranh có rất nhiều binh sĩ bị thương, khi bằng hữu chết đi, khi nương hân bị bệnh...

Âu Dương dùng mắt ra hiệu cho Triển Chiêu, bĩu môi ý bảo hẳn đừng để Tiểu Tứ Tử nói thêm nữa, Triệu Phổ phổng chừng lúc này rất khó xử.

Triển Chiêu gật đầu, dứt vào miệng Tiểu Tứ Tử một múi cam.

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt ăn cam, cảm giác bầu không khí giữa mọi người xung quanh tựa hồ không quá thích hợp, bèn nhìn quanh một chút.

“Đã ăn no chưa?” Âu Dương hỏi Tử Ảnh và Giả Ảnh.

Tử Ảnh gật đầu, Giả Ảnh chạy đi trả tiền, Triệu Phổ đứng dậy tựa hồ chuẩn bị đi về.

“Ai.” Triển Chiêu gọi hẳn lại, chỉ chỉ Tiểu Tứ Tử còn đang ngồi trên ghế, “Người bé Tiểu Tứ Tử trở lại cho Công Tôn đi, ta còn vài chuyện phải làm, phỏng chừng về khá muộn.”

Triệu Phổ nhìn Tiểu Tứ Tử, biểu tình rất phức tạp.

Triển Chiêu nói, “Mấy địa chỉ này chúng ta tìm một hồi là được, người xử lý vấn đề của người đi.”

“Ta lưu lại hỗ trợ.” Âu Dương giơ tay, ý bảo Triệu Phổ, bế Tiểu Tứ Tử về rồi xin lỗi Công Tôn đi, chuyện này dù sao cũng phải giải quyết.

Triệu Phổ và Tiểu Tứ Tử nhìn nhau một hồi.

Tiểu Tứ Tử vươn hai tay, ý là —— Bế bế.

Triệu Phổ vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử ngồi trên cánh tay hắn đối mặt với hắn, hỏi, “Người không vui nha?”

Triệu Phổ nhướn mi một cái, “Chuyện này mà người cũng nhìn ra được?”

“Nhìn ra được nha.” Tiểu Tứ Tử nắm vài sợi tóc rũ xuống trên vai Triệu Phổ lắc lắc, “Trở lại hảo hảo xin lỗi phụ thân nha.”

Triệu Phổ bật cười, “Người thật sự không ngốc a.”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, “Không hề.”

Triệu Phổ bế Tiểu Tứ Tử đi, Tử Ảnh và Giả Ảnh khoát khoát tay cáo biệt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, cũng đi theo.

Âu Dương bên cạnh ngồi xuống, cười tủm tỉm nhìn hai người, “Nhị vị, vừa tìm người vừa nói đi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, sao Âu Dương đột nhiên gấp như vậy.

Nghiêu Tử Lăng có chút hiếu kỳ, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Trời cũng sắp tối rồi, các người đi tìm ai?”

Bạch Ngọc Đường chưa kịp lên tiếng, Âu Dương đã cười hì hì nói, “Đương nhiên là đi tìm cô nương uống hoa tửu, người có đi không?”

Nghiêu Tử Lăng hơi sững sốt, đột nhiên bật cười, “Người xác định muốn dẫn Ngọc Đường đi uống hoa tửu? Tràng diện đó...”

“Khụ.”

Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng ngắt lời Nghiêu Tử Lăng, Triển Chiêu cũng hiếu kỳ, tràng diện đó thế nào nha?

“Đi thôi, vừa đi vừa nói chuyện.” Bạch Ngọc Đường đứng lên.

“Ta cũng đi được không.” Nghiêu Tử Lăng nâng cằm hỏi, nhưng cũng không đứng lên.

“Người dùng bữa đi.” Bạch Ngọc Đường nói xong xoay người đi.

Nghiêu Tử Lăng tựa hồ sớm có dự liệu, giơ tay.

Một hắc y nhân đi ra, Triển Chiêu lúc trước đã chú ý tới, hắn là tùy tùng của Nghiêu Tử Lăng, có lẽ cũng gần giống ảnh vệ của Triệu Phổ vậy.

Nghiêu Tử Lăng bảo hắc y nhân đi gọi món ăn, Triển Chiêu và Âu Dương Thiếu Chinh đứng dậy rời đi.

Triển Chiêu đi ở sau cùng, khi xuống thang lầu, thì thấy Nghiêu Tử Lăng ngược mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt từ trên người hắn xẹt qua, mang theo vài phần tính toán.

Triển Chiêu xuống thang lầu, khẽ nhíu mày —— Hắn hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, gặp qua không ít người, ấn tượng đầu tiên đối với người khác nhiều ít cũng có nhận xét. Nghiêu Tử Lăng người này thuộc về loại hình thâm bất khả trắc, hắn là rất khó từ trên người hắn đọc ra được tâm sự hoặc tâm tình, bất quá cái liếc mắt vừa nãy, vô cùng âm trầm u ám, cảm giác quái dị như bị một loại rắn độc nhìn chòng chọc.

.

Đi xuống lầu, mọi người đến địa chỉ thứ nhất.

Bạch Ngọc Đường bèn hỏi Triển Chiêu, “Đàm Kim sau đó lại xảy ra chuyện gì?”

“Nga, có người nói...” Triển Chiêu còn chưa kịp nói, Âu Dương bên cạnh đột nhiên nói, “Ngại quá, ta chen vào một chút, có một chuyện rất trọng yếu muốn hỏi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau nhìn hắn.

“Người vừa này là ai?” Âu Dương chỉ chỉ từ lâu phía sau, chính là nơi bọn họ vừa mới dùng cơm.

“Nghiêu Tử Lăng.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Nga...” Âu Dương suy nghĩ một lúc lâu, gật đầu, “Hắn a.”

“Làm sau vậy?” Triển Chiêu khó hiểu hỏi hắn.

“Àn...” Âu Dương chần chờ một chút, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, “Hắn rất thân với người?”

“Đồng môn.” Bạch Ngọc Đường trả lời, “Bất quá không thân.”

“Không thân sao?” Triển Chiêu hiểu kỳ.

“Hắn là người phái Thiên Sơn, bất quá cũng không thường ở lại Thiên Sơn, ta tổng cộng có đi Thiên Sơn vài chuyến, bình thường đều ở tại Hãm Không đảo.” Bạch Ngọc Đường hỏi Âu Dương, “Có vấn đề gì?”

Âu Dương đưa tay sờ sờ mũi, nói ra một câu chẳng dính dáng gì, “Thật ra trong Triệu gia quân nhiều người như vậy, võ công giỏi nhất đương nhiên là vương gia không sai, bài danh đệ nhị thì hẳn là không phải ta, là Trâu Lương, ta và Kiều Quảng xấp xỉ, lão Hạ không đánh nhau với người khác, cho nên chưa so qua, loại hình thâm bất khả trắc.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Trâu Lương được xưng là ách lang (con sói câm), vô thanh vô tức, nghe nói tính cách cực quỷ dị, thể nhưng võ công cao vô cùng, sát khí cũng nặng, là tả dực tướng quân của Triệu gia quân, Triệu Phổ vẫn dùng hắn để tập kích, bất quá vì sao Âu Dương vô duyên vô cớ nói ra chuyện này?

“Người muốn biểu đạt điều gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi cũng rất trực tiếp.

“Vì sao không dùng Trâu Lương làm quan tiên phong mà lại dùng ta, biết không?” Âu Dương hỏi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hai mắt nhìn nhau, tiên phong quan Hỏa Kỳ Lân, danh khí rất lớn, bất quá vì sao lại dùng hắn làm quan tiên phong, chuyện này ai biết được?

“Bởi vì kẻ bắt tài này có năng lực mà ba tên kia không có.” Âu Dương vươn ba ngón tay.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tập trung nghe.

“Điểm thứ nhất, ta biết đường.” Âu Dương nói.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, Âu Dương Thiếu Chinh là địa lý thông, cả Đại Tổng ai cũng biết.

“Điểm thứ hai, cái miệng ta dẻo, biết mắng chửi người.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trầm mặc —— Cũng coi như kỹ năng cần thiết của quan tiên phong.

“Thứ ba thì sao?” Triển Chiêu hỏi.

Âu Dương Thiếu Chinh lại sờ sờ mũi, “Mũi ta tốt!”

Bạch Ngọc Đường thắc mắc, “Mũi tốt?”

“Thính hơn cả loài cây.” Âu Dương khoanh tay, chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường, “Trên người người không mang huân hương, bất quá ven đường người tổng cộng trụ ba nhà khách ***, những khách *** này phân biệt dùng ba loại huân hương bất đồng, còn có một loại mùi trên y phục hẳn là bắm từ trong nhà.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, Triển Chiêu tiến tới cầm tay áo hắn ngửi thử, chỉ có thể ngửi được một mùi hương nhàn nhạt, cái này cũng phân biệt được?

Âu Dương lại chỉ Triển Chiêu, “Triển đại nhân buổi sáng hẳn là ăn hột đồn, còn ăn thêm bánh bao nhân đậu, ăn tiếp cá viên trước cửa nha môn, trong lúc đó còn ăn một tô miến.”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu vội vã ho khan.

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, ý là —— Buổi sáng của người phong phú thật a.

“Mùi quả nhiên rất thính, vậy thì sao?” Triển Chiêu hỏi Âu Dương.

Âu Dương quay đầu lại, liếc liếc về phía khách *** kia, “Vừa nãy trên nỏ tiễn của những hắc y nhân ám sát vương gia có một loại mùi tùng hương.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày.

Triển Chiêu đã nhận ra thần tình biến hóa của hắn.

“Trên người Nghiêu Tử Lăng cũng có loại mùi tùng hương này.” Âu Dương buông tay, “Vừa nãy ta đã nói cho vương gia rồi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn Âu Dương, ý là —— Lúc nãy người nói với Triệu Phổ khi nào?

Âu Dương lại lần nữa sờ sờ mũi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhớ lại, lúc nãy Triệu Phổ quả thật có sờ mũi hai cái, thì ra là giao lưu với Âu Dương Thiếu Chinh.

“Vương gia hẳn là sẽ phái người theo dõi Nghiêu Tử Lăng này.” Âu Dương nhún mày với Bạch Ngọc Đường, “Nếu đã cùng nhau uống rượu thì đã là bằng hữu, không muốn gạt người, người đã không quá thân với hắn, vậy là tốt rồi.”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, tiếp tục đi tới phía trước.

Triển Chiêu đi lên hai bước, “Có thể chỉ là hiểu lầm.”

Bạch Ngọc Đường đi tới vài bước, lên tiếng, “Không hề gì.”

“Không hề gì?” Triển Chiêu thoáng có chút khó hiểu, Bạch Ngọc Đường không giống người vô tình như vậy, dù cho không có quan hệ gì, nhưng nhìn ra được Nghiêu Tử Lăng rất quan tâm hắn.

“Đúng vậy, không hề gì.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Bởi vì không phải hắn làm.”

Triển Chiêu và Âu Dương đều sửng sốt, “Chắc chắn như thế?”

Bạch Ngọc Đường nhợt nhạt cười một cái, “Hắn nếu thật sự muốn giết Triệu Phổ cũng sẽ không dùng biện pháp ngu xuẩn như thế.” Vừa nói, vừa chỉ chỉ đầu mình, “Hắn rất thông minh, công phu của sự phụ ta, đầu óc ngốc một chút thì sẽ không học được, phái Thiên Sơn kia, hơi ngốc một chút sẽ không thấy được ngày mai.”

Triển Chiêu cười gật đầu, “Thì ra là như vậy a.”

Âu Dương dở khóc dở cười nhìn Triển Chiêu, “Khai Phong phủ phá án dựa vào chứng cứ, lý do này người cũng tiếp thu?”

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn hắn, “Lý do này không đầy đủ sao?”

Âu Dương mở mắt lớn thêm một chút —— Đầy đủ chỗ nào?

Nhưng Triển Chiêu đã cùng Bạch Ngọc Đường nói về chuyện Đàm Kim.

Âu Dương chấp tay sau lưng đi ở phía sau nhìn hai bóng người một đỏ một trắng kia... Đủ loại ăn ý, trong óc vô duyên vô cớ lại nhảy ra bốn chữ “Trời sinh một đôi”.

Giơ tay vỗ vỗ đầu, Âu Dương chạy chậm đuổi theo, bất quá lại không chen lọt vào giữa hai người, đi bên trái bên phải cũng khó, hắn làm quan tiên phong đã quen thật sự không quen đi phía sau người khác, đành chạy lên trước dẫn đường.

.

.

Đọc mấy cái comt bên Trung vui quá ^^”

“Nghiêu Tử Lăng người cư nhiên dám gọi Ngũ gia Ngọc Đường!! Ngọc Đường người muội a, đó là xưng hô chuyên dụng của Miêu Miêu a, người cư nhiên còn dám tính toán Miêu Miêu, dám chia rẽ cp người đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết!!”

“Đừng quá kích động, thân.”

“Ừ, không nên quá kích động...[ooooo] tui cũng hiểu kỳ bạn nhỏ Nghiêu Tử Lăng thấy Bạch Bạch thế nào, khó có được một người cường thế như vậy thích Bạch Bạch, sẽ là công hay là thụ đây? Bạch Bạch ngoại trừ làm tiểu công của Tiểu Miêu thì có thể làm tiểu thụ hay không đây? Tui hiểu kỳ a, dù sao một mỹ nhưn khuynh thành nghiêng nước như vậy không thụ một chút cũng đáng tiếc thiệt!”

“... Hấn thành thụ chẳng phải là giết ta sao...”

“Cái gì, Nghiêu Tử Lăng gì gì đó cũng chỉ là phù vân thôi chứ hả?!!!

Triển Triển và Bạch Bạch quả nhiên là trời sinh một đôi, mới gặp mặt đã “động tay động chân” rồi [ooo].”

“Nhanh như vậy đã cho họ Bạch là công sao.”

“Vấn mãi là công... Sự thật chẳng bao giờ cải biến...”

“Trong chương này, Tiểu Tứ Tử không phải là tiểu gốc tử, là tiểu hồ ly [ooo] Nghiêu Tử Lăng buông tay đi thôi, Bạch Bạch chỉ thích Miêu Miêu thôi, người là pháo hôi (tro tàn do đạn pháo bắn ra lưu lại), nói không chừng chỉ vụ án đầu người đã thành pháo hôi pháo hôi diễn viên phụ.”

“Đồng ý Nghiêu Tử Lăng là pháo hôi a!! [ooo] Cửu Cửu áy náy rùi, hảo hảo bồi thường mỹ nhưn dê, áp đảo y dê!!”

“Pháo hôi pháo hôi pháo hôi... (mặc niệm).”

“Triển Chiêu a, vừa mới gặp mặt đã bị tình địch nhìn chòng chọc.”

“Đưa lên một bó hoa tươi kính biểu Nhã vĩ đại.”

Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

[Các loại hiểu lầm]

.

“Đàm Kim này, có người nói là năm đó rất được yêu thích, cũng là người có tiền đồ nhất Binh Bộ, tuổi còn trẻ lại có địa vị cao.” Triển Chiêu sánh vai đi với Bạch Ngọc Đường, không nhanh không chậm kể lại những lời Bàng thái sư đã nói cho hắn, về chuyện Đàm Kim, “Bắt quả người này có một mao bệnh, yêu đao như mạng.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, “Hắn biết võ công?”

“Không biết.” Triển Chiêu lắc đầu, “Hắn tuy làm trong Binh Bộ, nhưng lại là quan văn, bắt quả quan văn nhưng vẫn có sở thích, có vẻ là ham mê sưu tầm thiên hạ danh đao, quả thật chính là bị nghiện.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Nguyên bản hắn là vị quan rất tốt, có một lần, hắn vào cung làm vài chuyện, phải vào kho phòng cất dấu công phẩm của hoàng cung, có một thứ bị hắn thấy được. Người đoán là gì?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Bảo đao sao?”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy, nghe nói hắc thủy được thanh đao đó thì không cách nào rời xa, Đàm Kim ma xui quỷ khiến, bèn mượn gió bẻ măng.”

“Ha ha.” Âu Dương Thiếu Chính ở phía trước nghe được, bèn quay đầu lại vừa thối lui vừa xen mồm, “Chuyện này ta cũng biết.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Âu Dương Thiếu Chính, “Đại khái bao nhiêu năm trước?”

“Khoảng hơn mười năm.” Âu Dương nhún vai một cái, “Chuyện này là Nam Cung nói, lúc ấy hoàng thượng còn chưa đăng cơ.”

Triển Chiêu mỉm cười, “Người cũng thân với Nam Cung a?”

“Đương nhiên.” Âu Dương cười hì hì, “Ta, Triệu Phổ, Nam Cung và hoàng thượng đều lớn lên cùng nhau.”

Triển Chiêu vui vẻ, “Vậy lần sau đến Khai Phong cùng uống rượu đi? Ta cũng hợp ý với Nam Cung.”

Âu Dương gật đầu, Triển Chiêu lại vỗ Bạch Ngọc Đường, “Người khi nào tới Khai Phong? Lúc ta tuần hành thấy có vài cửa hàng, nói là của Hãm Không đảo, còn có một toà đại trạch gọi là Thúy Tinh viên, cũng là của Hãm Không đảo, có phải người sẽ ở trong đó hay không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ân, thỉnh thoảng sẽ đi.”

“Tốt lắm a, lúc nào người tới là có thể cùng nhau uống rượu rồi.” Triển Chiêu nói, nhớ tới chuyện về Đàm Kim còn chưa nói rõ đã lạc đề, nhanh chóng quay trở lại câu chuyện, tiếp tục nói, “Lại nói, Đàm Kim gặp chuyện không may có liên quan đến Nam Cung, nghe nói năm đó hoàng thượng còn là thái tử, từng nhìn thấy thanh đao đó, vẫn nhớ kỹ chờ sinh nhật Nam Cung, sẽ thỉnh phụ hoàng tặng cho để làm quà cho Nam Cung. Nhưng khó khăn đợi tới ngày đó, phụ hoàng hắc cũng đáp ứng rồi, đi lấy đao lại không có.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhướng mi — Trộm cống phẩm ra cung, đường làm quan của Đàm Kim tẫn hủy.

“Lúc đó chuyện này bị phóng đại rất lớn.” Âu Dương nói thêm, “Tiên hoàng bảo Bao đại nhân và Bộ Binh thượng thư lúc đó là Bàng thái sư tra việc này, người nghĩ a, mỗi người ra vào kho phòng đều có ghi lại, Đàm Kim còn không chờ bị bắt sao.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Nhưng chuyện đời luôn khéo như thế, Đàm Kim bị tập kích.” Âu Dương nhún vai.

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, “Người là nói Dương Thái Sinh?”

“Ân.” Triển Chiêu gật đầu, “Đàm Kim bị thương rất nặng, cuối cùng đơn giản từ quan. Đao cũng bị Bao đại nhân tìm về, Đàm Kim cứ như thế mà trở về quê cũ, từ nay về sau mai danh ẩn tích.”

Bạch Ngọc Đường tựa hồ có chút khó hiểu, “Hắc phạm pháp vẫn là phạm pháp, Bao đại nhân lại cho hắc từ quan như vậy sao?”

Triển Chiêu nhún vai một cái, “Ân, nghe nói là tiên hoàng đặc xá.”

“Là có lý do, chỉ là dân gian không biết mà thôi.” Âu Dương mỉm cười, bởi vì “Quy đao chi ước (điều ước trả đao).”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, cũng không hiểu, “Quy đao chi ước?”

“Lúc đó sau khi lấy lại thanh đao, tiên hoàng đem đao giao cho hoàng thượng, sau đó định trừng phạt Đàm Kim thật nghiêm khắc.” Âu Dương nói, “Ngày đó vừa lúc là sinh nhật Nam Cung, Triệu Trinh hớn hử tặng lễ vật cho hắc, không ngờ Nam Cung trả đao lại.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều khó hiểu, “Vì sao? Không thích?”

“Đương nhiên không phải, đó là bảo đao.” Âu Dương thần nhiên cười một cái, “Nam Cung có dự định của Nam Cung, hắc đem đao trả lại cho tiên hoàng, sau đó thỉnh hắc xử nhẹ cho Đàm Kim.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều hiểu kỳ, chẳng lẽ hai người bọn họ có chuyện gì sâu xa?

“Khi đó tiên hoàng thân thể đã không ổn, nhưng hoàng thượng còn rất trẻ, căn cơ không lao cổ, vương gia lại bộc lộ tài năng trong quân.” Âu Dương nói, “Lúc đó Binh Bộ nhân cường mã tráng, Đàm Kim không thể phủ nhận là một người tài, bình thường không hề phạm sai lầm, trung thành và tận tâm, bất quá chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh trộm bảo đao, nếu trừng phạt nghiêm khắc, sợ rằng nhiều người sẽ bất bình vì hấn. Còn nữa, Nam Cung nghĩ mình bất quá chỉ là một thị vệ, việc này do hấn mà gây nên, không khỏi khiến Triệu Trinh lưu lại ấn tượng công tư không phân minh, còn không bằng bán một nhân tình cho người trong Binh Bộ, xử nhẹ cho Đàm Kim, đối ai cũng tốt.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Nam Cung Kỷ là đại nội đệ nhất cao thủ, thống lĩnh thị vệ, người mà Triệu Trinh tín nhiệm nhất, nguyên lai từ nhỏ đã trung tâm như thế, hơn nữa người này xem ra thập phần nhẫn nại, không phải hạng người tầm thường.

“Lúc đó tiên hoàng rất hài lòng.” Âu Dương cười, “Một lần hành động đó của Nam Cung, tiên hoàng đối với hoàng thượng cũng yên tâm, nghĩ hấn dùng người thỏa đáng, có người vì hấn mà suy nghĩ, biểu thị hấn đặc nhân tâm. Lúc đó tiên hoàng thực sự xử nhẹ cho Đàm Kim, chuyện này cứ qua loa mà trôi qua, thái sư cũng có mặt mũi. Sau lại tiên hoàng còn cùng Nam Cung và hoàng thượng lập một ước định dưới thanh đao nọ. Nam Cung phải lấy tấm lòng vô cùng chân thành đối đãi với Triệu Trinh, chia sẻ vui buồn với hấn, mà Triệu Trinh cũng phải nhớ rõ sự trung thành của Nam Cung, xem hấn như huynh đệ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều minh bạch, thì ra là có chuyện như vậy, thảo nào quan hệ giữa Triệu Trinh và Nam Cung Kỷ vừa như chủ tớ vừa như huynh đệ, bản lĩnh của Nam Cung tốt như vậy, không cầu công danh lợi lộc, chỉ biết bảo hộ an toàn cho Triệu Trinh.

“Bất quá a, Bàng thái sư kể đến một chi tiết.” Triển Chiêu nói tới đây thì ba người đã tới cửa một trong ba địa chỉ kia.

Lúc này trời đã sập tối, Âu Dương chạy đi gõ cửa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng ở phía sau tiếp tục nói.

“Chi tiết gì?”

“Thái sư nói, Đàm Kim nguyên bản là một người nho nhã, nhưng không biết có phải đao của hấn có sát khí quá nặng hay không, hoặc là đụng phải yêu đao, tà đao gì đó, người càng ngày càng quái dị, tính tình còn trở nên phi thường thô bạo.” Triển Chiêu thấy Âu Dương gõ cửa một hồi, tiến vào rồi lại ử rử chạy ra, bèn hỏi, “Là nhà này sao?”

Âu Dương lắc đầu, “Thợ rèn còn chưa tới hai mươi tuổi, tổ tiên cũng không ai đúc đao.”

“Vậy đến nhà tiếp theo đi.” Triển Chiêu bọn họ đến một nhà khác, ngay tại một nơi không xa, vừa tiếp tục nói chuyện với nhau.

“Đàm Kim thì ta không quen.” Âu Dương khoanh tay, “Bất quá ta gặp hấn vài lần, đại thể là gặp lúc ẩm yến hoặc tụ hội trong hoàng cung, nói chung trước sau cảm giác không phải là một người.”

“Thay đổi lớn như vậy?” Bạch Ngọc Đường nói.

“Àn, lúc đầu gặp phải, là bởi vì hấn là người đặc biệt trẻ tuổi trong đám lão đầu mục nát, cho nên lưu ý một chút, trắng trẻo sạch sẽ tư văn nhã nhặn, nói chuyện cũng nhẹ nhàng nhỏ nhẹ.” Âu Dương lắc đầu, “Nhưng chỉ chớp mắt chưa tới vài năm, oa, người này, da dẻ thô ráp, râu ria xồm xoàm, trông mất vô hồn, trên mặt còn có vài nếp nhăn, lúc đó vương gia mỗ quạ, nói cái gì ‘Thấy chưa, đừng làm quan văn a, làm quan văn già chết sớm!’”

Đang khi nói đã đi đến nhà thứ hai, Âu Dương lại gõ cửa.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng ngoài cửa.

“Mà nếu quả thật luôn luôn tiếp xúc với hung khí, rất dễ chết sớm.” Bạch Ngọc Đường có chút lo lắng, “Chiều theo tình huống mà Âu Dương nói, nếu như mười năm trước đã nghiêm trọng như thế, lúc này cũng đã chết rồi.”

Triển Chiêu thở dài, “Đàm Kim niên kỷ cũng không nhỏ, biết đâu thật sự đã chết...”

“Xui a!”

Lúc này, Âu Dương lại chạy ra, “Ồ đây thật là hết nói, làm cây móc ráy tai!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngậy người, sau đó bật cười.

Âu Dương dờ khóc dờ cười nhìn hai người, “Đúng vậy đúng vậy, cứ cười đi, chỉ còn lại một người cuối cùng, nếu như tìm không được a, thật sự phiền phức rồi.”

Triển Chiêu nhìn nhìn địa chỉ người thứ ba, “Xa quá a.”

“Đi thôi.” Âu Dương bước chân nhanh hơn, “Nếu không sẽ khuya mất.”

Vì vậy ba người hướng địa chỉ kia mà chạy.

Không đề cập tới chuyện ba người đi tìm địa chỉ cuối cùng, lại nói tới nha môn lúc này.

.

Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử trở về, đi ngang qua cửa hàng trước nha môn, Tiểu Tứ Tử chỉ vào cửa hàng cá viên nói, “Phụ thân rất thích ăn sủi cảo yến bì hấp và hồn đồn da cá.”

Giả Ảnh bật cười đi tới mua vài phần, xách theo một thực hộp theo Triệu Phổ đi vào nha môn.

Tử Ảnh nhìn quanh một chút, phát hiện vài gian phòng trong nha môn đều sáng đèn, liếc mắt nhìn thấy thái sư ngồi trong sân uống trà, Bao Chứng cầm đôi đũa từ trong phòng đi ra.

Triệu Phổ nhìn thoáng qua trên bàn, nhíu mày — Thanh trà đậm phạn (bữa cơm rau thanh đậm).

Thái sư và Bao đại nhân tựa hồ bận rộn đến bây giờ mới có thời gian ăn, Triệu Phổ thấy thì nhíu mày, sao toàn là rau xanh đậu hũ?

Giả Ảnh vội tiến lên dâng sủi cảo hấp và hồn đồn, lại lưu lại một phần cho Công Tôn, Tử Ảnh định đi tới tủ lâu đối diện gọi món ăn.

Bao Chứng nhanh chóng ngăn cản, “Vương gia không cần tiêu pha, buổi tối ta quen ăn nhẹ, tốt cho thân thể.”

Thái sư ăn sủi cảo hấp cũng hơi xấu hổ mà gờ tay, “Vương gia, Công Tôn tiên sinh vừa kê thực đơn cho ta, buổi tối ta chỉ có thể ăn đậu hũ rau xanh, y nói giúp ta một tháng giảm hai mươi cân, nghe nói có thể sống lâu thêm mười năm. Lớn tuổi rồi, không thể so với thanh niên các người, ăn thịt a cá a, không dễ tiêu nha.”

Triệu Phổ nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Điểm tâm thì ăn vừa phải, buổi trưa phải ăn no, nhưng buổi tối nhất định phải ăn ít, đặc biệt là người lớn tuổi, cơm tối tốt nhất không nên ăn thịt cá, sẽ sinh bệnh.”

Triệu Phổ nhướn nhướn mi, bèn hỏi Bao Chứng, “Thư sinh kia đâu?”

Bao Chứng và Bằng Cát liếc mắt nhìn nhau, gờ tay chỉ, “Trong đình thi phòng.”

Triệu Phổ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt và nửa vầng trăng sáng, “Muộn như thế lại ở đình thi phòng làm chi?”

“Y khám nghiệm tử thi.” Bao Chứng nhắc tới Công Tôn thì khen không dứt, khoe miệng cũng cong lên, “Công Tôn tiên sinh thật sự có bản lĩnh thần kỳ! Thần y a! Không chỉ trị lành cho thích khách kia, khám nghiệm tử thi còn phát hiện thật nhiều manh mối, ta đã có không ít manh mối rồi.”

Triệu Phổ gật đầu, “Y ăn cơm chưa?”

“Còn chưa, y nói trước khi khám nghiệm tử thi không nên ăn, nghiệm xong cũng ăn không vô, sáng mai lại ăn.” Bằng Cát lắc đầu, “Tiên sinh này cái gì cũng tốt, chỉ là không biết yêu bản thân mình, có phần...” Nói rồi quay sang hỏi Bao Chứng.

“Ân.” Bao Chứng gật đầu, “Say mê y thuật lại có nghĩa khí, đầy bụng kinh luân học thức uyên bác, ta thật không rõ đại tài tử như thế sao lại cam tâm tình nguyện ở lại quê nhà làm tiểu lang trung, thật sự là... Ai!”

Bàng Cát và Bao Chứng liên tục lắc đầu tiếc hận.

Tử Ảnh và Giả Ảnh cùng nhau quay đầu lại, híp mắt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ liền cảm thấy trán đổ mồ hôi — Đều là lỗi của hắn, hắn nhận rồi còn không được sao, thật là...

Kì kèo một hồi, Triệu Phổ vẫn bế Tiểu Tứ Tử đi tới gần đình thi phòng.

.

Đèn trong đình thi phòng vẫn sáng, bất quá cửa đóng kín, Trương Long Triệu Hổ đang ở trước cửa, một người ngồi trên bậc thang, một người ngồi trong sân, thấy Triệu Phổ thì đều đứng lên hành lễ.

Triệu Phổ cười gật đầu, đặt Tiểu Tứ Tử lên mặt đất.

Tiểu Tứ Tử liền chạy đến gõ cửa, “Phụ thân, phụ thân ta đã về rồi!”

Bên trong truyền đến giọng nói khe khẽ của Công Tôn, “Đã về rồi? Đến chỗ Bao đại nhân trước đi, phụ thân lập tức xong ngay.”

“Nga.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, chạy đến giữa sân, bò lên ghế đá, ngồi đối diện Triệu Hổ chờ phụ thân bé.

Triệu Hổ bóc một quả cam cho bé, ngẩng đầu thì thấy Triệu Phổ chấp tay sau lưng đi vòng vòng quanh sân.

Trương Long và Triệu Hổ liếc mắt nhìn nhau, cũng khó hiểu nhìn Tiểu Tứ Tử, ý là — Vương gia cũng có chuyện?

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm vươn ngón tay đối hai người làm động tác “Suýt”, Triệu Hổ và Trương Long ngầm hiểu, thấy Triệu Phổ tựa hồ rất ngượng nghịu, hai người bọn họ bèn nói là đổi ca đi ăn.

Triệu Phổ ước gì mọi người đi hết mới tốt, gật đầu cái rụp cho bọn họ đi.

.

“Lập tức xong ngay” của Công Tôn, chỉ chớp mắt đã qua gần một canh giờ.

Tiểu Tứ Tử đang ngủ, Tử Ảnh dùng áo choàng của Triệu Phổ bọc quanh bé, ôm bé để bé tựa vào trong lòng mình mà khò khò ngủ, Giả Ảnh ngồi xổm trên mái hiên nhìn trời, Triệu Phổ nhìn ngọn đèn dầu lay lắt trong đình thi phòng, cảm thấy có chút khó tin, thư sinh văn nhược này, sao lại ở bên trong xem thi thể lâu như vậy?

Không biết lại qua bao lâu, chợt nghe tiếng cửa mở.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu, chỉ thấy Công Tôn vừa tháo một khối băng gạc che mặt, vừa đi ra đình thi phòng.

Y vừa ngẩng đầu, thấy Triệu Phổ đứng trong viện cũng giật mình kinh hãi.

Hai bên nhìn nhau một chút, Công Tôn nhìn thấy Tiểu Tứ Tử trong lòng Tử Ảnh, bèn đi tới xem, thấy Tiểu Tứ Tử ngủ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng thì an tâm một chút.

Tử Ảnh nghĩ Công Tôn hẳn là rất ghét bọn họ, vì vậy nơm nớp lo sợ hỏi, “Các người buổi tối trọ ở đâu a? Ta giúp người bế nó sang.”

Công Tôn chỉ chỉ một gian phòng cách đó không xa, “Nơi đó, làm phiền người rồi.”

Tử Ảnh ngăn người, lắc đầu, “Không phiền không phiền.”

Giả Ảnh cũng đi theo, “Ta đi ủ ấm giường chiếu.”

Công Tôn cũng cười nói cảm tạ hắn.

Giả Ảnh và Tử Ảnh thụ sủng nhược kinh, ôm chặt Tiểu Tứ Tử đi trốn.

Công Tôn đến một bên múc nước rửa tay, rửa rất tỉ mỉ, còn thả một ít dược vật vào trong chậu, có một loại mùi xạ hương nhàn nhạt.

.

Tử Ảnh và Giả Ảnh bận bịu một trận, đem Tiểu Tứ Tử ngủ say như tiểu trư nhét vào trong chăn, rồi lại tới cửa lấp ló xem xét.

“Khụ khụ.” Triệu Phổ thấy Công Tôn tiếp tục không thèm nhìn mình, bắt quá trông thần sắc của y đối với Tử Ảnh Giả Ảnh, tựa hồ ngày hôm nay tâm tình không tệ, vì vậy thừa dịp còn nóng mà rên sất, “Công Tôn tiên sinh.”

Công Tôn đổ nước đi, đến bên giếng, tựa hồ còn muốn lấy thêm một chậu.

Triệu Phổ nhanh chóng tiến lên giúp y lấy nước.

Công Tôn thấy chậu nước bị hấn đoạt đi thì đứng chờ một bên, hí mắt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ đặt chiếc chậu đầy nước tới trước mặt Công Tôn.

Công Tôn rửa tay.

Triệu Phổ giải giải đầu.

Lại ho khan một tiếng.

Công Tôn lườm hẩn, “Ho khan a? Nói nhiều quá mà, lấy chút cam thảo pha nước, ba ngày ngậm cái họng lại là được rồi.”

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, cảm thấy còn lao lực hơn cả chiến tranh, vò đầu bứt tai.

Công Tôn có chút ngoài ý muốn, cử động này của Triệu Phổ giống hệt như Tiểu Tứ Tử lúc nó căng thẳng sốt ruột.

“Ặn...” Triệu Phổ tiếp tục hừ hừ ha ha mà phát bệnh.

Tử Ảnh và Giả Ảnh sốt ruột a.

“Người nói đi a!” Tử Ảnh giậm chân.

“Đúng, cái miệng người không phải bần lâm sao, sao bây giờ giống như bị cầm thế kia!” Giả Ảnh lắc đầu.

“Đúng nha”

Một âm thanh khác truyền tới, Tử Ảnh và Giả Ảnh cúi đầu nhìn, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử bọc tiểu chán bông không biết từ khi nào đã chạy tới, vịn mép cửa nhìn đăm đăm ra ngoài.

Công Tôn rửa tay xong, muốn đi.

Triệu Phổ vội vàng nói, “Này, cái này, này, ăn cơm xong rồi đi.”

Công Tôn cũng cảm thấy hơi đói, bèn hỏi, “Có gì ăn không?”

“Có.” Triệu Phổ từ trong thực hộp lấy ra sủi cảo yến bì hấp và hõn đồn da cá.

Công Tôn nhìn thấy thì rất muốn ăn, bắt quá đã lạnh, “Đi hâm nóng một chút.”

“Không cần không cần.” Triệu Phổ giơ tay che lại bát hõn đồn, rồi nói với Công Tôn, “Ăn đi, coi chừng nóng.”

Công Tôn vươn tay sờ cái chén một chút, nóng đến rút tay lại, kinh ngạc nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ sờ sờ tai ngẩng mặt, thuận tiện cũng che chén sủi cảo lại một hồi, sau đó buông ra, sủi cảo hấp cũng được hâm nóng lại.

Công Tôn ngồi xuống ăn, y thật ra rất đói bụng, hai món này lại hợp khẩu vị, vui vẻ ăn, tâm tình không tệ.

Triệu Phổ tới bên bàn ngồi xuống, tựa hồ nghĩ làm sao lên tiếng.

.

Trong phòng, Tiểu Tứ Tử nắm tay, “Cửu Cửu, tiến lên nha!”

Tử Ảnh và Giả Ảnh cùng nhau nhìn bé, “Sửa gọi Cửu Cửu rồi sao?”

“Thuận miệng hơn nha!” Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt, cười ngọt lịm hơn cả mật đường.

Tử Ảnh ôm ngực nghe tim mình nhảy lên thành thịch, khả ái a!

.

Công Tôn ăn hồn đồn thấy Triệu Phổ ở một bên luống cuống, dáng vẻ như bị táo bón thì cũng có chút mất tự nhiên, “Vương gia, người muốn làm gì?”

Triệu Phổ cảm thấy tiếng “Vương gia” của y nghe như gọi ‘đồ ngu’, gãi gãi đầu, cuối cùng cũng lên tiếng, “Ta biết người nọ, hẳn gọi là Vương Quý phải không?”

Công Tôn hơi sững sốt, ngẩng đầu nhìn Triệu Phổ.

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu... Người cụt chân kia hình như gọi là Vương Quý.

Công Tôn buông cái thìa, nhìn chằm chằm Triệu Phổ một lúc lâu, “Người nhớ Vương Quý?”

“Nhớ a.” Triệu Phổ nói, “Người không phải người Thiệu Hưng sao, ta nhớ rõ những người thương tàn rời doanh về nhà, Giang Nam tổng cộng bảy, trong đó có một người Thiệu Hưng, chính là Vương Quý.”

Công Tôn ngừng một chút, cúi đầu tiếp tục ăn hồn đồn, “Người nhớ kỹ từng người a?”

“Àn.” Triệu Phổ nhú mày, rất áy náy, “Ta thật sự không ngờ hẳn bị lang băm làm hại, ta vẫn cho rằng quân y trong quân doanh, mỗi một người đều là lương y.”

“Không liên quan tới quân y.” Công Tôn đột nhiên nói một câu, cắt lời Triệu Phổ.

Triệu Phổ ngẩn người, “A?”

Tử Ảnh và Giả Ảnh cũng liếc mắt nhìn nhau, cùng cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử gãi đầu khó hiểu mà ngẩng mặt lên — Tình huống ‘dì’ đây?

Triệu Phổ cũng nhìn chằm chằm Công Tôn, “Người không phải vì chuyện Vương Quý mà giận ta?”

Công Tôn ăn hồn đồn hỏi, “Người nghe ai nói?”

“Tiểu Tứ Tử a.” Triệu Phổ trả lời.

Công Tôn suy nghĩ một chút, “Nga... Sau đó Vương Quý lại tới vài lần, Tiểu Tứ Tử có lẽ không có nghe toàn bộ.”

“Nghe cái gì?” Triệu Phổ thắc mắc.

“Vương Quý không hận người.” Công Tôn nói, “Hắn là tự cầu quân y cắt cụt chính chân mình.”

“Cái gì?” Triệu Phổ ngạc nhiên không thôi.

Tử Ảnh và Giả Ảnh liếc mắt nhìn nhau, chuyện gì xảy ra?

Công Tôn ăn xong hồn đồn thì ăn sủi cảo hấp, “Chân Vương Quý bị thương rất nặng, nếu trị cũng sẽ bị khép khiếm, hẳn nói với ta, lá gan hẳn kỳ thực rất nhỏ, đi tòng quân hoàn toàn là vì không có cơm ăn, mỗi lần chiến tranh hẳn đều chờ đợi lo lắng, đặc biệt khi có người chết thì sẽ nghĩ tới chuyện mình sẽ chết.”

Triệu Phổ nhú mày, “Vậy sao hẳn không xuất ngũ? Ta cũng không bức người khác tham gia quân ngũ...”

“Hắn biết, thế nhưng chân hẳn bị tật, về nhà có thể làm gì?” Công Tôn hỏi, “Vương Quý nói, người đối với binh sĩ thương tàn đặc biệt tốt, sẽ chiếu cố bọn họ sống quãng đời còn lại, hẳn đau khổ cầu xin lão quân y kia, nên quân y nọ mới chữa đi nửa cẳng chân hẳn. Vương Quý được một món tiền lớn về nhà, buôn bán rất phát đạt, hiện là một viên ngoại của Thiệu Hưng phủ, gia tài bạc triệu không nói, còn có vài phòng thê thiếp, nhi tử nữ nhi cũng đã sinh. Hẳn một chút cũng không hận người, còn nói người là phụ mẫu tái sinh của hắn, ai dám nói bậy là người làm cụt chân hẳn thì hẳn đều lao vào đánh.”

Triệu Phổ sững sốt.

Trong phòng, Tử Ảnh và Giả Ảnh cũng sững sốt.

Tiểu Tứ Tử gãi đầu, chuyện gì a!

Một lúc lâu, Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Vậy tại sao ngươi lại hận ta? Còn nói ta là cầu hùng?”

Công Tôn ăn xong sủi cảo hấp, đặt đũa lên bàn, “Ngươi còn dám nói, ta năm đó thiên lý xa xôi chạy tới đại mạc hỗ trợ, ngươi dĩ nhiên dám nói ta là con một sách vô dụng ăn như mèo ăn gậy trơ xương không sức mạnh đi nửa đường sẽ chết, chết sống không cho ta vào quân doanh!”

...

Tiểu Tứ Tử há to miệng, ngẩng mặt nhìn Tử Ảnh và Giả Ảnh.

Giả Ảnh Tử Ảnh nhìn nhau, gãi cằm lắc đầu, “Phong cách nói chuyện này không giống của vương gia a!”

Triệu Phổ cũng há to miệng, “Ta... nói ngươi ăn như mèo gậy trơ xương hồi nào?”

“Ngươi nói chứ ai!” Công Tôn tính tình hiển nhiên còn xấu hơn cả mọi người thường tưởng tượng.

Lúc này, Tử Ảnh và Giả Ảnh chỉ thấy Tiểu Tứ Tử thở dài, lắc đầu bỏ lại lên giường.

Tử Ảnh tiến tới hỏi, “Tiểu Tứ Tử, phụ thân ngươi...”

Tiểu Tứ Tử khoát khoát tay, “Phụ thân rất miễn cảm, Cửu Cửu là vô tội, thật đáng thương ác!” Nói xong, đắp chăn ngủ.

Trong viện, Triệu Phổ chỉ vào mình hỏi Công Tôn, “Ta không phải chỉ nói thư sinh gầy lết không nổi cái xác...”

“Ngươi còn nói?” Công Tôn nổi đóa, “Ngươi dám nói ta gầy đến không nhân dạng, tay trái gà không chặt một chút cũng không dùng được?”

Triệu Phổ há to miệng, “Ta đâu có nói...”

“Ngươi vừa nói!” Công Tôn trừng mắt, “Ta hận nhất kẻ nào dám nói ta gầy, nói ta lang băm, nói ta là thư sinh vô dụng!”

Triệu Phổ mặt trừng mắt nhìn chăm chăm Công Tôn.

Ai ngờ Công Tôn đột nhiên nhắc cái ghế lên, rồi lại ngồi xuống, vừa thu thập chén thìa và thực hạp trên bàn, thập phần bình tĩnh mà nói, “Bất quá quên đi.”

Triệu Phổ nhích sang một bên, “Ngươi không sao chứ? Tại sao tâm tình lại ba động lớn như vậy?”

Công Tôn nhìn nhìn hắn, nói, “Thật ra ta không ngờ ngươi cư nhiên lại nhớ Vương Quý, ân, xem ngươi có tình có nghĩa với binh sĩ như thế, không tính toán với người nữa.”

Triệu Phổ thấy trên mặt Công Tôn hiện lên một nụ cười tỏa nắng, cả người cũng đầm ấm không ít, giờ tay che ngực — Sao lại đập nhanh tới như vậy?

“Này.”

Thấy Công Tôn thu thập mọi thứ chuẩn bị đi, Triệu Phổ lại hỏi y một câu, “Ngươi không khảo công danh không cần chức vị, sẽ không phải là vì ta...”

“Oa, ngươi nghĩ ngươi là cái đỉnh gì chứ, ngươi vĩ đại lắm sao, ta là thương Tiểu Tứ Tử phải chạy ngược chạy xuôi.” Công Tôn ngậm cây tăm xỉa răng, “Hơn nữa nhà ta cũng có tiền, hoàng thân quốc thích gì đó hay xoi mói muốn chết, đều là bệnh nhà giàu, ai rảnh rỗi hầu hạ bọn họ.” Nói xong, lắc lắc lư lư đi rửa chén.

Trong phòng, Tử Ảnh và Giả Ảnh sững sốt một lúc lâu, đột nhiên “phốc” một tiếng, nện đất.

Triệu Phổ liền cảm thấy từng cơn gió hiu hiu lay lắt trong tiểu viện thổi qua, sững sốt một hồi lâu, chửi, “Mụ nội nó! Thư sinh quả nhiên không thể nói lý.”

.

.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

[Đàm Kim]

.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Âu Dương Thiệu Chỉnh chạy một quãng đường rất xa, tới khi trời tối hẳn mới đến gần một nhà thợ rèn.

Âu Dương nhìn địa hình đồ của trấn Đào Phủ rồi lại nhìn địa chỉ một chút, xác định không sai, bất quả địa điểm của nhà thợ rèn này khiến hắn rất hoang mang, phía trước là một cánh rừng trúc rộng lớn, xa xa có thể thấy được một tòa nhà cũ nát.

“Quả nhiên mỗi người một sở thích a, nhà thợ rèn xa như vậy, có buôn bán không đây?” Âu Dương cau mày, “Nói ẩn cư còn thỏa đáng hơn.”

“Đi xem sao.” Triển Chiêu vòng qua rừng trúc, tìm được một con đường nhỏ chỉ đủ cho một người đi, bước vào trong.

Đi qua hầu như hơn một nửa rừng trúc, rốt cuộc tới được một gian nhà tranh nhỏ.

Nhà tranh chia làm hai gian, một gian là chính ốc, xem ra là nơi chủ nhân ở, cửa đóng không đốt đèn, mà sát vách có một cái lều, bốn phía dùng vải bố vây quanh, bên trong có ánh đèn le lói hắt ra, còn có thể nghe được tiếng thiết khí vang “đình đình đang đang”.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau — Có người, ít nhất thật sự là nhà thợ rèn.

Vén rèm xông vào như thế hình như không tốt lắm, vì vậy Triển Chiêu rất lễ phép mà hô một tiếng, “Có người không? Đã quá rầy rồi.”

Chỉ là Triển Chiêu hỏi hai lần cũng không thấy ai đáp lời, tiếng đập thiết “đình đình đang đang” cũng không ngừng.

Tất cả mọi người cảm thấy có chút kỳ quái, chẳng lẽ đang đập thiết là một người điếc?

Hết cách, đành phải xông vào, Triển Chiêu khinh công rất tốt, vòng một vòng qua mảnh vải đen phủ quanh lều, vẫn không tìm được lối vào.

Âu Dương thấy trên mặt đất bên cạnh có một thiết bồn (chậu sắt), vươn tay cầm lấy gỗ vang, “Có người không nha!”

...

Đừng nói, tiếng động này vừa vang, chợt nghe được tiếng đập thiết đình đình bên trong ngừng lại.

Một lúc lâu, vải đen bị kéo xuống, có một người đi ra.

Người này mặc một thân y phục vải bông dày cộm, trên mặt mang theo một chiếc mặt nạ bằng thiết, dùng dây thừng buộc lại sau đầu, trên mặt nạ có hai lỗ thủng, sau lỗ thủng là hai tròng mắt, nhìn chằm chằm mọi người.

Cảnh tối lửa tắt đèn này, hình dạng này, ba vị cao thủ cũng nhin không được mà giật giật khóe miệng — Thợ rèn này thật có cá tính nga!

“Ách...” Triển Chiêu định hỏi hắn, chỉ thấy đối phương giơ tay tháo mặt nạ xuống, cởi áo bông, bên trong chỉ mặc một chiếc bố sam đơn bạc, đã ướt đầm mồ hôi.

Hiện tại tuy rằng không phải mùa nóng, nhưng trời cũng không mát mẻ, sao lại mặc nhiều như vậy?

Gương mặt người nọ đen đen, đến một bên múc nước giếng rửa mặt, vừa lau vừa hỏi, “Các người tìm ai?”

“Ách, chúng ta tìm một thợ rèn...” Âu Dương vừa nói vừa quan sát hần.

Người này tuổi không còn trẻ, chừng khoảng bốn năm mươi tuổi, nhưng trông rất có tinh thần, vóc người rắn chắc xem ra là một lão thợ rèn, chỉ bất quá... Tại sao Âu Dương lại cảm thấy hần có chút quen mắt?

Người nọ rửa mặt sạch, vào nhà lấy ra một cái bát to, bên trong tựa hồ là trà lạnh, vừa uống vừa quan sát mọi người, cuối cùng dường như rơi vào cái đầu đỏ chóc của Âu Dương, lên tiếng, “Đã trưởng thành như vậy rồi a, xem ra ta thật sự già rồi.”

...

Mọi người trầm mặc trong chốc lát, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau nhìn Âu Dương Thiếu Chính —— Nhận thức a?

Âu Dương theo dõi hần một lúc lâu, giật mình nhớ tới một người, há to miệng, “Người là Đàm Kim?!”

Âu Dương vừa nói ra miệng, lúc này đến phiên Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giật mình.

“Đàm Kim?” Bạch Ngọc Đường quan sát hần.

Người nọ cười cười, mời ba người vào nhà ngồi, châm trà cho bọn họ, rất hòa khí.

Sau đó hần cũng ngồi xuống, “Các người tìm ta làm gì?”

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau, như đang đẩy đưa xem trước tiên nên nói về chuyện gì.

Âu Dương hỏi, “Vương gia tới, muốn hỏi người vài chuyện, người có biết một xích thiết khoáng rất kỳ quái hay không?”

Âu Dương ám chỉ hỏi một câu, Đàm Kim khẽ nhú nhú mày, không lên tiếng, bất quá sắc mặt có biến hóa. Hần lại uống một ngụm nước, hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Còn hai người? Tìm ta có chuyện gì?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Ta là cùng Bao đại nhân tới đây, nhưng hần mới là người muốn tìm người...” Nói rồi chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường.

“Bao đại nhân a...” Đàm Kim cười cười, “Thật đúng là hoài niệm.” Nói xong lại nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ta hình như không nhận ra người.”

“Ta đến tìm thi thể Dương Thái Sinh.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Người có đầu mối không? Coi như là bị người hại chết.”

Đàm Kim nhú mày chặt thêm vài phần, há há mồm tựa hồ do dự một chút, bất quá cuối cùng vẫn ngậm miệng lại, thở dài.

“Dương Thái Sinh không phải do ta hại chết, xác thực mà nói hần chết thể nào ta cũng không biết.” Đàm Kim nói, “Sau khi hần đâm ta bị thương thì chạy thoát, bất quá ta phải cảm tạ hần, nếu không có hần, ta cũng sẽ không sống nổi.”

Tất cả mọi người nhú mày, tựa hồ không hiểu được.

“Năm đó Dương Thái Sinh ám sát người, còn trợ giúp gian tế ngoại tộc, đây là ghi chép của vụ án, nhưng người nói cứ như không có việc này?” Triển Chiêu vừa hỏi vừa nhìn Bạch Ngọc Đường —— Vậy người bị xăm chữ trên mặt là ai?

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, tựa hồ cũng không giải thích được.

“Chuyện năm đó nói lại thì dài.” Đàm Kim lại có chút khó hiểu hỏi Âu Dương Thiếu Chính, “Người vừa nói xích thiết khoáng gì?”

Âu Dương suy nghĩ một chút, hỏi hần, “Hai năm trước, trấn Đào Phủ có phải đã khai thác một nhóm xích thiết khoáng không, sau đó lại xảy ra chuyện...”

“Thiết khoáng đó dùng không được!” Đàm Kim khoát khoát tay cắt lời Âu Dương, “Sao lại vội vã cần thiết khoáng? Hiện tại lại không có chiến sự, lấy tới làm gì...”

“Không phải, ta chỉ muốn hỏi, chuyện năm đó có phải người hỗ trợ giải quyết không?” Âu Dương hỏi.

Đàm Kim trầm mặc một lát, gật đầu, lập tức nhìn Âu Dương, “Cửu vương gia từ thật xa chạy tới trấn Đào Phủ, chẳng lẽ trong quân xảy ra chuyện?”

Âu Dương cười khan một tiếng, “Đàm đại nhân vẫn thông minh trước sau như một.”

Đàm Kim khoát khoát tay, “Ta từ lâu đã không phải Đàm đại nhân rồi, bắt quá lại nói, chuyện về xích thiết khoáng, còn có chút liên quan đến vụ án của Dương Thái Sinh.”

Mọi người nghe xong càng ù ù cạc cạc, hai chuyện kém xa như vậy, sao lại kéo đến cùng nhau?

“Đi thôi.” Đàm Kim đứng lên, “Ta đã lâu không gặp Bao đại nhân và vương gia, đi thăm một chút, rồi giải thích rõ ràng chuyện năm xưa, có thể sẽ giúp được.”

“Nga, vậy thật tốt quá.” Âu Dương đứng lên, Đàm Kim tắt đèn đóng cửa, đang muốn cùng Triển Chiêu bọn họ ra ngoài, Bạch Ngọc Đường đột nhiên vươn tay đẩy hắn, Triển Chiêu giơ tay dùng Cự Khuyết vung lên phía trước... Leng keng vang hai tiếng, hai mai phi tiêu tỏa ra lam sắc u quang rơi xuống mặt đất.

Mọi người nhìn thoáng qua, nhú mào —— Chính là loại ám khí từng tập kích Triệu Phổ, xem ra... đám hắc y nhân lúc trước đang mai phục gần đây.

Âu Dương sờ sờ mũi, bĩu môi một cái với Bạch Ngọc Đường, tựa hồ hướng về một phương hướng trong rừng ý bảo —— Có người!

Bạch Ngọc Đường vừa nhìn thấy vẻ mặt của hắn, vung tay bắn ra hai khóa mặc ngọc phi hoàng thạch, chợt nghe được hai tiếng rên la, bên trên rừng trúc có hai hắc y nhân rơi xuống.

Âu Dương lại quay đầu nhìn nơi khác, Bạch Ngọc Đường còn muốn lấy mặc ngọc phi hoàng thạch ra, đã bị Triển Chiêu túm ống tay áo.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hắn.

Triển Chiêu tựa hồ không tán thành mà lắc đầu, sau đó tiện tay lấy ra một bao gì đó đưa cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường mở ra nhìn, một bao củ lạc, chính là cái loại được phủ đường vụn, có chút khó hiểu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cầm một củ dút vào miệng, vừa tiện tay vung, ý là —— Một lưới bắt hết.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, cầm lấy hai viên, xoay một vòng bắn vào rừng trúc... Sau khi bắn xong, chỉ ít có mười mấy người ngã xuống.

“Thật vô dụng a!” Âu Dương khoanh tay lắc đầu, “Chỉ có chút công phu mèo quào mà còn có mặt mũi đi đánh lén.”

Lúc này, sâu trong rừng trúc tựa hồ còn có động tĩnh, nhưng rất nhanh tiêu thất, xem ra trong bóng tối còn có người, nhưng đã đào tẩu.

“Việc này không nên chậm trễ, mau chóng trở lại.” Âu Dương túm Đàm Kim một cái, “Cũng may chúng ta tới sớm một bước, nếu không người gặp phiền phức lớn rồi!”

Đàm Kim cũng khẽ cau mày, “Ta ở chỗ này nhiều năm như vậy, vẫn không ai biết ta là ai, cũng không ai tìm ta gây sự, chuyện gì xảy ra...”

Triển Chiêu động tác nhanh nhẹn, điểm huyết đạo toàn bộ đám hắc y nhân trên mặt đất.

Lại nói, công phu điểm huyết của Triển Chiêu cũng như khinh công của hắn, đều là tuyệt chiêu, không chỉ có thể di động huyết vị của mình, còn có thể tỏa (khóa) huyết, những cao thủ có nội lực không bằng, một khi bị hắn điểm huyết, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chờ hắn giải huyết, nếu không không ai giải được.

Mọi người không nán lại lâu, hỏa tốc chạy về nha môn.

.

Nghe nói đã tìm được Đàm Kim, Bao Chứng và Bàng Cát cũng là ngoài ý muốn, đi ra vừa nhìn, không phải chính là Đàm Kim năm đó hay sao.

Bàng thái sư và Đàm Kim tương đối quen thuộc, thanh niên này lão nguyên bản thập phần xem trọng, nghĩ hẳn tiền đồ vô lượng, sau lại thập phần đáng tiếc phạm vào sai lầm hồ đồ như vậy, nhưng hôm nay vừa gặp, Đàm Kim tuy rằng niên kỷ lớn, nhưng tinh thần lại tốt hơn quá khứ nhiều lắm.

“Thái sư đã ở?” Đàm Kim có chút giật mình, hẳn rất lễ phép hành lễ với Bao Chứng và Bàng Cát, thấy Triệu Phổ, hành lễ càng nghiêm trang.

Triệu Phổ đang từ phía sau thông dong đi lên, tiến đến kéo hẳn dậy... Nhớ năm xưa người này chính là là một chàng trai trẻ tuổi, hôm nay đã là lưỡng tán hoa râm, Triệu Phổ sờ sờ cằm, tính tính niên kỷ hẳn là mới hơn bốn mươi thôi mà a, sao lại tang thương như vậy? Vừa nghe làm thợ rèn, cũng không miễn tiếc hận.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường là người ngoài cuộc, không can thiệp quá nhiều, bắt quá nhìn thế nào cũng không cảm thấy Đàm Kim làm một kẻ trộm đao.

Hàn huyền là việc khó tránh khỏi, Triển Chiêu nhân cơ hội bảo Trương Long Triệu Hồ dẫn người đi khiêng toàn bộ hắc y nhân trong rừng trúc trở về, những người này đều còn sống, còn chưa kịp tự sát, vẫn còn có thể nói chuyện, mang về bề sạch rảnh rồi tính.

.

Lại có một khoảng thời gian rảnh rỗi, Triển Chiêu đi tới hỏi Triệu Phổ, “Thế nào? Công Tôn tha thứ cho người chưa?”

Triệu Phổ giật giật khóe miệng hai cái, “Đừng nói nữa.”

“Y không tha thứ cho người a?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Không thể nào, Tiểu Tứ Tử giúp người cầu tình cũng không được sao?”

Triệu Phổ nhìn trời, lúc này, từ phía sau Công Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử đi tới, trong tay Tiểu Tứ Tử còn cầm một khối chi ma cao, tựa hồ là đói bụng nên thức dậy ăn khuya.

Triển Chiêu thấy Công Tôn cười tủm tỉm, tựa hồ tâm tình không tệ, bèn hỏi Triệu Phổ, “Bằng không ta giúp người nói một chút?”

Triệu Phổ bật cười, Triển Chiêu người này thật đúng là rất tốt, không ngại phiền phức lại không sợ đắc tội người khác, giúp đỡ người khác giải quyết hiểu lầm, hiện tại những kẻ chịu giúp người càng ngày càng ít.

Bất quá...

Triệu Phổ lắc đầu, nói với Triển Chiêu, “Ta nghĩ cơ bản không thể cứu vãn rồi, cứ thế thôi.”

Triển Chiêu sững sốt, Bạch Ngọc Đường ở phía sau nghe được, bèn hỏi, “Nghiêm trọng như thế?”

Thấy Công Tôn đã đi tới trước cửa, Triệu Phổ dùng mắt ra hiệu cho Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng nói, “Làm thử nghiệm cho các người xem.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— Thử nghiệm gì?

Chỉ thấy Triệu Phổ vươn tay sờ sờ đầu Tiểu Tứ Tử trong lòng Công Tôn, “Tiểu Tứ Tử, ăn khuya a?”

“Ăn na.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Ngay sau đó Triệu Phổ lại hỏi, “Sao không chia một phần cho phụ thân người, người xem y gầy...”

Chữ “gầy” của Triệu Phổ còn chưa phát ra toàn bộ, chợt nghe Công Tôn đột nhiên bắn một loạt pháo ngược trở về, “Ai gầy như mấy loại mầm đậu đáng vẽ trời gà không chặt chân không thô bằng tay ăn cái gì cũng là lãng phí lương thực...”

Công Tôn còn chưa nói xong, Tiểu Tứ Tử đã giơ tay che miệng y lại, lưu loát như vậy, hiển nhiên không phải là lần đầu tiên làm thế.

Công Tôn chớp chớp mắt, trừng Triệu Phổ một cái, ôm Tiểu Tứ Tử đảo sang hướng khác, châm trà thanh giọng.

Triệu Phổ lại quay đầu nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cộng thêm Âu Dương Thiếu Chinh, ba người biểu tình thống nhất, đều là -O-

Triệu Phổ lắc lắc đầu mà đi, Tử Ảnh tiến tới nhắc nhở ba người, “Cái gì mà, gầy, lang băm, thư sinh vô dụng... cấm ngữ a cấm ngữ, nói ra hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau gật đầu, Âu Dương giật giật khóe miệng, “Thần y trong truyền thuyết không phải đều vì y đức mà bị phản sao? Lẽ nào Công Tôn ghi hận tới bây giờ không phải vì binh sĩ cụt chân kia mà vì bị vương gia nói xấu?”

Tử Ảnh và Giả Ảnh cùng với Tiểu Tứ Tử vừa mới chạy tới tìm Triển Chiêu chơi đùa đồng loạt gật đầu, “Chính là như thế!”

“Đúng rồi Bạch huynh.” Lúc này, Công Tôn vừa uống trà xong hình như nghĩ đến chuyện gì đó, đi tới.

Mọi người vội vã im lặng, cùng nhau cười tủm tủm hành lễ với y, “Công Tôn tiên sinh.”

Công Tôn cũng cười tủm tủm khoát tay nói, “Cái sợ người các người đưa ta lúc này...”

Triển Chiêu giơ tay, “Là ta đưa người.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nói, “Ta nhờ Công Tôn tiên sinh nghiệm thử một chút.”

Bạch Ngọc Đường có chút hiếu kỳ, đã thành xương khô, làm sao nghiệm?

“Người chết kia, khi chết đại khái xấp xỉ hai mươi, còn rất trẻ tuổi, là bệnh chết.” Công Tôn vừa nói chuyện, Bạch Ngọc Đường liền nhú mày lại, “Tiên sinh, người xác định nghiệm đúng chứ?”

Công Tôn khẽ híp mắt lại, “Người hoài nghi y thuật của ta?”

“Không không...” Triển Chiêu hòa theo Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

Sắc mặt Công Tôn dịu lại, từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy, bên trên vẽ ảnh chân dung của một người, “Đây, đây chính là tướng mạo người nọ, ta nghe Triển huynh nói về tình huống của Dương Thái Sinh kia, nghĩ không giống như cùng một người... Có phải người bị người ta lừa hay không?”

Bạch Ngọc Đường tiếp nhận bức tranh nhìn nhìn, có chút thắc mắc hỏi Công Tôn, “Chỉ nhìn xương mà cũng có thể vẽ ra mặt người?”

“Có thể a!” Công Tôn gật đầu, “Tướng mạo của một người là do xương sọ quyết định, có một cái sọ hoàn chỉnh, đương nhiên có thể vẽ ra, không dám nói giống như đúc, bất quá không khác nhiều, tối đa chỉ là béo gầy khác nhau.”

Bạch Ngọc Đường nhìn xong, lắc đầu, “Không tính béo hay gầy, thì dù hãn mười tuổi hay hai mươi tuổi, cũng không phải Dương Thái Sinh.”

Triển Chiêu nhìn nhìn Đàm Kim đang ở bên kia ôn chuyện với Bao Chứng và Bàng Cát, tiến tới hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đàm Kim nói, năm xưa Dương Thái Sinh không bị sung quân biên quan, hẳn cũng không biết người kia đã chết hay chưa, có thể là thật hay không!”

“Vậy vì sao tước phụ của Dương Thái Sinh trước khi chết lại nói với sự phụ ta, còn mang theo cái sợ người tới?”

Triển Chiêu nhún vai một cái, chuyện này cũng không biết được.

Lúc này, mọi người thấy Bàng thái sư ngoắc bọn họ, ý là, Đàm Kim có chuyện muốn nói, vì vậy tất cả mọi người tập trung lại, kiên trì nghe.

“Kỳ thật năm xưa ta trộm đao, có thể nói là bị ma quỷ ám ảnh, cũng có thể nói là thân bất do kỷ.”

“Thân bất do kỷ?” Bao Chứng nhú mày, “Chẳng lẽ có người bức bách người?”

Đàm Kim khó xử lắc đầu, “Không phải ai bức bách ta, mà là có thứ gì đó bức bách ta!”

“Thứ gì đó...” Mọi người hai mặt nhìn nhau, “Thứ gì?”

.

.

Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

[Sinh tử thành mê]

.

Đàm Kim kể lại đoạn chuyện xưa đã thay đổi số phận cả cuộc đời hắn.

Cha của Đàm Kim là một võ tướng, thích đao, cho nên Đàm Kim từ nhỏ cũng thích đao, sau khi trưởng thành thì nơi nơi thu thập. Nhưng hắn tuy rằng ái đao, cũng không có thành nghiệm hay đến mức ái đao như mạng, cho đến một ngày nọ, trong lúc vô tình hắn có được một thanh loan đao, tất cả thay đổi từ đó.

Đàm Kim trong một lần Tây hành (đi công chuyện ở phía Tây), đi ngang qua một khu rừng nhỏ, thấy bên trong có người tranh đấu, không ít hắc y nhân vây công một nữ tử, bên phải tùy tùng xuất thủ giúp nàng. Nàng kia tựa hồ bị thương, dần dần không chống đỡ nổi. Mắt thấy quan binh đến hỗ trợ, đám hắc y nhân vội vã chạy đi, nhưng kỳ quái chính là, nữ tử kia dĩ nhiên cũng chạy.

Điều này khiến cho Đàm Kim có chút khó hiểu, bất quá người giang hồ chuyện giang hồ, hắn cũng không truy cứu, định rời khỏi nhưng phát hiện trên mặt đất có một thanh đao.

Đó là một thanh loan đao hình thức cực kỳ đặc biệt, thân đao cong như một vành trăng khuyết, vỏ đao làm bằng da đen nhánh mang phong cách cổ xưa bên trên khắc chìm hoa văn phức tạp. Chuôi đao là âm trầm mộc (gỗ mun) thượng đẳng, hợp với vỏ đao càng làm nổi bật lẫn nhau.

Đàm Kim cố sức rút vỏ đao ra, thì cảm thấy một luồng hồng quang chói mắt, kinh ngạc nhảy dựng...

Một thuộc hạ của hắn thấy được bèn hỏi, “Thanh đao này có phải bị rỉ sét rồi hay không ạ?”

Kỳ thực thoáng nhìn, quả thật có cảm giác chuôi đao này đã bị rỉ. Loan đao này hình dạng quái dị, hình trăng non nhưng lại không có mũi nhọn, trông thì như rỉ sét nhưng thân đao dị thường nhẵn bóng. Đàm Kim liếc mắt đã nhận ra đây là bảo đao, hơn nữa đao này cũng không phải bị chém gãy, mà là bản thân nó đã được rèn thành hình trăng non, là một bảo đao đầu đao.

(đoạn đầu đao ở đây nói về thanh đao không có mũi nhọn, nói dễ hiểu là trông giống như vừa bị chém gãy ngang, chỉ có phần dưới gắn liền với chuôi mà không có mũi đao nhọn bên trên)

Đoạn đầu đao thông thường đều không phải dùng để chiến đấu, mà là đem làm quà tặng hoặc kỷ niệm dùng để trang trí, loại đao này không mang theo mũi đao, vì biểu thị nó không có ý nghĩa giết chóc. Theo lý mà nói đoạn đầu đao sẽ không rèn lưỡi, nhưng bảo đao này không chỉ rèn lưỡi, mà lưỡi đao còn thập phần sắc bén.

Đàm Kim không biết thanh đao này là ai bỏ lại, đợi một hồi không ai đến lấy, vì vậy bèn tạm mang đi.

Chính là câu nói kia, Đàm Kim ban đầu, tuy rằng ái đao, nhưng không phải một kẻ lòng tham không đáy không có nguyên tắc, hắn một mực chờ chủ nhân của thanh đao đó đến nhận, còn phái người đến phụ cận khu rừng chờ đợi.

Nhưng từng ngày từng ngày trôi qua, chủ nhân của đao không tới, bản thân Đàm Kim cũng xảy ra một ít thay đổi.

Đàm Kim nguyên bản ôn văn nho nhã, nhưng đã nhiều ngày không biết là do nghỉ ngơi không tốt hay không quen với khí hậu ở đây, nói chung cả người trở nên có chút hung hãn, không thân thiết như trước đây.

Đàm Kim có đôi khi cũng nghĩ mình có chuyện, dần dần trở nên thô bạo, tham lam, hơn nữa liên tục gặp ác mộng. Mặt khác, hắn chỉ cần vừa nhìn thấy đao, sẽ không có bất luận năng lực chống cự nào, luôn luôn muốn chiếm lấy làm của mình, tựa hồ đối với sự yêu thích sưu tầm đao đã đi đến đỉnh điểm, cho nên mới có chuyện lần kia vào cung trộm đao.

Sau đó Đàm Kim nghĩ mình có thể thực sự xảy ra vấn đề, rồi vào lúc ấy, Dương Thái Sinh tới cửa trộm đao.

Đàm Kim lần đó bị trọng thương, khi đó Dương Thái Sinh cũng thật sự bị bắt, nhưng đêm xuống hắn đã bỏ chạy.

Nhưng việc này đã báo lên trên, Đàm Kim rất sợ hoàng thượng cho rằng hắn vì thoát tội nên mới bịa đặt thì lúc ấy tội lại nặng thêm một bậc, dưới tình thế cấp bách, bằng hữu của hắn trong Binh Bộ đã tìm một phạm nhân chuẩn bị sung quân biên quan đến giả làm Dương Thái Sinh, nên mới có chuyện sau đó Dương Thái Sinh bị xăm chữ sung quân.

Sau đó thương thế Đàm Kim lành lại, chỉ bị xử nhẹ, hắn trở về tổ trạch tu dưỡng.

Nhưng qua vài ngày thanh tịnh, Đàm Kim ngoài ý muốn lại phát hiện “bệnh” của mình đã khỏi. Bắt đầu từ ngày đó, hắn cũng không tham luyện đao như trước, tựa hồ khôi phục bình thường, cũng chính bắt đầu từ ngày đó, Đàm Kim minh bạch, tất cả vấn đề của hắn, đều là vì bả đoạn đầu đao nọ tạo thành, đây là một bả yêu đao có thể khiến người taọa nhập ma đạo.

Đàm Kim bắt đầu tìm đọc đại lượng sách cổ, muốn tìm kiếm một ít tin tức về đoạn đầu đao.

Trong lúc điều tra, hắn phát hiện có một loại đao, gọi là huyết đao. Loại đao này toàn thân màu gỉ đỏ hoặc đỏ như máu, nghe nói là có yêu lực... Là do xích thiết khoáng chôn sâu trong lòng đất rèn thành. Sau đó, Đàm Kim bắt đầu tìm kiếm xung quanh, cuối cùng cũng tìm được xích thiết khoáng như thế tại trấn Đào Phủ.

Kỳ thực sau đó sự kiện kia làm thế nào mới dẹp loạn được? Phương pháp của Đàm Kim rất đơn giản, bảo thôn dân đem khoáng thạch và đao kiếm đã rèn được đều ném trở lại, dùng bùn đất chôn kín. Mà sự phụ rèn đao kiếm, sau này khi rèn thì phải mặc áo bông thật dày đội mặt nạ, tránh tiếp xúc với đao kiếm, không quá lâu sau, những người khác cũng khỏi hắn.

Đàm Kim vẫn không rời khỏi nơi này, thay tên đổi họ ở lại đây, muốn tìm sự thật về khoáng thạch nọ.

Mọi người nghe Đàm Kim tự thuật lại, đại thể đã lý giải được sự thật về chuyện năm đó, tuy rằng chuyện về Dương Thái Sinh có chút khiến người ta không ngờ, nhưng chuyện xích thiết khoáng ở biên cương xem ra có thể giải quyết.

“Ta bảo lão Hạ đem chôn hết thiết khoáng này, còn có đám đao kia nữa?” Âu Dương hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ vuốt cằm, “... Đao kiếm và khoáng thạch không phải đã chở đi hết rồi sao? Nhưng mà bệnh tình cũng không có giảm...”

“Xích thiết khoáng mà các người nói, có phải là một loại dược khoáng không a?” Công Tôn đột nhiên hỏi.

Bọn Triệu Phổ hai mặt nhìn nhau, “Dược khoáng?”

“Thật ra cũng không phức tạp như vậy, cái gì mà yêu đao quỷ đao chứ.” Công Tôn nói cho mọi người, “Loại khoáng này kỳ thực gọi là dược khoáng, đại thể chôn sâu trong lòng đất, mặt đất là từng tầng một chồng lên nhau mà thành. Có thể rất nhiều năm trước trên một tầng đất nào đó, mọc ra vài thứ thảo dược có độc, sau đó lại bị vùi xuống sâu bên dưới, thảo dược xảy ra biến hóa, cũng giống như dược bị nấu sôi, dược tính theo nước mưa thấm vào lòng đất, tẩm vào một ít khoáng thạch, dần dà cả khoáng thạch đều mang chất độc. Nhiều năm sau, trong quá trình dùng khoáng thạch rèn đúc, bởi vì dược tính bất đồng mà trúng độc, do đó trở nên táo bạo.”

Mọi người nghe xong, đều nghĩ có lý.

“Loại này cũng thường gặp thôi, cũng giống như có một con sông quanh năm chảy qua một thôn trang, thôn dân đều uống nước sông mà sống, vẫn không có chuyện gì. Đột nhiên một ngày nọ thượng du bị sạt lở, có vài mẫu vụn của các loại thực vật mang độc dưới nền đất bị phun ra rơi vào trong sông, thôn dân dưới chân núi sau khi uống nước, sẽ bị trúng độc, nhưng với mức độ khác nhau.” Công Tôn nói, mỉm cười, “Ta nghĩ có thể khiến cho khoáng thạch biến thành màu đỏ, có thể là một loại thảo dược tạo ảo giác. Có một loại gọi là Lạc Đan thảo, rễ và cành lá của loại thảo dược này đều đỏ tươi, có thể dùng để nhuộm màu cho tranh, chỉ cần tẩm vào trong nước một chút, nước sẽ hóa đỏ. Lạc Đan thảo kỳ thực là một vị thảo dược rất bình thường, công dụng rất rộng, ví dụ buổi tối ngủ không ngon, có thể dùng một ít để an thần, còn có thể dùng để giảm đau. Điều duy nhất không tốt chính là thứ này có độc tính rất nhỏ, nếu dùng quá nhiều sẽ sinh ra ảo giác, làm cho người ta trở nên rất nóng nảy, thậm chí toi mạng.”

Giả Ảnh suy nghĩ một chút, “Vương gia, các huynh đệ dẫn người đi đào khoáng thạch quả thật có nói khi đào xuống nền đất, phát hiện rất nhiều bụi cây hư thối, mà còn là màu đen nữa.”

“Hoa cỏ mà bị chôn dưới mặt đất lâu thì đều như vậy.” Công Tôn vừa nói vừa lấy giấy ra khai phương thuốc, “Dược vật trong thiên hạ đều có phân loại, cùng một chứng bệnh cùng một triệu chứng thông thường đều có thể dùng cùng một loại giải dược trị liệu. Biện pháp chế thuốc để trị liệu huyền thảo (cỏ tạo ảo giác) rất đơn giản, cùng một phương thuốc với tỉnh rượu dược, chỉ là liều lượng nhiều hơn mà thôi.”

“Vậy cũng được?” Triệu Phổ tựa hồ không quá tin tưởng.

Công Tôn soạt soạt khai phương thuốc, nói Triệu Phổ bảo người trong quân doanh nấu đại lượng tỉnh rượu dược, mỗi một binh sĩ uống một chén, sau đó đun dấm xông khắp nơi, nếu như bệnh quá nặng, trực tiếp bỏ vào trong vại dấm đun lên (= =ll), mồ hôi tuôn nhiều ra là tốt rồi. Công Tôn còn đề cập, năm đó Đàm Kim và các sư phụ rèn đao sở dĩ thành công thoát hiểm, chính là vì mặc áo bông, ra một thân mồ hôi nhễ nhại mới có tác dụng.

“Nga...” Tất cả mọi người trong phòng bưng tỉnh đại ngộ gật đầu, “Thì ra là như thế.”

Tiểu Tứ Tử cũng gật đầu a gật đầu, phụ thân giỏi thật nha.

Bàng Cát thấy hai tròng mắt trắng trắng của Bao Chứng sắp biến thành màu lục, bèn cười hì hì hỏi ông, “Lão Bao, nhân tài nha!”

“Ân ân!” Bao Chứng gật mạnh đầu, “Quả thật là kỳ tài!”

Sau đó, Triệu Phổ vội vã phái người quay về quân doanh phối chế giải men và nấu dấm.

Bao Chứng và Bàng Cát tiếp tục nghiên cứu vụ án.

Tất cả mọi người ai làm việc nấy, duy độc Bạch Ngọc Đường không biết nên làm như thế nào, thi thể của Dương Thái Sinh còn chưa có đầu mối gì, hôm nay lại tra ra cái đầu lâu kia là giả, nữ tử không biết là người tốt hay là gian tế kia cũng đã chết, sự tình tựa hồ càng tra càng hồ đồ.

Ngồi trong viện tử của nha môn, Bạch Ngọc Đường nâng chung trà khê lắc đầu, chợt nghe bên cạnh, “Ai...” một tiếng thở dài.

Bạch Ngọc Đường quay sang, Triển Chiêu đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh hắn, hai tay nâng cằm, đang thở dài than ngắn.

“Người tới hồi nào?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, Triển Chiêu này thật sự giống con mèo, bước đi cũng không có thanh âm.

“Bên người không có đầu mối gì của Dương Thái Sinh, bên ta một tia hy vọng về vụ án diệt môn của Đoạn Dao môn cũng bị Công Tôn đập nát.” Triển Chiêu liên tục lắc đầu.

“Là sao?”

“Vốn là, ta chỉ cần tìm một cao thủ có đao pháp rất nhanh là được.” Triển Chiêu nhìn trời, “Bất quá hiện tại phiên phúc tới rồi, tất cả mọi người đều có thể là hung thủ, mặc kệ là cao thủ hay đê thủ (kẻ có trình độ thấp).”

Bạch Ngọc Đường không quá minh bạch Triển Chiêu nói gì.

Triển Chiêu lắc đầu, nói với hắn, “Công Tôn nói người của Đoạn Dao môn là trùng độc tập thể, sau đó bị người ta chém đầu, không ít người còn chưa bị chém thì đã chết rồi, có người cố ý làm ra dấu hiệu giả.”

Bạch Ngọc Đường nhủ mảy.

“Nói cái này thì phải nhắc, phu canh nói ngày đó trời đêm tối mờ hắc nhìn thấy một bóng trắng đi ra từ đại trạch, đám người Đạo Hành Phong đều hoài nghi người là hung thủ, có thể là do kẻ thù của người vu oan hãm hại hay không?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Nghĩ không ra.”

“Àn...” Triển Chiêu tiếp tục nâng cảm nghĩ về tình tiết vụ án.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn sắc trời, lặn qua lặn lại cả đêm trời cũng sắp sáng, bèn đứng dậy, “Ta trở về.”

“Đã trễ thế này quay về khách *** không phải trời cũng sáng luôn hay sao? Trụ ở khách phòng đi, dù sao cũng có nhiều gian khách phòng để không.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, nghĩ cũng được, bèn đi khách phòng mà trụ.

.

Nửa đêm không ngủ được, Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt nằm trên giường, lấy bức thư có nét chữ nguệch ngoạc của Dương Thái Sinh ra xem, nếu như những gì thuật lại về Dương Thái Sinh năm xưa đều là giả dối, vậy vì sao hắn không làm sáng tỏ? Hắn hiện tại đã chết hay chưa? Một phong thư tình chân ý thiết như vậy, chẳng lẽ là giả tạo?

Đang nằm, chợt nghe được ba tiếng “Đốc đốc đốc”, có người gõ cửa.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, khuya khoắt thế này, ai lại đến, “Ai?”

“Người không ngủ à?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Triển Chiêu, “Phát hiện có một sân phơi nắng ở phía sau, Triệu Phổ bọn họ đang nướng thịt uống rượu, ta ngủ không được cũng chuẩn bị đi, người có đi không?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, trở mình một cái rồi giường mở rộng cửa.

Chỉ thấy dưới ánh trăng, Triển Chiêu ôm một vò rượu, cười tủm tỉm mình mình.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy không buồn ngủ, chuyện phiền lòng về Dương Thái Sinh hắn cũng không muốn nghĩ nhiều, gật đầu với Triển Chiêu, xuất môn đi đến sân phơi nắng ở phía sau nha môn.

.

Xem ra, hôm nay không ít người ngủ không được, nửa đêm, hầu như tất cả mọi người đều ở nơi này, ngay cả Bàng thái sư và Bao đại nhân cũng ở một bên uống rượu, Đàm Kim đã ở, ba người tựa hồ đang ôn chuyện.

Triệu Phổ ngồi trên đồng cỏ khô, trên đùi là Tiểu Tứ Tử đang úp sấp cười đùa với hắn, phía dưới Công Tôn cũng cùng Âu Dương vừa trò chuyện vừa uống rượu, không biết đang nói cái gì, đầu bên kia Tử Ảnh và Giả Ảnh đang ngồi trước một đồng cỏ lửa nướng thịt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi đến tìm hai cọc gỗ thường dùng để đốn củi ngồi xuống.

Công Tôn ở phía trước bọn họ, bèn quay đầu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người tìm được đầu mối về Dương Thái Sinh chưa?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Ta hiện tại ngay cả hắn sống hay chết còn không biết.”

“Nếu như Dương Thái Sinh vẫn bảo lưu thanh đoạn đầu đao kia, có thể sẽ có phiền phức.” Công Tôn nghiêm túc nói, “Người rèn chuôi đao này, tựa hồ bụng dạ khó lường, cố ý rèn một bả yêu đao khiến kẻ khác mê thất thần trí, nhưng lại không đến mức lập tức điên hay tử vong.”

“Nếu như Dương Thái Sinh còn sống đồng thời bảo tồn bả đao đó, có thể sẽ biến thành bộ dạng gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn.

“Cái này không dễ đoán, hoặc là điên, hoặc là sẽ chết, lại hoặc là...”

Triển Chiêu cũng ngẩng đầu nhìn y, “Hoặc là thế nào?”

“Hoặc là biến thành một người có tính cách hoàn toàn khác lạ.” Nói, Công Tôn từ trong ống tay áo lấy ra một bản vẽ đưa cho Bạch Ngọc Đường xem, “Đây là binh khí đồ hình (hình vẽ binh khí) mà ta căn cứ vết thương của người trong Đoạn Dao môn vẽ ra, bởi vì không giống bị chém khi đứng, bị chém khi nằm thì hoàn toàn tương phản với suy luận trước đây, binh khí hẳn là vừa thô vừa ngắn.”

“Vừa thô vừa ngắn?” Triển Chiêu thắc mắc, “Rìu sao?”

Bạch Ngọc Đường mở bức tranh ra, Triển Chiêu ghé sát vào xem, hai người đều sửng sốt—— Thì ra Công Tôn vẽ chính là một bả đao, mũi đao trông như bị gãy.

“Đoạn đầu đao!”

Lúc này, Đàm Kim đi tới đưa thịt nướng cho Triển Chiêu bọn họ liếc mắt nhận ra đồ án, cúi đầu kinh hô một tiếng, “Hình dạng giống như đúc.”

Triển Chiêu chỉ vào những đường cuộn sóng lên xuống ở rìa lưỡi đao, hỏi Công Tôn, “Cái này có thể xác định sao?”

“Từ vết thương có thể tinh tường nhìn ra!” Công Tôn tiếp nhận một xuyến thịt nướng, thấy Tiểu Tứ Tử đã chạy trở lại, bèn bắt lấy bé đút ăn, vừa nói tiếp, “Hơn nữa rất kỳ lạ, bả đao này hẳn là rất sắc bén, nhưng người dùng đao có vẻ run tay, vết thương chém vào không bằng phẳng, cho nên mới lưu lại đao văn (hoa văn trên đao) rõ ràng như thế.”

Bạch Ngọc Đường lấy lá thư ra mở rộng, giao cho Công Tôn.

Công Tôn nhìn chằm chằm bức thư một chút, nhíu mày, “Đây không như run tay do suy yếu mà tạo thành, trông càng giống run tay do không thể khống chế tâm tình.”

“Làm sao nhận ra?” Bao Chứng tựa hồ cũng cảm thấy rất hứng thú nên đi tới.

“Người suy yếu khi viết thì nét thiếu khí lực, bút đi sẽ càng lúc càng chậm, nhưng người kích động sẽ càng viết càng nhanh, cho nên nét bút có cảm giác càng lúc càng đậm, thậm chí có vài nơi dính vết mực rất đậm.”

Bạch Ngọc Đường nhìn bức thư một chút, lại nhìn nhìn bức tranh Công Tôn vẽ ra, lên tiếng hỏi, “Sẽ không phải là, hung thủ diệt cả Đoạn Dao môn, chính là Dương Thái Sinh?”

“Người này ẩn dộn lâu năm như vậy, nếu như không có vụ án lần này căn bản không ai phát hiện!” Bàn Cát không nghĩ ra, “Người này tội gì lại làm điều thừa?”

“Chúng ta phân tích đơn giản một chút.” Triển Chiêu tựa hồ có chút giải thích bất đồng, “Giả định hung phạm thật sự là Dương Thái Sinh, như vậy tức phụ của hắn tổng phong thư này cho Thiên Tôn, có phải là đã khẳng định Thiên Tôn sẽ phái người tới hay không?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Hẳn là vậy.”

“Còn nữa, giả trang diệt cả Đoạn Dao môn, tạo thành dấu hiệu giả là Bạch Ngọc Đường có hiềm nghi, như vậy ắt sẽ đưa tới đám người Dao Hành Phong, có phải điều này cũng có thể khẳng định?”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Nói cách khác, đối phương muốn dẫn người tới tìm Đàm Kim, mà lại dẫn người của Dao Minh đến đối địch với người.” Triển Chiêu hiểu kỳ hỏi, “Có biết lý do không?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, lắc đầu, cảm thấy mờ mịt.

“Bất quá trong lúc này lại có hai chuyện ngoài ý muốn xảy ra.” Triển Chiêu vươn hai ngón tay lắc lắc, “Một, đối phương khẳng định không biết hoàng thượng lại đột nhiên chọn trúng vụ án chưa giải quyết tại trấn Dao Phủ này, đồng thời phái Bao đại nhân đi tuần đến tận đây.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Tiếp theo, đối phương hẳn là cũng không biết Triệu Phổ sẽ tới nơi này.”

Triệu Phổ sờ sờ cằm, “Ngoại trừ bọn lão Hạ mấy người thân tín, người trong quân doanh cũng không biết ta tới đây.”

“Cho nên mới nói cái này chính là biến cố!” Triển Chiêu nói, “Sau khi chúng ta cùng Triệu Phổ tới, có chuyện gì đó không nên xảy ra đã xảy ra?”

Mọi người khẽ nhú mày, trăm miệng một lời, “Lần đánh lén nọ!”

“Ta đã nói đám người đó công phu tệ hại như vậy mà còn đánh lén, tựa hồ chuẩn bị không đầy đủ mà tới liều mạng.” Âu Dương cau mày suy xét, “Có vẻ là trùng hợp gặp phải, cho nên lâm thời nảy ra ý đó.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Triển Chiêu gật đầu.

“Người rất thông minh.” Bạch Ngọc Đường hiển nhiên lĩnh hội được một chút ý của Triển Chiêu, “Dẫn ta và người của Đạo minh đến, hiển nhiên đã chuẩn bị thật lâu, thế nhưng sự chuẩn bị tỉ mỉ như vậy lại bị ý nghĩ nhất thời khi đó làm hỏng, biểu thị chuyện nhất thời đó đối với đối phương quan trọng hơn, nói cách khác giết chết Triệu Phổ mới là đại sự của bọn họ... Dương Thái Sinh nếu như là hung thủ, hẳn có cừ oán gì với Triệu Phổ chứ?”

Tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nâng cằm rất nghiêm túc mà suy nghĩ, “Trên cơ bản muốn lấy mạng ta cũng không nhất định có cừ oán với ta, bất quá khẳng định là ngoại tộc đang có chiến sự với Đại Tống.”

“Dương Thái Sinh cũng không phải là ngoại tộc mà.” Bạch Ngọc Đường nhú mày.

“Không phải có một nữ tử ngoại tộc sao?” Công Tôn hỏi, “Có thể nào nữ tử kia cũng chưa chết hay không, kẻ đưa đầu lâu đến cho sư phụ người cũng là giả trang.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong càng thêm khó hiểu, rốt cuộc bí ẩn trong chuyện này là gì.

“Nhưng có một điều ta suy nghĩ mãi vẫn không rõ.” Triển Chiêu hỏi mọi người, “Đối phương dẫn người đi tìm Đàm Kim, nhưng vì sao khi phát hiện Đàm Kim lại phải âm thầm ám sát?”

...

Triển Chiêu hỏi xong, tất cả mọi người trầm mặc, quả thật nói không thông.

Khi mọi người ở đây đang lơ lửng trong ranh giới của sự hoang mang nan giải, đột nhiên có tiếng trả lời, “Ta biết!”

Mọi người đồng loạt xoay mặt nhìn sang, giơ tay nói “Biết” chính là —— Tiểu Tứ Tử.

.

.

Tiểu Tứ Tử bé bi không hổ là cục cưng của ta nha, thật là thông minh nha Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

[“Tròn Vo” cơ trí]

.

Giơ tay nói biết chính là Tiểu Tứ Tử, mọi người sửng sốt một lát, đều dùng một ánh mắt phức tạp nhìn lại.

Công Tôn chột chột bé, xác định là đang tỉnh, bèn hỏi, “Tiểu Tứ Tử, ngươi biết cái gì?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, “Thì là, người kia kia, gạt Bạch Bạch đến tìm Kim Kim, thế nhưng tìm được rồi, đột nhiên muốn giết Kim Kim, còn chuẩn bị rất là đầy đủ, có đúng hay không a?”

Tất cả mọi người có chút ngoài ý muốn mà nhướng mi —— U! Thứ tự còn rất rõ ràng!

“Vậy người biết vì sao không?” Công Tôn lại hỏi bé.

“Bởi vì Bạch Bạch không phải đi một mình!” Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ Triển Chiêu lại chỉ chỉ Âu Dương Thiếu Chính, “Hai người bọn họ cũng đi nữa!”

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau, đơn giản mà nói thì đúng là có chuyện như vậy, bắt quá...

Bao Chứng chỉ chỉ Triển Chiêu, lại chỉ chỉ Âu Dương Thiếu Chính, “Ý người là, đối phương giết Đàm Kim bởi vì hai người bọn họ, hay bởi vì một trong hai người bọn họ?”

Tiểu Tứ Tử giơ ngón tay chỉ Âu Dương Thiếu Chính, “Bởi vì A Tứ!”

Âu Dương ngẩn người, chỉ vào mũi mình, “A Tứ?”

“Àn.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, tựa hồ rất cao hứng khi danh tự của người này gần giống với của mình.

“Vì sao ta là A Tứ?” Âu Dương Thiếu Chính thắc mắc.

“Bởi vì tên bốn chữ.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

Triệu Phổ sờ đầu bé, “Người nói thử xem vì sao bởi vì A Tứ mà không phải vì Triển Chiêu?”

“Bởi vì đầu tiên những hắc y nhân kia muốn giết người, người có quan hệ với người và Kim Kim là A Tứ, nếu bọn họ muốn giết Tiểu Bao Tử, đó là có liên quan đến Triển Triển!”

Mọi người nghe xong đều trầm mặc một hồi.

Tiểu Tứ Tử tuy rằng nói ra rất loạn, bắt quá ăn khớp rất rõ ràng, chỉ là bé nói ngược, đối phương muốn cho Bạch Ngọc Đường tìm được Đàm Kim, lại không muốn để Âu Dương Thiếu Chính tìm được, nói cách khác, nguyên nhân chân chính là không muốn để Triệu Phổ tìm được Đàm Kim, muốn giết Triệu Phổ, lại không muốn để Triệu Phổ biết đến sự tồn tại của Đàm Kim...

Triệu Phổ cũng cảm thấy hứng thú nhìn Đàm Kim, “Người biết quân sự yếu mật (bí mật quan trọng về quân sự) gì sao?”

Đàm Kim liên tục lắc đầu, “Ta đã làm bách tính bao nhiêu năm rồi, làm sao biết được cái gì?”

“Ta biết!”

Mọi người lại một lần nữa nhìn sang... Giờ tay chính là Tiểu Tứ Tử.

Ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng có chút kinh ngạc, “Người lại biết?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Vì sao?” Tất cả mọi người bắt đầu hoài nghi trí lực của mình.

“Bởi vì Bạch Bạch là người giang hồ, Cửu Cửu là người trong quân.” Tiểu Tứ Tử tựa hồ còn đang nghĩ, vấn đề rất đơn giản nhưng vì sao tất cả mọi người lại không nghĩ ra chứ?

Mọi người nghe đến đó, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tròn vo như viên gạo nếp của Tiểu Tứ Tử, thật muốn hỏi —— Tại sao một người giang hồ một người trong quân, lại không giống nhau?

Thế nhưng lại thẹn không dám hỏi, Tiểu Tứ Tử có thể sẽ nghĩ những người lớn này đều rất ngốc hay không?

“Có gì khác nhau sao?” Bạch Ngọc Đường mở miệng trước tiên, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Ta là người giang hồ, đưa tới Đào Hành Phong cũng là người giang hồ, đối phương đã tính trước. Triệu Phổ là quân nhân, Bao đại nhân là quan, Đàm Kim đã từng làm quan, đối phương muốn giết Triệu Phổ, lại muốn giết Đàm Kim, không muốn hai người bọn họ gặp mặt?”

Tất cả mọi người thật tình bội phục —— Quả nhiên đại hiệp chính là đại hiệp a, thật không ngại học hỏi kẻ dưới...

Tiểu Tứ Tử chỉ vào Triệu Phổ, “Phải hỏi Cửu Cửu, khẳng định là một trong những người hấn nhận thức.”

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn Triệu Phổ, ý là —— Hỏi người?

Triệu Phổ không nghĩ ra được, bất quá tựa hồ then chốt của mọi chuyện đều dính líu tới mình, mình đột ngột tới đây, tự nhiên ừ ừ cạc cạc lại xảy ra nhiều loạn.

“Người có từng gặp Dương Thái Sinh chưa?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triệu Phổ nhú mày, “Dương Thái Sinh là ai?”

“Chi bằng hỏi theo một cách khác!” Công Tôn như là đột nhiên hiểu ra gì đó, bèn hỏi Triệu Phổ, “Trong những người mà ngươi nhận thức, có người nào hai mắt đỏ đậm, tính tình thô bạo, vành mắt cực kỳ đen, tuổi đại khái xấp xỉ bốn mươi, lưỡng tám hoa râu vô công giỏi, tùy thời tùy chỗ đeo một bả loan đao, thích giết chóc...”

Công Tôn còn chưa dứt lời, Triệu Phổ cũng còn chưa mở miệng, Tử Ảnh và Giả Ảnh đột nhiên đồng thanh, “A!” một tiếng.

“Nghĩ đến ai?”

“Tên điên Tây Hạ Tô Đồ Lục!” Âu Dương Thiếu Chinh vỗ chân.

Triệu Phổ cũng cảm thấy khả năng này là rất cao, Tô Đồ Lục quả thật rất giống miêu tả của Công Tôn.

“Nhưng Tô Đồ Lục là người Tây Hạ a.” Triệu Phổ tựa hồ có chút nghĩ không thông.

“Bộ dáng của hắn như thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Giả Ảnh miêu tả lại một chút, ngoại trừ niên kỷ hơi lớn hơn thì thật sự rất giống Dương Thái Sinh trong ký ức của Bạch Ngọc Đường.

“Hắn đúng là người Tây hạ...” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Hắn đến Trung Nguyên là vì muốn học công phu? Mà trộm đao, hơn nữa nữ nhân ngoại tộc kia...”

“Chúng ta tổng kết lại một chút đi.” Triển Chiêu tựa hồ mỗi lần đều giành phần tổng kết, “Có thể nào Dương Thái Sinh vốn gọi là Tô Đồ Lục hay không, hắn đến Trung Nguyên là vì học công phu, tất cả tiến hành thuận lợi. Sau đó nữ nhân kia mang theo đoạn đầu đao bị người đánh cướp thụ thương, làm mất đao, đao lại nằm trong tay Đàm Kim, Dương Thái Sinh và nữ nhân kia có quan hệ nào đó, hai người có thể phải tìm thật lâu mới tra ra được vị trí của đoạn đầu đao, sau khi trộm đao thì trở về Tây Hạ... Mà Đàm Kim lại vừa lúc tìm một Dương Thái Sinh giả.”

“Bọn họ tương kế tựu kế, từ đó về sau mai danh ẩn tích.” Triệu Phổ sờ sờ cằm, “Nhưng lúc này đột nhiên lại xuất hiện tại Trung Nguyên, còn lừa Thiên Tôn...”

“Hay là, ngay từ đầu hắn bái sư phụ ta vì sư, cũng không phải là đơn thuần muốn học công phu.” Bạch Ngọc Đường nhú mày, nhìn Triệu Phổ, “Tựa như ngươi tìm ta hỏi chuyện về yêu đao, thế nhân đều biết sư phụ ta hiểu rõ về đao, hắn gạt ta và người của Đao minh tới nơi này, lại chế tạo dấu hiệu giả khiến ta và người của Đao minh đánh nhau, nhất định có mục đích riêng của hắn?”

Mọi người tựa hồ nghĩ chân tướng mọi chuyện đã được miêu tả ra, nhưng lại tựa hồ...

“Ừ.” Triệu Phổ khoanh tay tiến tới hỏi Tiểu Tứ Tử, “Người có kiến giải gì không?”

“Cáp a...” Tiểu Tứ Tử đã buồn ngủ rồi, ngáp một cái hỏi, “Cái gì?”

“Dương Thái Sinh tại sao lại khiêu khích Bạch Ngọc Đường và người của Đao minh đánh nhau?”

Tiểu Tứ Tử cả kinh, “Lại đánh nhau? Vì sao?”

“Bọn họ vu khống Bạch Ngọc Đường giết người của Đoạn Đao môn, Đao minh là chủ tử của Đoạn Đao môn.” Triệu Phổ cũng không biết là mình thích nói chuyện với Tiểu Tứ Tử hay thích chọc bé, khi giải thích cho bé còn rất chăm chú.

Tiểu Tứ Tử nghe xong, hỏi, “Tại sao Bạch Bạch lại giết người của Đao cái gì môn?”

“Hắn bị vu khống mà.” Triển Chiêu nhắc nhở.

“Bị vu không cũng có người tin a?” Tiểu Tứ Tử thắc mắc.

Bao Chứng vẫn luôn trầm mặc một bên đột nhiên bật cười.

Bàng Cát thấy ông cười thì càng hoảng sợ, vừa nãy Bao Chứng vẫn nhắm mắt trầm tư, Bàng Cát còn tưởng ông đang ngủ, gần như hợp thành một thể với hoàn cảnh tối như mực này.

“Tiểu Tứ Tử nói một chút cũng không sai, quả thật thông minh thông minh!” Bao Chứng nhẹ nhàng vuốt chòm râu, “Quả thật, Bạch thiếu hiệp vì sao phải giết cả Đoạn Dao môn chứ?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, có cảm giác Tiểu Tứ Tử với Bao đại nhân như tìm được tri âm.

“Người của Dao minh tựa hồ rất chắc chắn!” Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, “Bọn họ có hai lý do, thứ nhất, nghe nói người của Đoạn Dao môn đắc tội với người. Thứ hai, phu canh thấy bạch y nhân... Tựa hồ chứng cứ rất không – đầy – đủ!”

“Dao Hành Phong người này, danh tiếng thường ngày như thế nào?” Triệu Phổ hỏi Triển Chiêu.

“Không tệ.” Triển Chiêu gật đầu, hẳn cũng là người thông minh, ngay từ đầu hẳn đã cảm thấy kỳ quái, Dao Hành Phong vì sao lại đơn giản dựa vào vài phỏng đoán mơ hồ cùng tin đồn không hề có căn cứ thật sự, đã nhận định Bạch Ngọc Đường chính là hung thủ?

Triển Chiêu xoay mặt nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, “Có phải người có lý do nào khác giết Đoạn Dao môn? Thế nhưng đối phương lại không thể nói?”

Bạch Ngọc Đường gập chút khó khăn, “Ta còn không nhận ra người của Đoạn Dao môn, cũng không nhận ra Dao Hành Phong.”

“Có thể là sư phụ người không?” Triển Chiêu nhắc nhở, “Thiên Tôn có quan hệ gì tới Đoạn Dao môn không?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày suy nghĩ một chút, “Hắn...”

“Thế nào?” Triển Chiêu truy vấn.

“Dù hẳn có từng thực sự đắc tội đi chăng nữa, phỏng chừng cũng không nhớ.” Bạch Ngọc Đường nói xong thì có chút bất đắc dĩ, “Hắn chỉ nhớ những chuyện hắn tương đối muốn nhớ mà thôi.”

Tất cả mọi người trầm mặc, tiếp tục nghĩ về khả năng khác... Bất quá trước đây Đoạn Dao môn và Thiên Tôn, có thể thực sự có quan hệ nào đó, nhưng đây tựa hồ là một loại quan hệ xấu hổ khó nói, nếu không thì vì sao Dao Hành Phong không nói?

“Phụ thân.”

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử buồn ngủ đến nỗi hai mí mắt cũng đánh nhau*, liền ôm lấy bé, “Buồn ngủ à? Ngủ một lát đi.”

*(ý là bé nó buồn ngủ nhưng lại cố căng mắt ra khiến hai mí mắt nó chớp giập liên tục)

Tiểu Tứ Tử bò lên đùi Công Tôn, lao lực mà tìm một góc độ thoải mái để nằm.

Triệu Phổ vươn tay tới nhắc Tiểu Tứ Tử qua, cầm áo choàng da chồn mà Tử Ảnh đưa cho để chắn gió trải lên đùi mình, đặt Tiểu Tứ Tử nằm lên.

Tiểu Tứ Tử cảm thấy thư thái hơn nhiều, Triệu Phổ lại cường tráng, thịt trên người lại rắn chắc, không giống phụ thân bé gây tới nỗi trên người toàn là xương xương, liền chọn một góc độ thoải mái gối đầu lên chân Triệu Phổ mà ngủ.

Mọi người nhìn chăm chăm vào bé, không hiểu sao lại cảm thấy cái mông phì đồ đồ và cánh tay tròn lẳn, vẻ ngu ngơ khờ khạo lại tròn vo của bé nó, lộ ra ánh sáng lấp lánh của sự cơ trí...

Đang nhìn, Triển Chiêu đột nhiên vỗ tay một cái, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Dao?”

Bạch Ngọc Đường ngăn người nhìn Triển Chiêu, “Dao gì?”

“Dương Thái Sinh ngay từ đầu quỳ gối dưới môn hạ của sư phụ ngươi, là bởi vì công phu, cũng có thể nói là vì đạo pháp, hoặc chính là vì một bả đao nào đó. Nữ nhân kia bị người đánh cướp, là bởi vì một bả đoạn đầu đao, sau đó tìm Đàm Kim cũng là vì đoạn đầu đao... Hiện nay hai người bọn họ giả thần giả quỷ tìm đến Thiên Tôn, khiêu khích ngươi và người của Đoạn Dao môn, có thể cũng là vì đao hay không?”

Được Triển Chiêu nhắc tỉnh, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng vuốt cằm nghĩ, “Đao...”

Triển Chiêu lại chột chột hắn, “Ngươi vừa nãy đã nói một chuỗi dài, bây giờ sao lại nói từng chữ một thế kia?”

Tất cả mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường.

Nhưng lại thấy Bạch Ngọc Đường không hề có một chút tức giận cũng không trở mặt, trái lại là vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu, còn giống như đang suy nghĩ chuyện đó nên kể như thế nào.

Triển Chiêu dở khóc dở cười vỗ vỗ vai hắn, “Vầy ngươi nói từng chữ đi, không cần gấp gáp!”

Bạch Ngọc Đường đối diện với hắn, Triển Chiêu còn đang cười xấu xa.

Âu Dương bèn sờ sờ cằm —— Triển Chiêu là ác ý hay là quá rộng rãi đây? Nói như vậy, chọc Tiểu Tứ Tử hay chọc Tử Ảnh thì ai cũng thích làm, nhưng lại chọc ông thần mặt lạnh Bạch Ngọc Đường này, có ai lại đi làm chứ?

Nhưng nếu nói Triển Chiêu gặp ai cũng chọc được, thì khí tràng của Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ cũng gần như nhau đó, Bạch Ngọc Đường lại càng lãnh đạm hơn, còn Triệu Phổ tương đối bá đạo, Triển Chiêu không hề chọc Triệu Phổ. Đồng dạng đạo lý, Triển Chiêu cũng không hề chọc đến Công Tôn... Không phải hắn thích khiêu chiến cao độ đó chứ, nếu không sao lại đi chọc người có độ khó cao nhất?

Tử Ảnh và Giả Ảnh liếc nhìn nhau —— Bạch Ngọc Đường cũng rất kỳ lạ a, ăn nói thì vụng về, nhưng sao đối mặt với Triển Chiêu thì lại đặc biệt khoan dung? Bình thường thấy hắn mặt than ít nói, cũng bất cần ngôn tiểu, bất quá khi nói chuyện phiếm với Triển Chiêu thì hình như tự tại hơn một chút, hơn nữa bị chọc ghẹo cũng không thấy hắn tức giận. Bất quá hai người suy nghĩ một chút, lại liếc nhìn nhau, dù hai người bọn họ dám chọc Triệu Phổ, cũng không dám đụng tới Bạch Ngọc Đường, bởi vì cảm giác tính cách của hắn hử nộ khó đoán. Nhưng Triển Chiêu có vẻ thích ứng rất khá —— Cái này cũng coi như độc môn tuyệt học của Triển Chiêu chăng.

“Nếu như nói tới đao...” Bạch Ngọc Đường rốt cuộc cũng nhớ ra một điều, lấy bức họa loạn đao mà Công Tôn vẽ ra, “Sư phụ ta có rất nhiều đao.”

“Ta cũng nghe nói, Thiên Tôn có một đao khổ (kho chứa đao), có giấu vô số bảo đao đúng không a?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi, “Vài bả đao nổi danh nhất đều nằm trong tay Thiên Tôn, còn có ngàn năm yêu đao Thanh Trùng Lân và bả Minh Hồng đao tiếng tăm lẫy lừng?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn người, sau đó dùng một loại thần sắc phức tạp nhìn Triển Chiêu, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

“Gì vậy?” Triển Chiêu bị hắn nhìn đến chột dạ, đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường, lông mi rất là dài!

Bạch Ngọc Đường hiển nhiên không phải đang bình luận đôi mắt đá mắt mèo và hàng mi rậm rạp của Triển Chiêu, mà là trầm mặc một lúc lâu, nói, “Sư phụ ta có một đao khổ, bên trong có vô số danh đao, người giang hồ ai cũng biết. Minh Hồng đao có khả năng nằm trong tay sư phụ ta thì đã có một phần người giang hồ đồn đãi, người từng nghe nói cũng không có gì kỳ quái, thế nhưng Thanh Trùng Lân, là bả đao được cất giấu mà sư phụ ta trân quý nhất, hơn nữa cho tới bây giờ không hề nói với người ngoài, thế nhân cũng rất ít có người biết tới chuỗi đao này. Sư phụ từng nói với ta, trên đời này ngoại trừ ta, chỉ có một người nữa biết đến sự tồn tại của nó... Người kia hẳn là hơn trăm tuổi rồi, niên kỷ cũng xấp xỉ hắn, chính là lão bằng hữu.”

Theo lời của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu lại nhìn trời, “Ai nha, giang hồ đồn đãi không thể tin nha...”

Bạch Ngọc Đường thấy vành tai hắn đỏ rực giống như bị nói trúng bí mật nào đó, đột nhiên vươn tay kéo cổ tay hắn, Triển Chiêu cả kinh, một dây xích tay màu đen trượt ra tay áo, giữa vòng xích có một viên đá mắt phật...

Bạch Ngọc Đường khẽ ngậy người, Triển Chiêu vội vã giấu vòng xích lại trong tay áo, vừa chà xát cổ tay vừa lên liếc nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn Triển Chiêu nửa ngày.

“Hai người...”

Lúc này, hai người mới phục hồi tinh thần lại, mới nhận ra đây là đang ở trước mặt công chúng.

Triệu Phổ hiểu kỳ nhìn hai người, “Cần một căn phòng lén lút giao lưu một chút không?”

“Khụ khụ...” Triển Chiêu xấu hổ ho khan, Bạch Ngọc Đường cũng sờ sờ cảm nhìn nơi khác.

Tử Ảnh và Giả Ảnh lại liếc nhìn nhau —— Vương gia dũng cảm nhất!

Âu Dương cũng gật đầu —— Triệu Phổ khí phách a, thoáng cái chọc luôn hai người.

“Bạch thiếu hiệp, người vừa nói tới đao...”

May mà, còn có Bao Chửng luôn tập trung vào chủ đề chính, liền hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Nga.” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, “Ta dường như từng thấy sư phụ có một bả đao giống thế này.”

“Vậy Thiên Tôn không bị yêu đao ảnh hưởng sao?” Tử Ảnh cũng nghe qua đại danh của Thiên Tôn, Thiên Tôn cùng với Ân Hầu được xưng là hai đại thần tiên sống của võ lâm, thân phận chí tôn vô địch!”

“Đương nhiên là không.”

Câu này là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thanh mà trả lời.

Triệu Phổ cười gật đầu, tâm nói —— Thật ăn ý a, hai người này không phải huynh đệ thất tán chứ?

Vừa cười vừa thấy Âu Dương Thiếu Chinh lắc đầu với mình —— Người ta không nhất thiết phải làm huynh đệ.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu lại ho khan một tiếng, “Thiên Tôn nhân xưng Đao Thần cũng được gọi là Đao Thánh, có nội lực thuần khiết nhất thâm hậu nhất trong thiên hạ, đao gì cũng không thể ảnh hưởng đến hắn.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong nhú mày, “Người đánh giá như thế, hay là người kia đánh giá?”

Triển Chiêu vẽ mặt thiên chân (thơ ngây) mà mở to hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ta không hiểu người đang nói cái gì, người trong thiên hạ đều đánh giá như vậy mà!”

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Nếu như hắn nghe được người kia đánh giá như vậy, hắn là sẽ rất đắc ý.”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Bất quá hắn còn đánh giá là, dù lợi hại hơn nữa, cũng là thiên hạ đệ nhị!”

“Vậy đệ nhất là ai?” Mọi người hiểu kỳ hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu tiếp tục nhìn trời.

Bạch Ngọc Đường nâng chén rượu giúp hắn trả lời, “Tà nhất trên đời này, nội lực tà nhất, hơn cả hết thảy yêu đao yêu kiếm... Đương nhiên, trong mắt sư phụ ta xem ra, cũng là đệ nhị.”

Triển Chiêu tựa hồ tiếp thu ý hắn, cười gượng một tiếng.

“Có loại ác nhân này tồn tại sao?” Bàn thái sư hiểu kỳ.

Ai ngờ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau nhìn lão, đồng thanh phản bác, “Tà không nhất định là ác, làm chuyện xấu hơn phần nửa đều là danh môn chính phái.”

Nói xong, hai người lại liếc mắt nhìn nhau.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử trên đùi Triệu Phổ trở mình một cái, ôm lấy Triệu Phổ cọ cọ, đột nhiên mơ màng nói mớ, “Ngô, hảo phối ác!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường run tay một cái, chén rượu thiếu chút nữa rơi vỡ, Bàng Cát sắc liên tục ho khan, Bao Chứng dùng hết sức* mà vỗ lảo một cái, giống như đập ruồi.

*(Nguyên văn là “cật nãi đích khí lực”, một đứa bé khi uống sữa cũng tương đương với việc nó đang dùng hết sức lực của mình để uống, cụm từ này là hình dung ai đó dồn hết sức để làm một hành động nào đó, ta không dùng nguyên cụm tiếng Trung mà sửa lại là vì đây chỉ là cụm từ ví von chứ không phải thành ngữ, nếu dùng nguyên cụm vào câu thì cứ như để nguyên QT vậy, mọi người thông cảm.)

Công Tôn xấu hổ định đánh mông Tiểu Tứ Tử, “Ngươi lại nằm mơ thấy gì đó?”

Vừa giải thích với Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường, “Nó ngày nào cũng muốn có nường, nằm mơ chỉ thích nói hươu nói vượn, không phải phối a thì chính là thành thân đi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cười đến càng xấu hổ, đồng ngôn vô kỵ...

Nhưng Triệu Phổ đã giúp che chở cho cái mông nhỏ của Tiểu Tứ Tử, càng nhìn oa nhi này càng thấy vừa mắt —— Quả nhiên là một ‘Tròn Vo’ tròn ngập trí tuệ!

.

.

Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

[Không coi ai ra gì]

.

Bạch Ngọc Đường nói đến thanh đao tương đồng của Thiên Tôn, trong này tựa hồ còn có một cố sự.

“Trong đao khổ của sư phụ ta có rất nhiều đao.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hắn thường ngày rất lười, ta có thời gian rảnh sẽ giúp hắn sắp xếp ngăn tủ.”

Tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt nghi hoặc nhìn Bạch Ngọc Đường, ý là —— Quý công tử ngài đây cũng có thể sắp xếp phòng ốc?

Bạch Ngọc Đường hỏi rất ngây thơ, “Có vấn đề gì không?”

Mọi người cùng nhau lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường tiếp tục nói, “Lần kia ta sắp xếp đao khổ thì tìm được một chiếc hộp, được đặt tùy ý trên một cái giá, trước đây chưa từng chú ý. Trên chiếc hộp đó tích một tầng bụi rất dày, sư phụ ta thường xuyên lau đao, chiếc hộp này phỏng chừng đã lâu không mở ra, cho nên ta hiếu kỳ mở ra nhìn một chút, bên trong là một thanh loan đao bình thường, còn nằm trong vỏ.”

“Giống như thanh này?” Triển Chiêu gơ bức họa đao của Công Tôn lên hỏi.

“Rất giống, vỏ đao cũng khá giống như Đàm Kim miêu tả, làm bằng da đen, mặt trên khắc hoa văn, hình như là một ít tinh tú hay là la hán... Ta không nhìn kỹ lắm.”

“Đúng rồi!” Đàm Kim gật đầu, “Là tinh tú trong thần thoại đồ (nếu ta không lầm thì đây là tranh vẽ các chòm sao thần thoại).”

Triển Chiêu nhú mày, “Sau đó thì sao?”

“Ta hiếu kỳ, bèn rút đao ra chuẩn bị xem thử...” Bạch Ngọc Đường nói, tựa hồ có chút bất đắc dĩ, “Bất quá lúc ấy sư phụ chạy vào, thấy ta xem chuôi đao này, bèn thuận tay lấy lại, nói một câu rất kỳ quái.”

“Nói cái gì?”

“Hắn nói ‘Ngoan thạch điểm bất hóa*’, không xem cũng tốt.” Bạch Ngọc Đường khẽ nhướn mi.

*(hòn đá vô cùng cứng rắn dù có làm gì cũng không thay đổi, ý nói loại người cứng đầu ngang bướng không biết thích ứng với thời cuộc, không biết cải biến)

Triển Chiêu hiếu kỳ, “Thiên Tôn thường xuyên nói bằng tác phong này sao?”

Bạch Ngọc Đường khẽ cười cười, “Cũng không phải... Khi nào rảnh dẫn người đi gặp hần.”

Triển Chiêu lập tức gật đầu.

Triệu Phổ có chút nghi hoặc mà nhìn Âu Dương Thiếu Chính bên cạnh — Vậy cũng được à?

Âu Dương cũng cảm thấy... Thì ra gặp thần tiên sống dễ dàng như vậy a?

“Ta cũng muốn gặp.” Bàn thái sư hớn hử sấn tới, “Nghe nói Thiên Tôn là vô lâm chí tôn a.”

Bạch Ngọc Đường vẽ mặt tiếc nuối nhìn Bàn Cát, “Sư phụ ta không gặp ngoại nhân.”

Mọi người trầm mặc một lát, đồng loạt nhìn Triển Chiêu — Đây không phải là ngoại nhân? Lẽ nào tính là nội nhân (bà xã)?

Bao Chứng ho khan một tiếng, ông cần bảo trì lãnh tỉnh tập trung cho vụ án đồng thời không cho phép nói chen chọc cười, vì vậy khoát khoát tay, “Thiếu hiệp tiếp tục.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Sau đó hần liền tra đao vào vỏ, ta cũng không để ý lắm. Qua một thời gian, ta trở về Hãm Không đảo một chuyến, sư phụ dùng bồ câu đưa thư nói hần muốn ăn cua, ta liền mang đi. Ta nhớ rõ ngày đó mưa to, mới vừa vào cửa thì thấy sư phụ ngồi bên bàn đỡ ra, một tay nâng cằm, trên bàn đặt một chiếc hộp rỗng.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Triệu Phổ bèn hỏi, “Là chiếc hộp chứa bả đao kia sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ta hỏi hần, ‘Đao đâu?’, hần nói, ‘Bị người đánh cắp rồi.’”

...

Triển Chiêu cả kinh, “Ai có thể từ trong tay Thiên Tôn trộm đồ được chứ?”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhún vai một cái, “Ta cũng hỏi hần như vậy, thì ra đối phương dùng một thủ pháp rất dễ tiện.”

“Thủ pháp gì?” Tất cả mọi người thắc mắc.

“Có người gửi cho sư phụ một phong thư nói ta sắp thành hôn...” Bạch Ngọc Đường nói xong, đỡ trán, “Hần tin.”

Triển Chiêu há to miệng, “Sau đó...”

“Trên thư nói cô nương đó là người Thường Châu phủ, sư phụ ta liền chạy đến Thường Châu.” Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, “Tối rồi mới phát hiện bị lừa, trở lại sơn cốc thì phát hiện bị trộm.”

...

Mọi người giật giật khóe miệng — Vậy cũng được a? Lẽ nào Thiên Tôn chí tôn vô địch là một người ngốc...

“Kỳ quái chính là đối phương không trộm tiền tài cũng không trộm đồ cổ hần tư tàng, mà trộm một thanh loan đao trong hộp thoát nhìn không đáng giá.”

Tất cả mọi người kinh ngạc — Thanh loan đao này rốt cuộc có giá trị như thế nào?

Triển Chiêu liền thắc mắc, “Những loại bảo đao khác nhiều như vậy sao không trộm, lại chỉ trộm một bả loan đao? Vì sao?”

“Lúc đầu ta nghĩ có thể do những thanh đao khác đều không thể lấy đi, bởi vì hộp chứa đao là ta làm cho sư phụ, thập phần lao cố, không có chìa khóa thì không mở được, hơn nữa hộp lại được dùng nội lực ấn vào trong tử, không có năm thành nội lực của sư phụ ta thì căn bản không thể nào lấy ra.”

Triển Chiêu cả kinh, tâm nói —— Vậy trên đời này sợ rằng thật sự không bao nhiêu người có thể lấy ra.

“Bắt quá thanh loan đao đó không có cơ quan gì, chỉ là để khơi khơi như vậy, cũng không biết có phải do sư phụ không thích hay không.” Bạch Ngọc Đường rất bất đắc dĩ, “Bắt quá sau khi đao bị trộm đi, sư phụ tựa hồ tâm sự nặng nề hai ngày, dù có ăn của thì tâm tình cũng không được tốt lắm.”

“Đau lòng sao a?” Triển Chiêu cũng cảm thấy rất đáng tiếc.

“Không biết.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Ta định dẫn hần ra ngoài đi dạo một chút, mua vài thứ nào đó để dành cho hần vui, hần lại nói, ‘Thứ này giữ thay người khác, năm đó không nhận thì tốt rồi, lúc này đã đánh mất còn phải tìm lại, phiền quá.’”

“Nga...” Tất cả mọi người gật đầu nghĩ có thể lý giải, thì ra không phải đao của Thiên Tôn, đánh mất phải bồi thường cho người khác.

“Vậy sau đó có tìm được không?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi.

“Sư phụ ta hạ sơn một chuyến, tay không trở về, chỉ nói một câu.”

“Nói cái gì?”

“Ngoan thạch điểm bất hóa, tự muốn chịu diệt vong.” Bạch Ngọc Đường hồi tưởng lại một chút, lắc đầu, “Sau đó sư phụ cũng không nhắc tới chuyện này nữa, ta cũng không nhớ rõ.”

“Đó là chuyện bao lâu trước?” Triệu Phổ hỏi.

“Không lâu lắm, một năm trước?” Bạch Ngọc Đường hồi tưởng, “Khi trời vào Thu.”

“Àn.” Triển Chiêu gật đầu, “Trời Thu thật của ngon.”

...

Tất cả mọi người yên lặng liếc nhìn nhau —— Xem ra Triển đại hiệp dùng mỹ thực để phân biệt bốn mùa.

“Nghĩa là sao?” Công Tôn lẩm bẩm, “Thiên Tôn nói hai lần ‘Ngoan thạch điểm bất hóa’, là hình dung người hay đao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Thiên Tôn có manh mối không?” Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hần cũng không biết ai trộm đao sao?”

Bạch Ngọc Đường tỉ mỉ suy nghĩ một chút, nhíu mày, “Lại nói tiếp.”

“Có liên quan đến Đạo Hành Phong hay Đạo minh?” Triệu Phổ hỏi.

“Àn, có một lần Lục Phong đến thăm sư phụ, báo cáo tình hình gần đây của võ lâm thiên hạ, nhắc tới Đạo minh phát triển rất nhanh, còn khen Đạo Hành Phong vài câu. Mặt khác, hần còn nói nhận được thiệp mời của Đạo Hành Phong, chuẩn bị tham gia một đại hội do Đạo Hành Phong tổ chức.” Bạch Ngọc Đường nói, “Thế nhưng sư phụ ta bảo Lục Phong đừng quá tiếp cận Đạo Hành Phong này, những hoạt động sau đó của Đạo minh, phái Thiên Sơn nếu tránh được thì cứ tránh, không nên tham dự.”

“Thiên Tôn không thích Đạo Hành Phong a?” Triển Chiêu hỏi, “Có đánh giá gì về hần không?”

“Sư phụ ta rất ít khi đánh giá người khác.” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Nhưng hần nói Đạo Hành Phong đã tâm quá lớn, những điều khác thì không nhắc tới.”

Tất cả mọi người gật đầu —— Trong đó tựa hồ có chút liên quan, bắt quá lúc này lại không có chứng cứ gì, nói không chuẩn.

...

Lúc này, tiếng gà báo sáng truyền đến.

Bàng Cát ngáp một cái nhìn sắc trời, “Trời cũng sắp sáng, mau trở lại nghỉ một hồi đi.”

Mọi người cứ như vậy đều tự tản đi.

Triển Chiêu chú ý thấy thói quen của Bạch Ngọc Đường rất không tồi, khi đi thì khom lưng nhặt lên bình rượu lặn dưới đất, đặt sang một bên.

Triển Chiêu mỉm cười, thông thường thói quen và thái độ của một người đều biểu hiện từ những chi tiết nhỏ, ngoại giới đánh giá hẳn tựa hồ có chút sai lệch, không quá công bằng.

.

Trở về phòng, Triển Chiêu rướn thắt lưng một cái vừa định nằm xuống, cửa phòng mở ra, Bạch Ngọc Đường đứng trước cửa.

Triển Chiêu nhướn mi một cái —— Vừa khen hắn có thái độ tốt, tại sao lại phá cửa vào phòng người khác chứ?

Bạch Ngọc Đường đi vào, nhìn chằm chằm Triển Chiêu.

Triển Chiêu cùng hắn đối diện, hai bên trầm mặc đại khái khoảng nửa chung trà nhỏ, Triển Chiêu lên tiếng, “Chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường đặt đao lên bàn, vẻ mặt nghi hoặc hỏi, “Người thật sự là...”

“Suyt!” Triển Chiêu lao tới che miệng hắn lại.

Bạch Ngọc Đường bị hắn che miệng, ngược mắt nhìn hắn, một lúc lâu mới kéo tay Triển Chiêu ra, “Thì ra đúng là vậy.”

Triển Chiêu sờ sờ mũi, “Miệng của người có kín không?”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Vậy phải xem tình huống.”

Triển Chiêu cũng cười, “Nhìn dáng vẻ của người cũng không phải loại hay nói xấu sau lưng người khác.”

Bạch Ngọc Đường vẫn mang vẻ mặt nghi ngờ như cũ, “Ta chỉ là không rõ, với thân phận của người, cứ nhiên lại đến hỗ trợ cho Khai Phong phủ?”

“Ai!” Triển Chiêu vội xua tay, “Ta giúp Bao đại nhân tra án là tự mình nguyện ý, không có ý gì khác.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Vậy người nên cẩn thận một chút, bắt quá hiện tại người giang hồ ngoại trừ sư phụ ta, hẳn là không ai có bản lĩnh tra ra được bối cảnh của người.”

Triển Chiêu gật đầu, “Ta cũng hiểu được.”

“Người ngủ đi, ta về phòng.” Bạch Ngọc Đường đứng lên, cầm đao muốn đi.

“Người nghĩ, khả năng Đào Hành Phong phái người trộm đao của sư phụ người có lớn hay không?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

Bạch Ngọc Đường dừng bước, quay đầu nhìn Triển Chiêu.

“Chưởng môn của Đoàn Đào môn có vẻ quen dùng đoạn đao, tuy rằng không phải loan đao, bắt quá trước khi hắn vào Đoàn Đào môn, từng làm trâu nhai (ăn trộm), còn là một danh thủ.” Triển Chiêu nhắc nhở.

“Làm sao người biết?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc.

Triển Chiêu mỉm cười, “Người quên ta là ai à? Đương nhiên có nguồn thu thập tin tức.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Nếu như chưởng môn của Đoàn Đào môn trộm loan đao của sư phụ ta, lại có bạch y nhân diệt môn bọn họ, Đào Hành Phong hoài nghi ta cũng là bình thường.”

“Đào Hành Phong tựa hồ rất muốn tìm người báo thù, mà không ngờ Bao đại nhân lại đến điều tra chân tướng của vụ án diệt môn Đoàn Đào môn.” Triển Chiêu nói, “Mà kẻ diệt Đoàn Đào môn khẳng định không phải hắn, như vậy bả đoạn đao kia, hẳn là cũng đã mất.”

“Đào Hành Phong tìm không được đoạn đao cho nên hẳn nghĩ ta phụng mệnh sư phụ cầm đi.” Bạch Ngọc Đường nghĩ rất hợp lý.

“Nếu như có người giết toàn bộ Đoàn Dao môn sau đó giả họa, như vậy bả loan đao hẳn là đang nằm trong tay hắn.” Triển Chiêu có chút mệt mỏi, dựa vào giường, vừa vỗ vỗ bên cạnh, ý bảo Bạch Ngọc Đường cũng nằm, vừa phân tích, “Nhưng hai thanh đao nếu đều tới tay, còn tìm người với Dao Hành Phong tới làm gì? Chẳng lẽ còn có thanh thứ ba?”

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống bên cạnh Triển Chiêu, vươn tay kéo một cái gối mềm chèn vào sau đầu, “Ngoại trừ đao, hay là còn có thứ gì khác?”

“Là cái gì nhỉ?”

“Không nghĩ ra được.”

“Nghĩ kỹ lại đi.”

“Àn.”

...

.

Ngày hôm sau, cũng gần tới trưa, Công Tôn tỉnh lại, rướn thắt lưng ngồi xuống, đấm đấm bờ vai hơi nhức mỏi của mình, chỉ thấy bên cạnh, Tiểu Tứ Tử không biết đã tỉnh từ khi nào, đang dẩu mỏ hai tay nâng cằm dựa vào người y, vểnh hai cẳng chân đờ ra.

“Sao lại đi chân không, cẩn thận đau bụng.” Công Tôn nắm một cẳng chân Tiểu Tứ Tử tới nhìn, phát hiện nơi ngày trước bị cọ trầy đã kết vảy, sợ bé ngứa sẽ đi gãi, bèn xuống giường lấy thuốc bôi lên cho bé, vừa giúp bé mang vớ vào, “Tỉnh dậy khi nào?”

“Vừa mới.” Tiểu Tứ Tử lặn qua cọ cọ Công Tôn, “Phụ thân chúng ta về phòng hồi nào a?”

“Trời sắp sáng, Triệu Phổ bế người về.” Công Tôn rời giường, thay quần áo chải đầu cho bé.

“Cửu Cửu khí lực thật lớn a.” Thu thập xong cho Tiểu Tứ Tử, Công Tôn đang tự rửa mặt, Tiểu Tứ Tử bèn lúi rúi bên chân y mà nói.

Công Tôn liếc nhìn bé, “Khí lực của phụ thân cũng rất lớn a.”

Tiểu Tứ Tử làm mặt quý, ý là —— Được vậy mới là lạ.

“Phụ thân, ngày hôm qua các người tra ra hung thủ chưa a?”

“Chưa.” Công Tôn thay xong y phục, dắt Tiểu Tứ Tử ra ngoài chuẩn bị tìm chút thức ăn.

.

Tới đại viện, liền gặp được Triệu Phổ đang vừa ngáp vừa xoa xoa cổ, còn có Âu Dương Thiếu Chính ở sau lưng hắn đang rướn thắt lưng.

“Tiên sinh dậy rồi.” Âu Dương Thiếu Chính cùng Công Tôn chào hỏi.

Công Tôn gật đầu, Tiểu Tứ Tử bỏ nhào tới ôm chân Triệu Phổ bảo, “Cửu Cửu, chào buổi sáng!”

Triệu Phổ vươn tay nhẹ nhàng nhắc bé lên, ném lên giữa không trung rồi tiếp được, “Sớm a Tiểu Tứ Tử.”

Tiểu Tứ Tử cười đến nổi lên hai cái lê qua, hỏi Triệu Phổ, “Đi ăn không?”

“Đi!” Triệu Phổ gật đầu.

Công Tôn ở một bên híp mắt, Tiểu Tứ Tử sao lại hợp ý Triệu Phổ như vậy, người làm cha đây ghen nha!

“Vương gia.”

Bên này đang nói, Công Tôn thấy một hắc y nhân mình chưa từng gặp từ trên mái nhà nhảy xuống, đến trước mặt Triệu Phổ hành lễ.

Công Tôn biết bộ y phục nọ, có vẻ các ảnh vệ của Triệu Phổ đều có trang phục thống nhất, chỉ là màu sắc không giống nhau, đây phỏng chừng gọi là Hắc Ảnh.

“Tiểu Hắc!”

Quả nhiên, Tử Ảnh phía sau chạy đến vừa buộc tóc vừa vui vẻ chào hỏi, “Tôi rất nhanh a!”

Hắc Ảnh đưa cho Triệu Phổ một phong thư, “Dựa theo biện pháp của vương gia, giải men và dấm đã có tác dụng, hiện tại tất cả đã trở lại như thường, đây là thư của phó tướng.” Nói xong, nhướn mi với Tử Ảnh Giả Ảnh một cái, coi như chào hỏi, có vẻ rất thân, mặt khác tựa hồ cũng có chút hiếu kỳ với Tiểu Tứ Tử trắng trắng tròn tròn mập mập trong lòng Triệu Phổ.

Triệu Phổ mở thư ra nhìn, trên mặt hiện ra một nụ cười, đưa thư cho Âu Dương đọc, quay đầu nói tiếng cảm tạ với Công Tôn, “Đa tạ cao chiêu của tiên sinh, biên quan không cần báo nguy nữa.”

Công Tôn ngẩn người có chút băn khoăn, sao Triệu Phổ có thể nói lời cảm tạ đứng đắn như vậy chứ. Gãi gãi đầu, vươn tay tiếp nhận Tiểu Tứ Tử, “Các người từ từ trò chuyện, chúng ta đi ăn.”

Triệu Phổ thấy Công Tôn tựa hồ xấu hổ, liền có chút buồn cười, thư sinh này thật thú vị, ăn mềm không ăn cứng sao?

Tử Ảnh tiến tới khoác vai Hắc Ảnh, “Người chừng nào trở về? Không vội thì lưu lại đi, nơi này rất náo nhiệt.”

Hắc Ảnh vui vẻ gật đầu, dù sao cũng không vội trở lại.

“Đi, cùng đi ăn.” Triệu Phổ tâm tình tốt, vẫy tay một cái chuẩn bị tẩy trần cho Hắc Ảnh, không cần hỏi, hần phòng chừng không ngủ không nghỉ đã chạy tới.

Chỉ là mọi người vừa đi đến cửa viện, thì thấy Công Tôn vừa đi ra đã vội vàng vàng chạy trở về.

“Chuyện gì vậy?” Triệu Phổ thấy y chạy gấp, có chút khó hiểu.

“Đánh nhau rồi nga!” Tiểu Tứ Tử nói một câu.

“Ai đánh với ai?” Âu Dương Thiếu Chinh hiếu kỳ.

“Có phải Bạch Ngọc Đường có một người mặc tử y phục cùng đi, là đồng môn của hần?”

Triệu Phổ nhướn mi một cái, “Đúng vậy, là Nghiêu Tử Lăng.”

“Trên đường có rất nhiều người vây xem, ta hỏi một chút, nghe nói hần đang đánh nhau với người của Đào minh, nháo rất lớn.”

“Bạch Ngọc Đường đâu?” Triệu Phổ nhìn xung quanh.

“Triển Chiêu cũng không tại, chẳng lẽ còn chưa rời giường?” Âu Dương Thiếu Chinh nhỏ giọng bát quái (tám) với Triệu Phổ, “Tối hôm qua Bạch Ngọc Đường cũng không về phòng, hình như vào phòng Triển Chiêu rồi không có đi ra.”

Triệu Phổ cau mày nhìn hần, “Người cả ngày đoán mò cái gì, tạng tâm lạn phế (tim bần nội tạng hủ lạn, ý chỉ suy nghĩ bậy bạ).”

Âu Dương nhướn mi, “Nha phi! Gia thấy rất thông suốt.”

“Đào minh người đồng thể mạnh, có vẻ Nghiêu Tử Lăng tương đối có hại.” Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đi ra sau nhà tìm Bạch Ngọc Đường báo tin, mọi người nghĩ có náo nhiệt xem, vì vậy liền đi theo.

.

Chạy đến trước cửa phòng Triển Chiêu ở hậu viện, phát hiện cửa căn bản không đóng, chỉ là khép hờ.

Tối hôm qua Bạch Ngọc Đường vốn chỉ định đến ngồi ngồi rồi đi, cho nên căn bản không khóa cửa, hơn nữa Triển Chiêu thường ngày cũng không có thói quen khóa cửa.

Công Tôn đẩy cửa đi vào, tất cả mọi người tới trước cửa nhìn... Chỉ thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quả nhiên còn chưa tỉnh.

Hai người bọn họ tối qua cũng không biết nói cái gì, có vẻ trò chuyện một hồi rồi ngủ quên, y phục cũng không thay chần cũng không đắp, đầu kê đầu song song nằm trên giường.

Bạch Ngọc Đường nằm rất ưu nhã, tư thế của Triển Chiêu tương đối phức tạp một chút, xem ra tướng ngủ không tốt lắm.

Nhiều người tụ tập ngoài cửa như vậy, hai người này nội lực cao cường nhĩ lực cũng tốt, đương nhiên bị đánh thức.

Triển Chiêu xoa cái cổ ngồi dậy, cảm thấy đau vai.

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy cánh tay hơi tê, ngồi dậy xoa đầu.

Triển Chiêu ngẩng đầu, khó hiểu mà nhìn mọi người ngoài cửa, “Các người đã thức dậy rồi a?”

Tất cả mọi người không biết nên lên tiếng như thế nào, chỉ cảm thấy trong phòng tràn ngập một cổ khí tức ôn nhu... Người ta quân tử vô tư, huynh đệ ngủ một giấc, bọn họ nghĩ vớ vẩn cái gì?

Bạch Ngọc Đường đứng dậy, hỏi Triển Chiêu, “Có khăn lau mặt không cho ta một chiếc.”

“Bên kia.” Triển Chiêu vươn tay chỉ giá treo khăn.

Bạch Ngọc Đường đi tới lấy xuống, ra ngoài đến bên giếng múc nước rửa mặt.

Triển Chiêu tựa hồ bị trật cổ, xoa cổ đi ra, đến bên giếng cầm lấy cái chén súc miệng mà Bạch Ngọc Đường vừa dùng, nói, “Rượu hôm qua uống là rượu gì a, hậu kính (tác dụng chậm) lớn như vậy.”

Bạch Ngọc Đường vốc lên nước giếng lạnh buốt rửa mặt, trong nháy mắt thanh tỉnh không ít.

Triển Chiêu vừa cầm khăn nhúng vào nước thấm ướt, vừa quay đầu lại hỏi đám người đang đứng ngoài cửa ngơ ngác nhìn hai người bọn họ, “Các người đang định đi ăn sao? Vừa lúc ta đang đói, cùng đi a.”

“Ách...” Mọi người há há mồm.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau —— Chuyện gì vậy? Tối hôm qua uống rượu còn chưa tỉnh à? Tại sao lại ngớ người ra như vậy.

Khi mọi người ở đây đều đang ngây ngẩn, Tiểu Tứ Tử đột nhiên nói một câu, “Bạch Bạch, bằng hữu kia của người và người xấu đánh nhau.”

Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, quay đầu lại.

Công Tôn lúc này mới nhớ ra, “Bên ngoài, Nghiêu Tử Lăng và Đào Hành Phong đánh nhau.”

Bạch Ngọc Đường dùng khăn lau lau mặt, nhưng thật ra cũng không vội vã, trở về phòng lấy đao, đi ra ngoài.

Triển Chiêu vội vã lau khô mặt, cầm Cự Khuyết chạy theo.

Thấy mọi người còn đứng đó, bèn ngoắc ngoắc, “Đi a, đi xem náo nhiệt!”

Nói xong, cùng chạy ra với Bạch Ngọc Đường.

Công Tôn vuốt cằm, “Sao ta cảm thấy có chút xấu hổ.”

“Ta hiểu.” Triệu Phổ gật đầu.

Giả Ảnh và Hắc Ảnh cũng gật đầu, chỉ có Tử Ảnh và Tiểu Tứ Tử không hiểu mà nghiêng đầu hỏi mọi người, “Xấu hổ cái chi nha?”

.

.

Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

[Biến hóa vi diệu]

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy ra, không ngoài ý muốn, bên ngoài tụ tập rất nhiều người đến xem náo nhiệt, nhưng dù sao cũng là ẩu đả, lại là cao thủ so chiêu, tất cả mọi người đều đứng ở xa vây xem, trên bãi đất trống ở giữa, cũng đánh đến sôi nổi.

Một mình Nghiêu Tử Lăng đấu với ba cao thủ của Đạo minh, Đạo Hành Phong đứng cách đó không xa, hơi híp mắt nhìn trận chiến bên này.

Triển Chiêu liếc nhìn, vươn tay vẫy gọi Bạch Ngọc Đường, “Nghiêu Tử Lăng đối phó bọn họ xem ra dư dả.”

Bạch Ngọc Đường dừng bước, xoay mặt, chỉ thấy chiến cuộc cách đó không xa có vài hắc y nhân đang đứng, tựa hồ rất khấn trương mà nhìn trận đánh bên này.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhủ mày, vươn tay nhẹ nhàng ngoắc một người trong số đó.

Một hắc y nhân cúi đầu chạy tới, đặc biệt ngoan ngoãn, “Ngũ gia.”

“Vì sao lại đánh nhau?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Lúc này, trong nha môn, đám người chờ xem náo nhiệt Triệu Phổ cũng đi ra.

“Hồi Ngũ gia, khi thiếu gia ăn điểm tâm thì gặp được người của Đạo minh, nghe được Vệ Hoành nói xấu người, liền đánh nhau.”

Bạch Ngọc Đường nhủ mày, có chút khó hiểu, “Không giống tính cách của hắc a.”

Hắc y nhân tựa hồ cũng không hiểu, “Không biết, thiếu gia không cho chúng ta nhúng tay.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau —— Tình huống gì đây?

Nghiêu Tử Lăng tuy rằng không có danh tiếng như Bạch Ngọc Đường, nhưng vẫn là câu kia, phái Thiên Sơn không có đồ đệ bạch cấp, người tề nhất Thiên Sơn cũng là cao thủ trong cao thủ, càng đừng nói tới Nghiêu Tử Lăng.

Đạo minh tam đại cao thủ hiển nhiên không phải đối thủ của hắc, không bao lâu đã bị chinh cho một trận tới bởi.

Nghiêu Tử Lăng một cước đá lặn Vệ Hoành, rồi nhướng mi một cái với Đạo Hành Phong một bên, ý là —— Tới phiên người!

Triển Chiêu ôm Cự Khuyết, hiếu kỳ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hắc là đang khiêu khích Đạo Hành Phong sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Lúc này nếu Đạo Hành Phong không ứng chiến, thì rất mất mặt.”

“Luận thế hệ, Đạo Hành Phong hẳn là lớn gấp đôi Nghiêu Tử Lăng, vậy công phu thế nào?” Triển Chiêu hiếu kỳ, “Người có biết được không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Chưa từng giao thủ.”

Triển Chiêu sờ cằm —— Vì diệu thật!

Phía sau, Triệu Phổ và Âu Dương liếc mắt nhìn nhau —— Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường thật sự hợp lắm a? Xem trò chuyện kia, chỉ cách nhau một khoảng nhưng ai cũng chen không lọt nổi.

Tử Ảnh và Giả Ảnh dẫn theo Hắc Ảnh về mặt còn mờ mịt ra xem náo nhiệt.

Hắc Ảnh bèn liếc nhìn Tiểu Tứ Tử trong lòng Công Tôn, Tiểu Tứ Tử cũng liếc nhìn Hắc Ảnh.

Hai người nhìn nhau như vậy một chút, Tiểu Tứ Tử ngoảnh mặt đi nhìn người đánh nhau ở phía trước, Hắc Ảnh cũng ngoảnh mặt đi tiếp tục nhìn phía trước, sau đó hai người đồng thời xoay mặt liếc nhìn đối phương.

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử xoay người liên tục, mình ôm nó cũng thấy nặng.

Lúc này, Hắc Ảnh hợp thời mà tiến lên, “Có mỗi không? Ta thay người bé?”

“Nga...” Công Tôn nhìn Tiểu Tứ Tử, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử tựa hồ cũng không có ý kiến, bèn đưa cho Hắc Ảnh, “Làm phiền.”

Hắc Ảnh vươn tay bế qua, tiếp tục đối diện với Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn thấy hình thức ở chung của hai người có chút quý dị, bèn nhỏ giọng hỏi Tứ Ảnh, “Ai, Hắc Ảnh kia, biết xem tướng a?”

Tứ Ảnh ngẩn người, sau khi nhìn Bạch Công Tôn đang nói cái gì thì “Phốc” một tiếng, nháy nháy mắt với Công Tôn, ý bảo y chờ thêm một chút.

Công Tôn hiểu kỳ mà đợi một lúc, đột nhiên, Hắc Ảnh và Tiểu Tứ Tử bắt đầu đối thoại.

“Người tên gì nha?”

“Hắc Ảnh nha.”

“Tiểu Hắc?”

“Phải nha.”

...

Công Tôn kinh ngạc không thôi, cũng không phải vì đoạn đối thoại đó quá ấu trĩ, mà là cách phát âm, thần thái và biểu tình bao quát cả ngữ khí của Hắc Ảnh cứ nhiên đều giống hệt Tiểu Tứ Tử.

Ngay cả Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở phía trước tập trung xem luận võ cũng quay đầu lại.

Tứ Ảnh chớp chớp mắt với Công Tôn, “Hắc Ảnh có một biệt danh gọi là Hắc Ban Cưu (chim gáy), khẩu kỹ siêu lợi hại.”

“Oa...” Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Thật là lợi hại!”

Hắc Ảnh hớn hở mời bé ăn đường.

Mọi người quay đầu lại tiếp tục quan khán chiến cuộc.

Sự khiêu khích của Nghiêu Tử Lăng hiển nhiên thành công, Đào Hành Phong dù sao cũng đường đường là người đứng đầu Đào minh, nếu như không dám ứng chiến chẳng phải gọi người cười đến rụng răng?!

Trở tay rút đao, chỉ thấy hàn quang chợt lóe...

Nghiêu Tử Lăng giơ kim đao ứng chiến.

Đào Hành Phong rõ ràng lợi hại hơn ba cao thủ kia nhiều lắm, mà Nghiêu Tử Lăng vừa nãy cũng khẳng định không dùng toàn lực, lúc này hai người vừa giao thủ, trong nháy mắt cát bay đá chạy.

Bách tính xem náo nhiệt hai bên đường muốn tránh cũng không kịp, có người ngã sấp xuống, còn có người giẫm lên kẻ khác.

Triển Chiêu vừa thấy cục diện này, bèn thấp giọng hỏi Bạch Ngọc Đường đang cau mày đứng bên cạnh, “Nội lực của Đào Hành Phong cứ nhiên cao hơn Nghiêu Tử Lăng?”

Bạch Ngọc Đường thần sắc tương đối nghiêm trọng, thấp giọng nói, “Đao pháp của Đào Hành Phong...”

“Người cũng cảm thấy rất quái lạ sao?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, phía sau có người cũng gật đầu, “Rất quái lạ.”

Công Tôn nghiêng mặt nhìn, chỉ thấy Triệu Phổ và Âu Dương cùng nhau gật đầu.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu quay đầu nhìn Triệu Phổ và Âu Dương Thiếu Chinh, “Quái chỗ nào?”

Triệu Phổ và Âu Dương không đáp mà hỏi ngược, “Hai người thấy sao?”

“Ân...” Triển Chiêu vuốt cằm, “Hắn dùng là trực đao (đao thẳng), nhưng đao pháp lại càng giống đao pháp của loan đao, không cảm thấy mất tự nhiên hay sao?”

Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu.

Triệu Phổ và Âu Dương liếc nhìn nhau.

Giả Ảnh xáp tới, “Chúng ta cảm thấy kỳ quái là vì công phu của Đạo Hành Phong, trông rất quen mắt.”

Triệu Phổ cũng quay đầu nói, “Trước đây nếu như không đề cập thì có thể thật sự không phát hiện, nhưng đao pháp của Đạo Hành Phong rõ ràng có chút giống Tô Đồ Lục.”

“Nga?” Triển Chiêu thoáng có chút kinh ngạc, sau đó bắt đầu sờ cằm.

Bạch Ngọc Đường thì lại nhíu mày, bởi vì Nghiêu Tử Lăng lúc này đang bị vây ở thế hạ phong, hơn nữa không thể hoàn toàn nhìn ra công phu của Đạo Hành Phong đến tột cùng là thế nào. Người này nguyên bản nội lực thâm hậu, hơn nữa đao pháp lại quý dị...

Bạch Ngọc Đường không muốn Nghiêu Tử Lăng bị thương hay gặp chuyện không may, lúc trở về sẽ không dễ ăn nói, liền muốn đi hỗ trợ...

Bất quá một cánh tay nhẹ nhàng kéo hắn lại, Bạch Ngọc Đường quay sang, chỉ thấy Triển Chiêu nói với hắn, “Để ta đi.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhướng mi, ý là —— Người không có lý do gì để cứu người của phái Thiên Sơn.

Triệu Phổ tiến tới chen vào một câu, “Đao pháp chú ý tốc độ, người cùng Đạo Hành Phong đánh một trận nếu lỡ tay làm thịt hắn thì sao? Đoán không ra căn nguyên của hắn, Triển Chiêu giỏi khinh công, cuốn lấy hắn đánh vài trăm chiêu, xem hắn rốt cuộc có lai lịch thế nào.”

Triển Chiêu mỉm cười, gật đầu với Bạch Ngọc Đường, ý là —— Giao cho ta!

Bạch Ngọc Đường gật đầu đáp ứng.

Triển Chiêu thả người nhảy, thân hình nhoáng lên... Thân pháp nhanh đến Giả Ảnh phía sau híp mắt lại.

Nghiêu Tử Lăng thấy có người ra tay tương trợ, thối lui sang một bên thở lấy hơi. Hắn vừa rồi một mình đánh nhiều người thể lực tiêu hao không ít, lại lập tức giao tranh với Đạo Hành Phong có chút không đỡ nổi. Nguyên bản, mục đích của hắn chỉ là thử công phu của Đạo Hành Phong một lần mà thôi, mục đích đạt được, cho rằng Bạch Ngọc Đường đến hỗ trợ, nhưng trăm triệu không ngờ tới...

Nghiêu Tử Lăng sau khi đứng vững thì tập trung nhìn vào, người hỗ trợ dĩ nhiên là Triển Chiêu. Hắn nhìn không được liền nhíu mày quay đầu liếc liếc Bạch Ngọc Đường, bất quá lúc này Bạch Ngọc Đường đang tập trung nhìn Triển Chiêu và Đạo Hành Phong giao đấu.

Triệu Phổ thì lại liếc nhìn Nghiêu Tử Lăng.

Ánh mắt hai người chạm nhau, hơi chút phức tạp.

Nghiêu Tử Lăng thu đao, xoay người dẫn theo các thủ hạ rời đi. Đi rất xa, hắn quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện bên này còn đang tiếp tục cuộc chiến, Đạo Hành Phong không còn đắc ý vênh vang như ban nãy, hiện tại có vẻ rất vội vàng xao động.

Nếu như nói vừa nãy Nghiêu Tử Lăng rời đi thì còn mang theo chút tức giận, thì lúc này lại nghĩ thật sự không có chuyện của mình.

Tuy rằng cửu ngưỡng đại danh của Triển Chiêu, nhưng thấy hắn giao thủ cũng là lần đầu tiên... So với Bạch Ngọc Đường, cảm giác mà Triển Chiêu mang đến cho người khác không phải là công phu tốt, mà là quá hòa khí, không hề có sát khí.

Nhưng sau khi Cự Khuyết rời khỏi võ thì cả người cũng thay đổi, Nghiêu Tử Lăng có chút kinh ngạc, Triển Chiêu tuổi còn trẻ, sự bình tĩnh và thành thạo đó, ngoại trừ nói hần thiên phú hơn người, chỉ có thể nói hần tuyệt đối là đồ đệ của một danh sư, hơn nữa thân kinh bách chiến kinh nghiệm phong phú. Nhưng hần lại nghĩ đó là không thể nào, Bạch Ngọc Đường tuổi trẻ mà nội lực lại cao như vậy, là bởi vì được Thiên Tôn truyền nội lực cho. Niên kỷ của Triển Chiêu thấy thế nào cũng xấp xỉ Bạch Ngọc Đường, sao lại có nội lực cao như vậy? Lễ nào thiên hạ còn có một Thiên Tôn khác? Mặt khác... Cho dù Triển Chiêu đã đánh nhau từ bé, nhưng hần có thể đánh bao nhiêu trận, vì sao ứng phó với cao thủ cấp bậc cao như Đào Hành Phong lại giống như chơi đùa với tiểu hài nhi thế kia, hiển nhiên không dùng toàn lực nhưng lại có có đùa giỡn khiến Đào Hành Phong xoay vòng vòng.

Phía sau Bạch Ngọc Đường, Âu Dương Thiếu Chính cũng nhin không được mà huýt một tiếng, “Ai nha, xem người không nên xem tướng mạo a, Triển Chiêu tuyệt đối là nhân vật lừng lẫy.”

Triệu Phổ thấy Bạch Ngọc Đường không nói một lời chỉ tập trung nhìn chiến cuộc bên này, đôi mắt nhìn Triển Chiêu đăm đăm, quan tâm một cách rất tự nhiên.

Lại nhìn Nghiêu Tử Lăng ở xa xa, đột nhiên tốt bụng mà nhắc nhở Bạch Ngọc Đường một tiếng, “Đồng môn người đi kia.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, tựa hồ không hiểu, “Đồng môn nào?”

Tất cả những người phía sau Triệu Phổ vì Nghiêu Tử Lăng mà muốn rơi một hàng lệ chua xót, Triệu Phổ bĩu môi một cái, ý bảo nhìn ra xa.

Bạch Ngọc Đường lại nhìn thoáng qua chiến cuộc, xác định Triển Chiêu chiếm ưu thế, rồi mới nhìn ra xa, chỉ thấy Nghiêu Tử Lăng cũng vừa ngoảnh mặt lại... Hai bên nhìn nhau.

Nghiêu Tử Lăng có chút xấu hổ, Bạch Ngọc Đường ánh mắt như thường, thấy hần phải đi, tựa hồ có chút khó hiểu, bất quá cũng không nói thêm cái gì, phỏng chừng hần có việc gấp, quay lại tiếp tục nhìn chiến cuộc.

Âu Dương làm mặt quỷ với Giả Ảnh bên cạnh —— Bạch Ngọc Đường thật lãnh khốc a.

Giả Ảnh chỉ chỉ thần tình mà Bạch Ngọc Đường dùng để xem cuộc chiến của Triển Chiêu —— Bên này có vẻ không lãnh khốc, lãnh khốc cũng phải xem đối tượng.

“Ân...” Hắc Ảnh bẻ Tiểu Tứ Tử vừa lắc lư vừa hừ hừ một tiếng, “Thú vị a.”

Nghiêu Tử Lăng có chút bất đắc dĩ, hần đương nhiên minh bạch, Bạch Ngọc Đường thờ ơ là đúng, động dung mới đáng ngạc nhiên, chính mình cũng quả thật có chuyện quan trọng, chỉ đành ra hiệu cho Bạch Ngọc Đường, ý bảo —— Tạm biệt.

Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu.

Nghiêu Tử Lăng liền mang người đi, không phải quay về khách *** mà là rời khỏi trấn Đào Phủ.

Bên này luận võ cũng đã phân cao thấp, khoe miệng Triển Chiêu hơi nhếch lên, tựa hồ đã chiếm được đáp án muốn có.

“Vương gia.”

Âu Dương vỗ vai Triệu Phổ một cái, “Nhìn ra môn đạo chưa?”

Triệu Phổ nhướng mi, “Nói thừa, nhìn không ra chẳng phải là kẻ đần sao?”

Nói vừa dứt lời, chỉ thấy Công Tôn vẻ mặt uất ức mà lườm hần.

Triệu Phổ cả kinh, cười gượng, “Cái cái đó, không tính đối với người không có võ công.”

Sắc mặt Công Tôn hơi hòa hoãn lại một chút.

Bạch Ngọc Đường gật đầu với Triển Chiêu, Triển Chiêu nhẹ tay ngăn lại đao của Đào Hành Phong, thấy Đào Hành Phong bám dính không tha, liền giơ chân đá vào chuôi của bảo đao trong tay hần.

Đao Hành Phong ngẩn người, hắn chưa từng gặp ai dùng cách này để đối phó người dùng đao, một cước này bị Triển Chiêu đá đến chỗ hiểm, đao trong tay hắn thiếu chút nữa quay ngược lại làm bản thân bị thương. Đao Hành Phong vội vàng ngửa ra sau, lui vài bước mới đứng vững, cầm đao trong tay nhú mày nhìn Triển Chiêu lúc này đã lui ra khỏi vòng chiến, nhẹ nhàng phủi bụi trên vạt áo một cái, mặt không đổi sắc hơi thở không gấp gáp.

Trầm hạ nội kinh, Đao Hành Phong chỉ đành âm thầm cảm khái —— Trường Giang sóng sau đè sóng trước, Triển Chiêu quả nhiên danh bất hư truyền, thâm bất khả trắc.

“Chuyện gì mà huyền ảo như vậy?!”

Lúc này, trước cửa nha môn, Bao Chứng đi ra, phía sau là Bàng Cát còn đang ngáp dài ngáp ngắn.

Dù sao niên kỷ lớn cũng không thích hợp thức khuya, hai người tối hôm qua ngủ trễ sáng nay tinh thần uể oải, bị tiếng động âm ỉ bên ngoài đánh thức, đi ra vừa thấy Đao Hành Phong lại gây sự, đều có chút nổi nóng.

Đao Hành Phong biết đầu tiếp cũng không có phần thắng, Triển Chiêu quá khó đối phó, vì vậy đổi chủ đề, “Ta chỉ muốn hỏi một câu về tiến triển của vụ án.”

Bao Chứng là một người tinh tế, ông không biết nguyên nhân hậu quả đương nhiên sẽ không nói lung tung, bèn nhìn nhìn Triển Chiêu, ý là hỏi —— Tình huống này là sao?

Triển Chiêu liền giúp trả lời, “Đao minh chủ, không lừa ngươi, chúng ta đã tìm được vài đầu mối, bắt quá càng tra càng phát hiện bên trong có ẩn tình, vừa lúc, đang nhờ Bạch huynh tìm cách liên lạc với Thiên Tôn.”

Đao Hành Phong hơi ngẩn người, thần sắc trên mặt cũng không phải quá tự nhiên, hỏi, “Liên quan gì đến Thiên Tôn?”

“Theo ta được biết thì liên quan rất lớn.” Triển Chiêu thấy hắn có phản ứng, liền liên hệ đến chuyện trộm đao, dù không phải Đao Hành Phong làm thì hắn cũng là người biết rõ sự tình, “Có người trộm đồ của hắn, người nói có liên quan hay không?”

Rất rõ ràng, trong mắt Đao Hành Phong nhoáng lên một chút chần chờ.

Cúi đầu trầm tư một lát, Đao Hành Phong rút cuộc nhượng mi, “VẬY... cung kính chờ tin vui.” Nói xong, tựa hồ có tâm sự, mang theo đám người Vệ Hoành bị đả thương vội vã đi khỏi.

Người qua đường vậy xem cũng dần tán đi.

Bao Chứng ra hiệu bảo Triển Chiêu đi vào nói chuyện, vì vậy tất cả mọi người vào trong thư phòng của nha môn.

.

Bao Chứng liền hỏi chuyện gì xảy ra.

Mọi người kể lại một lần, rồi bàn luận về những điều mình vừa phát hiện.

“Ta phát hiện đao pháp của Đao Hành Phong rất giống của Tô Đồ Lục, bắt quá là ngược lại.” Triệu Phổ là người đầu tiên nói ra.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, đồng thanh nói, “Công phu môn phái thì không biết, có điều hắn đã bị tẩu hỏa nhập ma...”

Nói xong, hai người lại nhìn nhìn đây đó, Công Tôn gơ tay, “Ta nghĩ đến một chuyện.”

“Ta cũng nghĩ đến một chuyện!”

Lúc này, Tiểu Tứ Tử cũng gơ tay.

Ánh mắt của mọi người dao động giữa Công Tôn và Tiểu Tứ Tử một lúc, cuối cùng đồng loạt nhìn Tiểu Tứ Tử, “Ngoan, nghĩ đến cái gì hả?”

Công Tôn đen mặt a, đen hơn cả Bao đại nhân nữa.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, “Chúng ta còn chưa ăn điểm tâm.”

...

Trầm mặc một lát sau, mọi người lại cùng nhau nhìn Công Tôn, “Tiên sinh có cao kiến?”

Công Tôn dở khóc dở cười, “Ta không biết võ công, nhưng vừa nãy khi Đạo Hành Phong kia giao tranh với Triển Chiêu, ta phát hiện một ít thủ pháp của hắn khá giống với thủ pháp dùng để diệt Đoạn Dao môn, bất quá cũng giống Triệu Phổ nói, là ngược lại.”

“Như vậy cũng nhìn ra được?” Triệu Phổ kinh ngạc.

Công Tôn híp mắt lại, “Người hoài nghi y thuật của ta?”

“Không!” Triệu Phổ vội vã lắc đầu, “Người nói cái gì cũng đúng cả!”

Công Tôn thỏa mãn gật đầu.

Triệu Phổ thấy Tiểu Tứ Tử gật đầu tán thưởng hắn, đối với phụ thân phải dùng thái độ như vậy, thuận y thì sống nghịch y thì chết!

Hắc Ảnh híp mắt nhìn nhìn Tử Ảnh Giả Ảnh — Thụ sinh này, có quan hệ gì với vương gia?

Giả Ảnh sờ sờ mũi, sử dụng câu cửa miệng của Triển Chiêu — Vi diệu lắm!

“Nói như vậy, tất cả những điểm đáng ngờ đều tập trung trên Tô Đồ Lục, nếu như hắn thật sự là Dương Thái Sinh...” Bạch Ngọc Đường hỏi ra điều mà tất cả mọi người hoang mang, “Vậy hiện giờ hắn ở đâu?”

“Cũng phải a, sau khi tới trấn Dao Phủ, không có bất luận dấu hiệu nào cho thấy Tô Đồ Lục cũng ở nơi này.” Âu Dương nhún mày, “Hắn tốt xấu cũng là đại tướng, ẩn giấu giỏi như vậy?”

“Bằng không đi khảo vấn những hắc y nhân kia một chút?” Giả Ảnh đề nghị, “Bất quá hôm qua ta xem tình huống của bọn họ, đều không giống người Tây Hạ.”

“Vô dụng thôi, đám người đó là tử sĩ (quân cấm tử).” Tử Ảnh lắc đầu, “Tra hỏi cũng sẽ không nói gì đâu.”

Tất cả mọi người bắt đầu sầu muộn — Đi đâu tìm người tìm manh mối bây giờ? Tựa hồ vạn sự đã sẵn sàng, nhưng lại cảm thấy thiếu khuyết một chút gió Đông, then chốt là không tìm được đầu mối.

Lúc này, chợt nghe Tiểu Tứ Tử hỏi Công Tôn, “Phụ thân các người muốn tìm người sao?”

“Đúng a.” Công Tôn gật đầu.

“Nơi này là nha môn phải không?”

“Đúng a.” Công Tôn lại gật đầu.

“Các người có biết bộ dáng người nọ như thế nào không?”

Mọi người nhìn Triệu Phổ, lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Hai người đều gật đầu, “Biết thì biết.”

“Vậy tại sao không dán cáo thị bắt người a?” Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu hỏi, “Nha môn không phải đều bắt phạm nhân như thế sao?”

...

Tiểu Tứ Tử nói vừa dứt lời, tất cả mọi người đều trầm mặc một lát, Bàng Cát vỗ đùi, “Đúng vậy!”

Mọi người cũng đều vỗ đầu — Cái này gọi là một lời thức tỉnh người trong mộng, tại sao không ai nghĩ ra biện pháp đơn giản như vậy.

Bao Chứng vượt chòm râu, khí hậu ở trấn Dao Phủ này có chuyện, tại sao những người lớn bọn họ đều đột nhiên biến ngốc, tiểu hài nhi thì lại trở nên thông minh ra.

Chuyện sau đó Bao đại nhân và Bàng thái sư sẽ xử lý, bảo mọi người đi ăn điểm tâm.

Triệu Phổ ôm lấy Tiểu Tứ Tử, “Muốn ăn cái gì?”

“Tiểu lung bao!” Tiểu Tứ Tử đã sớm đói bụng.

Triệu Phổ vui vẻ bế Tiểu Tứ Tử đi ăn điểm tâm, Công Tôn đuổi theo phía sau, Tiểu Tứ Tử hình như quên cha nó là ai rồi ư!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đứng lên.

Âu Dương cười hì hì đi tới bên cạnh bọn họ, “Nghieu Tử Lãng đi rồi nga.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hắn hẳn là có việc phải làm.”

“Lúc rời đi hẳn có vẻ rất tức giận.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt.

Triển Chiêu cũng hiếu kỳ, hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh hỏi, “Tại sao hắn lại tức giận?”

Âu Dương sờ sờ cằm, lắc đầu, vừa đi ra ngoài vừa lầm bầm, “Con đường phía trước cứ từ từ a, rất vi diệu.”

.
.

Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

[Không phải chữ “Vạn”]

.

Dùng điểm tâm xong trở lại nha môn, hình cáo thị cơ bản đã hoàn thành rồi, Bao đại nhân không biết là tự tay vẽ hay nhờ họa sư giỏi, nói chung căn cứ theo miêu tả của Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường để vẽ ra chân dung, mà trông còn rất giống.

“Ân...” Triệu Phổ cảm bức họa của Tô Đồ Lục nhìn nhìn, “Rất giống, nhưng ánh mắt phải hung dữ hơn một chút.”

Bạch Ngọc Đường cảm bức họa Dương Thái Sinh nhìn nhìn, “Cũng tạm, nhưng ánh mắt hình như không hung dữ như vậy.”

Công Tôn nhìn nhìn hai người, “Bức tranh này kỳ thật là cùng một người, bất đồng kiểu tóc và trang phục, sao nghe hai người nói, cứ như một người hung hãn một người ôn hòa nga?”

“Ân...” Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ cùng nhau xem bức họa — Dù sao cũng là cảm giác, không biết có chuẩn xác hay không.

Công Tôn giúp sửa lại theo yêu cầu của bọn họ, sau khi sửa xong đặt cùng một chỗ xem lại...

Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ đều cảm thấy rất tương tự với người kia trong ấn tượng của mình, thế nhưng hai bức họa này, nhìn thế nào cũng không giống như một người.

Triển Chiêu bế Tiểu Tứ Tử ở phía sau xem náo nhiệt, chờ tranh họa xong, Tiểu Tứ Tử cầm một bức nhìn trái nhìn phải, thốt ra một câu, “Người này ta từng thấy rồi.”

Tất cả mọi người sững sốt, tiến tới, phát hiện Tiểu Tứ Tử nói chính là bức họa của Tô Đồ Lục.

Vì tầm nhìn của Tiểu Tứ Tử không giống mọi người, cho nên quả thật có khả năng nhìn thấy kẻ mà mọi người không ai chú ý tới. Bé thường ngày khi đi với mọi người thì hay nhìn ở giữa, khi được bế, thỉnh thoảng nhìn lên trên, nhìn xung quanh bốn phương tám hướng, tầm nhìn rộng hơn mọi người rất nhiều. Tô

Đồ Lục coi như có đặc trưng rất rõ ràng, nếu như Tiểu Tứ Tử từng thấy, lại nhớ kỹ hẳn, điểm này cũng không kỳ lạ.

“Người thấy ở đâu?” Triển Chiêu vội hỏi.

“Àn...” Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, suy nghĩ một lát, “Hình như gọi là, cái gì hoa lâu đó.”

“Cái gì hoa lâu?” Tất cả mọi người sững sờ.

Bao Chứng gọi một lão bộ khoái tới, bộ khoái vừa nghe, “Cái gì hoa lâu, Vạn Hoa lâu sao?”

Tiểu Tứ Tử gãi gãi đầu, “Có phải chữ Vạn không nha...”

“Vạn Hoa lâu...” Mọi người cùng nhau ngắc đầu, cái tên nghe rất điển hình a! Vừa nghe là biết chỗ nào rồi.

“Là kỹ viện?” Triệu Phổ hiểu kỳ hỏi.

Lão bộ khoái gật đầu, “Nơi duy nhất trấn Đào Phủ.”

Đang nói, tất cả mọi người cùng nhau nhìn Tiểu Tứ Tử, tâm nói sao Tiểu Tứ Tử lại nhìn thấy Tô Đồ Lục ở Vạn Hoa lâu, chẳng lẽ là...

Nghĩ tới đây, lại đồng loạt kinh ngạc mà nhìn Công Tôn.

Công Tôn cả kinh, thấy mọi người ánh mắt phức tạp, tức giận, “Ta chưa từng đi ngang qua đó!”

Triệu Phổ nhướng nhướng mày, “Đi rồi cũng không dám thừa nhận sao, nam nhân mà, cũng chả có vấn đề gì... Tê!”

Triệu Phổ còn chưa nói dứt lời, đã bị Công Tôn hung hăng đập mấy cái, sau đó đuổi theo đánh.

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Người duy nhất đánh được Triệu Phổ, dĩ nhiên là Công Tôn!

Triệu Phổ cũng không có cách nào đánh lại, hoặc là nói hẳn căn bản không hề nghĩ tới chuyện đánh lại hay nên đánh lại, vừa trốn vừa chọc Công Tôn, “Đúng rồi, nương của oa oa nhà ngươi có bộ dáng như thế nào a? Ta thấy với phẩm vị của ngươi, sao lại... Ai nha!”

Công Tôn đánh tới đau cả tay, lấy kim châm đâm Triệu Phổ một trận.

“Oa...” Triệu Phổ xoa xoa bên vai, “Ngươi làm gì vậy? Trong châm này có độc không a?”

“Có a! Độc chết người.” Công Tôn giơ chân muốn đá hẳn, chưa kịp đá đã bị Tiểu Tứ Tử ở phía sau túm áo lại, “Phụ thân không nên như vậy!”

Công Tôn bị Tiểu Tứ Tử túm lại thì cũng lãnh tĩnh hơn một ít, mọi người lúc này mới phát hiện, thì ra tính tình của Công Tôn rất là táo bạo, rất dễ mất khống chế, bất quá mỗi lần Tiểu Tứ Tử đều có thể ngăn cản y.

Triệu Phổ túm lấy Âu Dương Thiếu Chinh làm tấm chắn thịt, để tránh một hồi Công Tôn không vui lại phóng châm hay gì gì đó vào hẳn.

“Tiểu Tứ Tử.” Triển Chiêu hiểu kỳ hỏi bé, “Người thấy người này ở nơi nào của Vạn Hoa lâu?”

“Hắn ở cửa sổ lầu hai, ngày hôm qua ta và phụ thân từ bên dưới đi ngang qua, ta ngẩng mặt vừa lúc nhìn thấy, người kia hình như đang nhìn chúng ta, bất quá thấy ta liền xoay người đi vào, trông hình dạng là lạ nên ta mới nhìn lâu một chút.” Tiểu Tứ Tử nắm ngón tay nghiêng đầu —— Có phải là Vạn Hoa lâu không a? Là chữ “Vạn” sao? Bé biết chữ “Vạn” nha, có vẻ không phải viết như vậy.

Nhưng lúc này đã không ai để ý biểu tình nghi hoặc của Tiểu Tứ Tử, đều tụ tập lại, nghĩ nếu như Tô Đồ Lục trốn ở Vạn Hoa lâu, quả thật chính là lựa chọn rất thông minh, nhưng vậy thì ai đi tìm hắn? Không thể cứ khơi khơi dẫn bộ khoái vào bắt người, đả thảo kinh xà là không tốt, chỉ có thể giả làm khách làng chơi đến kỹ viện ngầm điều tra...

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt nhìn Bàn thái sư —— Dù sao, lão hắn là người không đứng đắn nhất ở đây.

Bàng thái sư tức giận đến méo mũi, giậm chân, “Các người muốn chết, niên kỷ của lão phu đã lớn thế này rồi, nói ra gọi người chê cười, yêu cầu của lão phu rất là cao đó!”

Bao Chứng giật giật khoe miệng, “Lời này ta nên ép người viết ra.”

Bàng Cát trừng lão.

Âu Dương Thiếu Chinh giơ tay, “Ta đi!”

Thấy hần hăng hái bừng bừng, Triệu Phổ đỡ trán.

“Thêm vài người nữa đi, một người đi kỹ viện thì kỳ lắm!” Âu Dương Thiếu Chinh đề nghị.

“Ta đi!” Tử Ảnh khai khai tâm tâm cười nói, Giả Ảnh túm áo hần một cái, “Người mới bao nhiêu, đi cái thí!”

Tử Ảnh hơi bị bất mãn rồi đó.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử cũng giơ tay, “Ta cũng đi...” Còn chưa dứt lời, Công Tôn lập tức đánh mông nó.

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng nhìn Triệu Phổ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triệu Phổ khoanh tay, “Ta nhận thức Tô Đồ Lục, cùng đi thôi.”

Vì vậy xác định đi là Âu Dương Thiếu Chinh và Triệu Phổ, rồi Bao Chứng lại nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu giơ tay, bắt quả câu hần nói không phải là “Ta đi”, mà lại chỉ vào Bạch Ngọc Đường, “Hần đi!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Vì sao ta phải đi?”

Triển Chiêu chớp chớp mắt, từ dùng để miêu tả thần tình trên mặt hần là “E sợ thiên hạ bất loạn”, lên tiếng trả lời đến lễ thẳng khí hùng, “Hấp dẫn chú ý!”

Bạch Ngọc Đường có chút không rõ, “Có ý gì?”

Triển Chiêu cười bí hiểm, “Một hồi người sẽ minh bạch thôi!”

Nói xong, hần vỗ vỗ tay, “Vậy ba người các người đi đi!”

Bạch Ngọc Đường hí mắt nhìn hần, “Vậy sao người không đi?”

Bị Bạch Ngọc Đường hỏi, Triển Chiêu có chút xấu hổ, “Cái này sao... đủ người rồi!”

“Thiếu.” Triệu Phổ cười nói, “Bốn người đi vừa đủ, cứ quyết định thế đi!”

Mọi người nhìn lại Triển Chiêu, lúc này từ dùng để miêu tả hần hần là, “Bê đá đập trúng chân mình”, gãi đầu lẩm bầm, “Tính sai a.”

“Tính sai cái gì?”

Triển Chiêu ngẩng đầu, Bạch Ngọc Đường không biết từ lúc nào đã sấn tới gần.

“Không a.” Triển Chiêu ưỡn ngực, giơ tay vỗ, vỗ quá mạnh nên ho khan liên tục, bỏ lại một câu, “Gia chẳng sợ gì!” Nói xong, đi ra ngoài.

“Đi đâu vậy?” Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ hỏi hần.

“Kỹ viện a!” Triển Chiêu hí mắt nhìn hần, “Không dám đi?”

Bạch Ngọc Đường có chút buồn cười cùng hần đối mặt một hồi, cuối cùng lên tiếng, “Ban ngày, kỹ viện không mở cửa.”

...

Triển đại hiệp rất xấu hổ, sờ sờ mũi, “Vậy ta đi giúp dán cáo thị.” Nói xong thì chuồn nhanh ra ngoài.

Bao Chứng vượt chòm râu hắc hắc cười, lắc lắc đầu nói với Bạch Ngọc Đường, “Tính cách Triển hộ vệ tương đối ngại ngùng, khi bản phủ bảo hần tuần nhai đi ngang khu phố hoa, có người nói, rất chật vật.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhướn mi, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú, “Sao lại chật vật như vậy?”

Bao Chứng cười bí hiểm, lộ ra một hàm răng trắng, “Hồi sau các ngươi sẽ biết, thập phần thú vị.” Nói xong cười xấu xa mà đi.

Tiểu Tứ Tử ôm cổ Công Tôn bặm môi, “Phụ thân, Cửu Cửu bọn họ sẽ đi làm chuyện thú vị, chúng ta không đi sao?”

Công Tôn xấu hổ, sao lại nói với y chứ, ai ngờ Triệu Phổ vươn tay nhắc Tiểu Tứ Tử qua bệ, “Tiểu Tứ Tử, bằng không ta mang ngươi đi mở mang tầm mắt?”

“Hảo nha!” Tiểu Tứ Tử không hề nghĩ ngợi mà vỗ tay, Công Tôn hung hăng đập Triệu Phổ một cước, cướp nhi tử về, ôm vào trong phòng.

Triệu Phổ xoa xoa bắp chân bị đá nói thầm, “Thư sinh này mắc mao bệnh gì vậy a, mình tuổi trẻ lại còn sinh oa nhi rồi, còn không cho oa oa đi mở mang kiến thức nữa.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triệu Phổ, “Tiểu Tứ Tử không phải thân sinh của Công Tôn.”

Tất cả mọi người sững sốt, lúc này mới nhớ ra Bạch Ngọc Đường và Công Tôn là người quen, liền hỏi, “Nói rõ xem nào?”

Bạch Ngọc Đường thấy mọi người vẻ mặt bất quá, bèn nói, “Ta cũng không phải rất rõ ràng, bất quá Tiểu Tứ Tử là Công Tôn tiên sinh nhặt về, có vẻ khi nhặt được thì nó vẫn là anh hài (trẻ sơ sinh).”

“Nga...” Tất cả mọi người minh bạch.

Triệu Phổ vuốt cằm, “Cũng đúng a, thư sinh này thường ngày thì đáng vẻ nghiêm trang hiền lành, cũng không giống như người đã sinh hài tử.”

.

Vừa lên ngo, hình cáo thị đã được dán khắp thành, trấn Đào Phủ này là trấn nhỏ, lần đầu tiên phát lệnh truy nã phạm nhân, lại còn là khâm phạm triều đình, vì vậy dư luận xôn xao một trận, tất cả mọi người nhón nháo thảo luận hai tên tặc này là thần thánh phương nào, cư nhiên lại khiến Khai Phong phủ phải dán cáo thị truy bắt.

Buổi trưa qua đi, trời đột nhiên trở nên u ám, rất nhanh đã hạ mưa to.

Dưới mái hiên khóa viện nha môn, Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt, nhìn giọt nước mưa rơi xuống mái hiên, đan thành một bức màn mưa, ngăn người.

(khóa viện: sân nhỏ bên cạnh sân chính, nhà ngày xưa có khá nhiều sân lớn nhỏ)

Đang ngẩn ra, bèn cảm giác bả vai bị người vỗ một chút.

Sau đó truyền đến tiếng cười thanh thúy, cười đến ngọt lịm, là tiếng cười đặc biệt của tiểu hài tử.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử, vừa vỗ mình một cái hiển nhiên là Tiểu Tứ Tử.

Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn hai người, thần sắc ôn hòa mà chính hắn cũng không thể nào lý giải.

Triển Chiêu đi tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, đặt Tiểu Tứ Tử lên tọa ý (ghế dựa) trên hành lang, Tiểu Tứ Tử vịn lưng ghế đứng lên, vươn tay hứng hạt mưa rơi xuống.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sánh vai đứng một hồi, thấy hắn không nói lời nào, liền hỏi, “Ai, nghĩ cái gì đó?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, “Ngươi đoán.”

“Đoán trúng có thưởng không?” Triển Chiêu cười tủm tỉm.

“Ngươi muốn được thưởng cái gì?” Bạch Ngọc Đường từ tốn hỏi hắn.

“Àn... Ta nghe nói của ở Hãm Không đảo đặc biệt nổi danh!”

Bạch Ngọc Đường có chút ngoài ý muốn, sau đó mỉm cười, “Hải sản ở Hãm Không đảo đều rất tuyệt, cua, tôm, ốc và bào ngư đều ngon.”

Ánh mắt Triển Chiêu sáng vài phần, “Thảo nào.”

“Thảo nào cái gì?” Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu.

Triển Chiêu rất muốn nói nhất phương khí hậu dưỡng nhất phương nhân* a, Bạch Ngọc Đường vừa nhìn chính là từ nhỏ ăn hải sản cho tới lớn, bất quá không dám xấu hổ mà nói ra.

*(Nhất phương khí hậu dưỡng nhất phương nhân: hoàn cảnh nhất định tạo ra loại người nhất định, khí hậu tốt được ăn hải sản thường xuyên thì người không những khỏe mà còn đẹp nữa ^^)

“Người đoán đúng, ta cung (tài trợ) hải sản cho người ăn.” Bạch Ngọc Đường đáp lại một câu.

“Cung bao lâu?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi.

“Người muốn ăn bao lâu?”

“Muốn ăn bao lâu thì có thể ăn bấy lâu?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún vai một cái, “Ăn tới khi nào người ngán thì thôi.”

“Nga, ta từ nhỏ đã thích ăn hải sản rồi, sợ rằng cả đời này cũng không ngán đâu.” Triển Chiêu nhắc nhở, “Người sẽ mắc nợ lớn a.”

Bạch Ngọc Đường nhưng lại rất hào phóng, “Không sao, người muốn ăn thì ăn cả đời cũng được.”

Triển Chiêu hí mắt, có chút kinh ngạc lại có chút hài lòng mà nhìn Bạch Ngọc Đường, cười hỏi, “Người thường tùy tiện hứa hẹn cả đời với người khác a.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Đương nhiên không phải, nếu không chẳng phải rất nhanh sẽ bị ăn sạch hay sao.”

Triển Chiêu khoanh tay, “Nga...”

“Người đoán trúng rồi tính.” Bạch Ngọc Đường lại suy nghĩ một chút, “Vậy nếu người đoán sai thì sao? Ta có được thưởng hay không?”

“Àn...” Triển Chiêu ngẩng mặt, “Ta nghĩ hơi bị tổn thất a!”

“Cho người ăn cả đời còn than tổn thất?” Bạch Ngọc Đường vươn tay kéo Tiểu Tứ Tử mãi vịn lan can hứng nước mưa đến tay áo ướt sũng nhích vào trong một chút, hai mắt thì lại không rời Triển Chiêu, “Thường Châu phủ có đặc sản gì không?”

Triển Chiêu giật giật khóe miệng, “Người thích ăn cái gì?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, “Uống rượu đại loại...”

“Vậy là dễ làm rồi.” Triển Chiêu khoanh tay, khuỷu tay nhẹ nhàng huých cánh tay Bạch Ngọc Đường, dáng vẻ tâm chiếu bất tuyên*, “Người cũng biết lão gia tử kia ở nhà ta là rượu si, cùng lắm thì cung người uống hảo tửu cả đời.”

*(Tâm chiếu bất tuyên: hiểu ngầm trong lòng, ý hợp tâm đầu, tâm linh tương thông)

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hắn, gật đầu, “Thành giao.”

“Nè, người không được ăn gian a, một hồi ta đoán đúng người không được nói ta đoán sai.” Triển Chiêu còn rất cẩn thận.

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Trên chiếc ghế phía trước, Tiểu Tứ Tử lấy khăn vừa lau tay vừa nghe Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đối thoại, gãi gãi đầu —— Hai người bọn họ hứa hẹn cái gì cả đời vậy ta?

“Người đang nghĩ về...” Triển Chiêu nhìn những hạt mưa càng rơi càng lớn kia, “Câu ‘Ngoan thạch điểm bất hóa’ của sư phụ người đúng không?”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, nhìn nhìn Triển Chiêu, tán thưởng gật đầu, “Rất thông minh, đoán đúng một nửa.”

“Còn có một nửa?” Triển Chiêu hiểu kỳ.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có muốn đoán tiếp không?”

Triển Chiêu sờ cằm, “Khó lắm a!”

“Vậy chỉ cung người ăn cua nửa đời thôi...”

“Không được!” Triển Chiêu có ý kiến, “Người buôn bán không thể quá chính xác như vậy được, mua một tặng một đi.” (mua cua tặng người đi =))

“Vậy chẳng phải lỗ vốn?” Bạch Ngọc Đường bật cười.

“Cùng lắm thì có qua có lại.” Triển Chiêu nói, “Người cung ta ăn cua, ta cung người hảo tửu.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Có lợi.”

Tiểu Tứ Tử vò đầu —— Lại hứa một đời nữa a, vậy không phải hai đời sao? Bé vươn ngón tay nhỏ bé tính tính xem đến tột cùng là mấy đời.

“Người ngoại trừ nghĩ về câu nói của sư phụ, còn đang nghĩ tới gì nữa?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát, “Ta đang suy nghĩ, sư phụ ta có biết bức thư của Dương Thái Sinh là giả hay không?”

“Ân, điều này đáng phải suy nghĩ đó.” Triển Chiêu chấp tay sau lưng, “Sư phụ người thế nhưng lại bảo người mang thi thể Dương Thái Sinh về, nếu như hắn không biết thì thôi, nếu như hắn biết, vậy chẳng phải là bảo người đi giết Dương Thái Sinh?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, “Khi hắn nói lời này với ta thì rất nghiêm túc.”

“Thiên Tôn hắn không phải là người nghiêm túc chứ?” Triển Chiêu hỏi.

“Thỉnh thoảng, lúc đầu ta cho rằng hắn thương tâm vì đồ đệ đã chết, bất quá hiện tại nhớ tới... Cũng có thể là hắn tức giận.” Bạch Ngọc Đường có chút khó xử, “Thực sự khó nắm bắt.”

Triển Chiêu cũng cảm khái, “Đúng vậy... Tâm lão đầu như châm đáy biển.” Về mặt cảm động lắm.

Vì vậy, mưa to vẫn rơi cả buổi chiều, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đứng tại hành lang cả buổi chiều, hai người nhất ngôn nhất ngữ không biết nói cái gì, xa xa vài tiểu nha đầu len lén ngấm nhìn, màn mưa cách thật xa, nhưng vẫn có thể thấy rõ nụ cười của cả hai.

Xa hơn một chút tại cửa sổ phòng khách, Tử Ảnh nâng cằm, lắc đầu thở dài, “Ai...”

Giả Ảnh và Âu Dương đều hỏi hắn, “Sao vậy?”

Tử Ảnh “Chặc” một tiếng, “Tiểu Tứ Tử thật đáng yêu a.”

Giả Ảnh và Âu Dương đều không nói gì mà liếc mắt nhìn nhau —— Quả nhiên trọng điểm quan tâm lại lệch rồi.

Mà lúc này, Tiểu Tứ Tử đang lắc lư cẳng chân nhỏ phỉ đếm ngón tay tính tính —— Đã mấy đời rồi nha? Hai người bọn họ từ con cua cho tới bánh bao gạch cua, từ Lê Hoa Bạch (một loại rượu) cho tới Hạnh Hoa tửu, cứ hứa cả đời, nhiều thật là nhiều.

.

Đợi khi mưa tạnh, trời cũng tối rồi. Bầu trời đêm sau cơn mưa trong sạch như vừa được gột rửa, vô số vì sao lấp lánh treo trên cao.

Mọi người xuất môn, chạy tới Vạn Hoa lâu tra án, Triệu Phổ sắc mặt như thường, Âu Dương hăng hái bùng bùng, Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ diện vô biểu tình, Triển Chiêu thì ngược lại có chút bi tráng.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử ra cửa đưa tiễn bốn người.

Thấy người đi xa Công Tôn có chút đỡ khóc đỡ cười, “Bốn người này có gây ra náo loạn gì không đây?”

Ôm Tiểu Tứ Tử đến thư phòng Bao Chứng, Bao đại nhân đang viết chiết tử (sổ nhỏ), Tiểu Tứ Tử đột nhiên nghiêng đầu, vươn tay chỉ vào một chữ trên chiết tử hỏi Bao Chứng, “Tiểu Bao Tử cái này đọc thế nào nha?”

Bao Chứng nhìn nhìn, nói, “Giáng [].”

“Quả nhiên không phải chữ ‘Vạn’ []!” Tiểu Tứ Tử vò đầu.

Công Tôn sững sốt, “Cái gì?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, cái miệng nhỏ nhắn dẩu ra một cái, “Chỗ kia không phải Vạn Hoa lâu, là Giáng Hoa lâu.”

Công Tôn há to miệng, “Giáng Hoa lâu?”

Tiểu nha đầu bưng trà nghe được, “Giáng Hoa lâu là cầm các nha, là nơi uống trà nghe đàn, rất lịch sự tao nhã, tiên sinh muốn đi a?”

Lúc này, Bao Chứng cũng há to miệng, hàm răng trắng tinh lộ rõ, nha hoàn kia cả kinh run tay lên, suýt nữa làm rơi cái chung.

“Nói như vậy Giáng Hoa lâu không phải kỹ viện?” Bàng Cát hỏi.

“Đương nhiên không phải!” Tiểu nha hoàn lắc đầu thật mạnh, “Trong đó đều là người đứng đắn!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Không xong rồi! Vậy chẳng phải ngộ sấm thanh lâu?!

.

.

Ngộ sấm thanh lâu như thế nào? Mời xem chương sau sẽ rõ Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

[Ngộ nhập ‘cái gì lâu’...]

.

Thanh lâu luôn luôn là một nơi thần kỳ, thanh lâu mỗi nơi đều có những tập quán bất đồng, các điều tỷ (gái lâu xanh) cũng mỗi người mỗi khác, có nhiệt tình có lạnh lùng, bất quá xét đến cùng, vẫn là nơi để đám nam nhân tầm hoan tác nhạc, đương nhiên... Cũng có vài nam nhân trước giờ chưa từng đến, tỷ như bốn vị lần này tới.

Triệu Phổ chưa từng tới thanh lâu, điểm này thật ra cũng không kỳ quái, Triệu Phổ tuy rằng thoát nhìn có chút lưu manh, nhưng dù sao cũng là một vị vương gia chính quy hơn nữa còn là nguyên soái, không sợ nghịch thiên mà nói một câu, Triệu Phổ so với Triệu Trinh còn có khí phách đế vương hơn. Theo lời vài vị đại thần, một thân khí phách của hắn so với thái tử chỉ có hơn chứ không có kém, đương nhiên... Ai dám nói ra những lời này thì tự gánh lấy hậu quả.

Bất quá lưu manh cũng có giới hạn, Triệu Phổ liếc mắt nhìn qua chính là cái loại lưu manh có chí hướng, lưu manh có cái nhìn cao, cộng thêm cứng đầu, chưa từng tới thanh lâu cũng không kỳ lạ.

Âu Dương Thiệu Chinh thoát nhìn rất giống loại người thường đến thanh lâu tầm hoan tác nhạc, mặt búp bê cộng thêm tác phong luôn cột nải không có gì đứng đắn, bất quá hắn quả thật chưa từng đến, lý do so với Triệu Phổ còn đơn giản hơn. Khi còn bé gia giáo tương đối nghiêm, phụ mẫu không cho hắn đi, sau đó tới biên quan lại không có kỹ viện... Bất quá Âu Dương làm người từ trước tới giờ luôn có nguyên tắc lớn nguyên tắc nhỏ, nguyên tắc lớn chính là theo Triệu Phổ xông pha, nguyên tắc nhỏ chính là không có

nguyên tắc. Vì vậy hắn không ngại tìm cơ hội để đi thử một lần, đến kỹ viện ngắm tỷ tỷ xinh đẹp cũng là một chuyện thú vị, nhìn ngắm lại không cần trả tiền!

Mà Bạch Ngọc Đường... không biết nên hình dung như thế nào, hắn không hề đến thanh lâu.

Trên giang hồ đồn rằng, Bạch Ngọc Đường là một người rất có duyên với nữ nhân, những mỹ nữ nổi danh trên giang hồ đều tự xưng là bằng hữu của hắn, về phần nhận thức như thế nào cũng không có ai biết, mà các hoa khôi trong vài thanh lâu nổi danh cũng đều tự xưng là bằng hữu của hắn, bất quá lại chưa ai thấy Bạch Ngọc Đường chân chính đi vào thanh lâu hoặc xuất hiện ở kỹ viện nào, cho nên không ai biết tin đồn có phải thật hay không.

Mặt khác, nhìn mặt Bạch Ngọc Đường thật sự không giống người sẽ dạo thanh lâu, bởi vì dạng người này một khi đi vào phủng chừng sẽ tạo ra không ít rối loạn, hơn nữa cũng thật sự không thể nói rõ là đến để chiếm tiện nghi người ta hay là mời người ta chiếm tiện nghi.

Cuối cùng là về Triển Chiêu, Triển Chiêu thường xuyên đến thanh lâu... Đương nhiên, đến thanh lâu cũng không phải để tầm hoan tác nhạc, mà là tra án, cho nên, hắn cũng chưa từng chân chính dạo thanh lâu.

Kỹ nữ là một chức nghiệp rất nguy hiểm, ngoại trừ tự thân có nguy hiểm, thì trong thiên kỳ bách quái khách nhân cũng không biết chừng sẽ có khâm phạm triều đình a, giang dương đại đạo (cường đạo) các loại...

Triển Chiêu nguyên bản khi vừa vào giang hồ, cũng không ôm bất luận cảm giác sợ hãi nào với thanh lâu, ban đầu, nữ nhân ở đâu, hắn đi vòng qua chẳng phải được rồi sao? Nhưng từ sau khi đến Khai Phong làm việc cho Bao đại nhân, hắn thường xuyên phải đến thanh lâu tra án.

Vừa vào thanh lâu mới biết được cái gì gọi là nữ nhân mạnh như hổ, hắn cũng hoàn toàn nhận thức được, yếu tố đầu tiên để làm bộ khoái không phải là công phu tốt cũng không phải giỏi phân tích, mà là da mặt phải dày.

Nhưng một cái, hắn là một con mèo da mặt mỏng tới gần như trong suốt, các cô nương đó vừa vây quanh là cái tai hắn đã đỏ rực lên, vừa nói hai ba câu thì tới cái mặt cũng đỏ lên, các cô nương cùng nhau đổ dành nói một câu “Người hảo suất”, Triển đại nhân liền xấu hổ, cúi người đáp lại người ta một câu “Cảm tạ, quá khen...”

Vì vậy các cô nương cùng nhau nói hắn khả ái... Hắn vội vàng nói lời cảm tạ rồi xua tay, “Không dám nhận không dám nhận...”

Kết quả thường là các cô nương trực tiếp hành động, hắn đành vận dụng khinh công bay lên trời đào tẩu, lúc này tinh thần đồng đội cuộn trào mãnh liệt, Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ cùng tiến lên làm tấm chắn thịt cho hắn, cũng không có cách nào ngăn cản đám cô nương tay trái gà không chặt nhưng lại bị kích phát ra tình thương của mẹ.

Từ đó về sau, thanh lâu đã để lại bóng ma nghiêm trọng trong tâm trí Triển đại hiệp, tuy rằng hắn nghĩ lần này có đảm bảo nhất định, dù sao cũng có Bạch Ngọc Đường cùng đi!

Bốn người cùng nhau sóng vai đi, biểu tình cũng không quá như nhau.

Triệu Phổ là nhất quán vô tâm vô phế, Âu Dương Thiếu Chính thì nóng lòng muốn mở mang kiến thức, Bạch Ngọc Đường rất bình tĩnh không có biểu tình gì, mà Triển Chiêu thì có chút mất tự nhiên.

Bạch Ngọc Đường lén nhìn hắn, nghĩ rất hảo ngoạn, không hiểu sao lại có chút chờ mong biểu hiện của Triển Chiêu một hồi nữa.

.

Tới cửa Vạn Hoa lâu.

Nói thật ra, trấn Đào Phủ nhỏ như vậy, lại lấy tên Vạn Hoa lâu, đương nhiên không phải thanh lâu đặc biệt xa hoa, không thể so với những thanh lâu được cao quan hậu lộc chống lưng, hay được môn phái giang hồ đỡ đầu ở Khai Phong.

Bất quá cũng may, coi như có chút thưởng thức.

Lại nói tiếp, mấy ngày nay thanh lâu không làm ăn gì được, trước đây vẫn rất thịnh vượng, quang cố đến chơi cũng đại thể là vài vị quan to quý nhân. Chỉ là gần đây trong thành xảy ra chuyện, hơn nữa tất cả mọi người biết Bao đại nhân đang ở tại trấn Đào Phủ, vì vậy những khách quen xưa nay đều ngủ ở nhà, để tránh ăn trát đao của ông.

Cho nên thanh lâu lạnh tanh, chỉ có vài người tán công (lao công) lau bàn, các cô nương tùm năm tùm ba, có đánh bạc có nói chuyện phiếm, buồn chán muốn chết.

Chính lúc này, hỏa kế ngoài cửa lấp bắp hô một câu, “Có... Có khách tới... tới.”

Cô nương ngồi gần cửa nghe được mừng muốn hoảng, “Ta nói, đã lâu lắm rồi mới có khách nhân đứng không a, sao lại nói lấp... rồi... rồi...”

Những cô nương khác đều thấy vui, dạo gần đây nói lấp cũng truyền nhiễm sao?

Mà cô nương nọ vẫn chỉ tay ra cửa ý bảo mọi người mau nhìn.

Lúc này, tú bà ở lầu hai cũng hưng phấn mà vọt xuống, vóc người to mọng đột nhiên trở nên uyển chuyển đến khó tin, động tác rất mạnh, “U! Bốn vị thỉnh vào trong.”

Các cô nương đều kinh ngạc, có tới bốn người nhiều như vậy a? Cùng nhau quay đầu lại muốn nhìn xem kẻ nào không sợ chết mà dám tới thanh lâu trong thời gian này, vừa nhìn, tập thể há hốc mồm.

Đi ở trước nhất chính là Triệu Phổ, dù sao hắn cũng quen dẫn đầu rồi, nghênh ngang tiến đến, khí phách cực kỳ a.

Triệu Phổ còn nhìn khắp xung quanh, tâm nói đây là kỹ viện a? Rất nhiều nữ nhân, bắt quá đám người Tô Đồ Lục ở nơi này không chê phiền hay sao? Ở đây nhiều người nhiều miệng, hình tượng của Tô Đồ Lục lại quái dị, xung quanh còn dán nhiều cáo thị như vậy, không sợ bị phát hiện?

“U, vị đại nhân này!” Tú còn có chút nhân lực, liếc mắt đã nhìn ra Triệu Phổ phỏng chừng có chút địa vị, vội xông lên bắt chuyện, chỉ là vừa ngẩng mặt nhìn thì cả kinh lui về sau một bước.

Triệu Phổ thấy một đại thẩm đầy đà xông lên, bèn cúi đầu nhìn nàng một cái, đánh giá từ trên xuống dưới, lên tiếng, “Người chính là lão bản?”

Tú bà gật đầu, tâm nói vị này là ai a? Khí phách như thế..

Các cô nương phía sau tụ tập đến —— Khẩu khí của hắn thật là oai! Rất có nam nhân vị a!

Âu Dương Thiệu Chinh thấy Triệu Phổ suýt chút nữa dọa tú bà ngã sấp, bèn vỗ vai hắn, híp mắt nhỏ giọng nhắc nhở, “Người làm gì vậy? Đạo kỹ viện thì ôn nhu một chút!”

Triệu Phổ nhú mày, tâm nói gia đã rất hòa khí, còn muốn thế nào nữa?!

Đám kỹ nữ vừa nhìn thấy Âu Dương Thiệu Chinh, một đám lại tụ tập đông hơn —— Người này cũng suất! Tóc đỏ a!

Âu Dương nhìn lướt qua một chút —— Hoàn phi yến sấu đều có, thật là náo nhiệt!

Bắt quá còn một nhóm các cô nương chưa manh động, cùng tụ tập ở một bên, nhìn hai người đang đi vào phía sau Triệu Phổ.

Bạch Ngọc Đường theo thường lệ mặc một thân bạch, phong lưu phóng khoáng đi vào, khí tràng của quý công tử, một đám điều tỷ nhìn đến mục trừng khẩu ngọc, nhìn lại dáng vẻ của hắn... Tất cả mọi người chỉ có một ý niệm trong đầu —— Vị công tử này có phải đi nhầm chỗ rồi hay không? Tuyệt đối không phải đạo kỹ viện đâu? Thuận tiện lau nước bọt.

Bạch Ngọc Đường đi vào thoáng quan sát xung quanh một chút, thấy mọi người đều đứng thì có chút khó hiểu bèn hỏi, “Có nhả gian không?”

“Có có...” Tú bà dụi dụi mắt, tâm nói thần tiên hạ phàm rồi, vội vã mời lên lầu.

Bắt quá còn có một nửa số cô nương không nhúc nhích, nhìn chằm chằm ra cửa.

Triển Chiêu là người cuối cùng đi vào, vì muốn điệu thấp, hẩn mặc một thân lam bố sam, chấp tay sau lưng tận lực giữ bình tĩnh.

...

Bốn người này mỗi người đều có khí thế có đặc sắc, bất quá có vài điểm bất đồng chính là, ba người đi vào đầu tiên, khí tràng đều rất mạnh mẽ, có vẻ không dễ tiếp cận, bất quá Triển Chiêu thì lại...

Quá lễ độ, thoạt nhìn có vẻ rất dễ dụ dỗ.

Lúc này, toàn bộ thanh lâu hơn vài chục cô nương đều tụ tập tới cùng một nơi, cùng nhau nhìn tú bà, ý là hỏi —— Xác định là khách nhân sao?

Tú bà cũng lau mồ hôi, hỏi một lần, “Bốn vị quý khách, biết nơi này là nơi nào sao?”

Triệu Phổ ngẩn người, nhìn Âu Dương, Âu Dương Thiếu Chinh cảm thấy kỳ quái, hỏi ngược, “Không phải là thanh lâu sao?”

“Phải!” Một đám điệu tử đồng thanh trả lời.

“Vậy thì đúng rồi.” Âu Dương cười xấu xa, “Chúng ta là khách nhân!”

“Nha a!”

Theo câu trả lời của Âu Dương Thiếu Chinh, chính là một trận thét chói tai.

Triển Chiêu hơi sững sốt, trước mắt bóng trắng nhoáng lên, không đợi hẩn hiểu được, Bạch Ngọc Đường đã tới phía sau tú bà, lên lầu hai, động tác thật là nhanh a.

Một đám điệu tử vỗ huyệt khoảng không, vừa lúc đều lao tới trước mặt Triển Chiêu.

Triệu Phổ cũng cả kinh, tâm nói tình huống gì thế này?

Âu Dương kéo hẩn nhanh chóng lên lầu hai, bất quá lúc này, một nửa nhóm cô nương cũng xông lên lầu hai đuổi theo Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ và Âu Dương Thiếu Chinh bị kẹt ở giữa, Bạch Ngọc Đường tựa hồ có kinh nghiệm phong phú, hai ba bước đã lên tới nơi.

Dưới lầu Âu Dương đi phía sau Triệu Phổ, bỗng nhiên nhảy dựng lên, “Ai nha, có người sờ ta!”

Triệu Phổ còn hiểu kỳ, “Sờ chỗ nào?”

Âu Dương xấu hổ, xua tay lừa các cô nương phía sau, “Không nên quá chủ động a, nam nữ thụ thụ bất thân.”

Các cô nương trầm mặc một hồi, đột nhiên lại “Nha” lên một tiếng, “Đến thanh lâu mà nói nam nữ thụ thụ bất thân oa!”

Triệu Phổ cũng lắc đầu, nghĩ Âu Dương Thiếu Chinh thật đúng là náo loạn. Lúc này, Âu Dương nhanh như chớp vòng qua bên người Triệu Phổ, tới trước mặt hẩn, lấy Triệu Phổ làm tấm chắn. Triệu Phổ đi lên trên, lúc này liền cảm giác phía sau có người vỗ lưng một cái, hẩn quay đầu lại trầm giọng hỏi, “Chuyện gì?”

Một đám cô nương thiếu chút nữa lăn xuống lầu, mỗi người đều che miệng —— Người này thật suýt có điều đáng sợ quá đi!

Triệu Phổ còn khó hiểu, rõ ràng có người vỗ mình mà, bèn hỏi lại, “Vừa nãy ai vỗ ta?”

Đám kỹ nữ liều mạng lắc đầu, tư thế này của Triệu Phổ, cứ như ai sờ ông ông sẽ chặt tay cho thừa.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường ở lầu hai đột nhiên tựa vào lan can, bật cười một tiếng.

Các điệu tử ngẩng mặt, đều cảm thấy tim mình “Thình thịch” đập liên tục, cười rồi a! Cười rộ lên cũng cực kỳ đẹp.

Triệu Phổ và Âu Dương xoay mặt về phía Bạch Ngọc Đường đang nhìn, tựa hồ không phải đang cười bọn họ, vì vậy cũng ngó qua...

Chỉ thấy phía sau một mảnh hỗn loạn.

Triển Chiêu kinh nghiệm không đủ thành thực, có lẽ nói Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường bỏ rơi để một mình đối mặt “địch nhân”, nên bây giờ rất thảm.

Phía sau hơn hai mươi điều tỷ xúm xít vây quanh hấn chặn mọi đường lui, Triển Chiêu đột phá vòng vây bốn phía không có kết quả, mặt đỏ bừng. Các cô nương kia cũng không sợ hấn giận, vươn tay muốn nhéo tai hấn, miệng nói, “Ai nha, xấu hổ kìa!”

Triển Chiêu cả kinh “Vèo” một tiếng, khinh công cũng dùng tới, trực tiếp nhảy lên cao, thiếu chút nữa đụng vào xà nhà, chân tay hoảng loạn đáp xuống lan can, bên cạnh Bạch Ngọc Đường.

Ngồi xổm xuống lan can hấn còn dư kinh chưa tiêu, gương mặt trắng xanh hai vành tai đỏ bừng, mở to hai mắt nhìn chăm chăm các cô nương dưới lầu. Thần tình này, làm Bạch Ngọc Đường lập tức nhớ tới con mèo đen có bộ móng trắng tinh mà bọn nha hoàn ở Hâm Không đảo không biết tìm thấy ở chỗ nào về nuôi. Chú mèo nhỏ kia cực kỳ xinh đẹp, một thân hắc mao bông bênh mềm mại, mắt to mặt tròn, toàn thân đen óng lại có bốn móng vuốt trắng như tuyết, thân thể nhẹ như chim yến phi diêm tẩu bích (vượt nóc bằng tường).

Ngày đó không biết tại sao nó lại trêu chọc một tiểu cẩu vừa ra đời chưa bao lâu ở trù phòng, bị bảy tám con cẩu đuổi bắt chạy tán loạn khắp nhà, sau đó lại hoảng loạn mất phương hướng mà chạy tới thư phòng của hấn, ngồi xổm sau bút nghiên trên bàn nhìn đám tiểu cẩu bên dưới gâu gâu sủa, thần tình đó... Cũng là trường lớn đôi mắt tròn xoe, hiển nhiên là bị dọa.

Triển Chiêu hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, thì thấy Bạch Ngọc Đường hai tay đan chéo gác lên lan can, cong người cười đến không ngừng được.

Triển Chiêu xấu hổ sờ sờ cái tai —— Cái kia nóng a! Bất quá cũng không thiệt thòi, Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên có thể cười đến như vậy, thật sự khiến người ngoài ý muốn.

Cửa thang lầu ở lầu hai có Triệu Phổ tọa trấn, các cô nương kia đều muốn lên lầu đuổi theo Bạch Ngọc Đường, thuận tiện sờ sờ cái đầu tóc ngắn ngắn của Âu Dương Thiếu Chinh, bất quá không dám... Triệu Phổ thật đáng sợ!

Triệu Phổ nhẹ nhàng “Chặc” một tiếng, “Sao lại loạn như vậy a, xếp hàng!”

Các cô nương hai mặt nhìn nhau.

Triệu Phổ vươn tay chỉ về phía tây, “Y phục nhạt màu thì bước qua bên này.” Lại chỉ về phía đông, “Y phục đậm màu thì bước qua bên này.”

Các cô nương đều chia làm hai hàng, có chút hỗn loạn, sau đó cũng phân không rõ màu nhạt hay màu đậm, Triệu Phổ miết nhẹ khóe miệng, “Ngay cả màu sắc cũng không phân rõ được thì làm sao làm binh a, đếm tới ba còn đứng không đúng chỗ con mẹ nó đem chém...”

Một câu nói khiến các điều tỷ cả kinh, trong nháy mắt xếp thành hai hàng thẳng tắp.

Âu Dương Thiếu Chinh ở phía sau nhè nhẹ túm túm Triệu Phổ, “Người thu liễm chút...”

Triệu Phổ hơi nhướng mi, chỉ vào các điều tỷ kia, “Phải chú ý sách lược, thang lầu này tổng cộng có hai lối đi, một nửa y phục nhạt màu đi canh giữ lối đi bên kia!”

Một nhóm kỹ nữ mặc y phục màu nhạt vội vã chạy đến lối đi bên kia.

“Một nửa còn lại canh giữ bên này tránh cho bọn họ nhảy lầu.” Triệu Phổ tiếp tục chỉ huy.

Các cô nương lại tản ra.

“Còn lại y phục đậm màu, một nửa truy đuổi lam y phục, một nửa truy đuổi bạch y phục.” Triệu Phổ nói xong, vươn tay chỉ về phía lầu hai, “Lên! Xuất ra khí thế đi.”

Được Triệu Phổ “bài binh bố trận” một phen, các cô nương lập tức tăng sức chiến đấu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cả kinh, lúc này mới hiểu mình đã bị vây khốn, không đường nào đào thoát... Hai người vội vã chạy ào vào một nhả gian ở lầu hai, đóng cửa.

Các cô nương đập cửa ngăn chặn bên ngoài, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— Triệu Phổ quá không phải người!

Triệu Phổ nghênh ngang lên lầu, Âu Dương phía sau lắc đầu, một hồi trở về bảo Công Tôn xem thử cho Triệu Phổ, xét theo một trình độ nào đó thì hẳn là có bệnh rồi.

Tú bà thấy náo nhiệt bèn cùng Triệu Phổ đi lên, “Khách quan không phải người địa phương? Khí phách thật lớn.”

Triệu Phổ nhìn nàng một cái, đi tới lầu hai, thấy các cô nương ngoài cửa cũng nháo đủ rồi, bèn nói, “Một hồi bảo các nàng quy củ một chút, người theo ta vào nhà gian, ta có lời muốn hỏi người!”

Phàm là mở thanh lâu, đại đa số đều hiểu quy củ, có vài người không giống khách làng chơi tiến đến, hơn phân nửa là vì hỏi thăm tin tức, hơn phân nửa đại thể là tìm người. Vừa nhìn thân thủ tư thế của bốn người này thì biết không thể sơ suất, tú bà vội bảo các cô nương đều tản ra, theo Triệu Phổ vào phòng.

Trong phòng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xấu hổ ngồi đó, cửa sổ mở ra... Ý là, tùy thời có thể cướp đường mà chạy.

Triệu Phổ liền lắc đầu —— Hai vị đại hiệp này cũng biết sợ.

Nha hoàn dâng trà, tú bà khoanh tay đứng bên bàn, hỏi bốn người, “Bốn vị đại nhân, có gì phân phó?”

Âu Dương lấy ra bức họa của Tô Đồ Lục, hỏi tú bà, “Từng gặp chưa?”

Tú bà sáng nay đã thấy bức tranh này dán bên ngoài, bèn lắc đầu, “Chưa.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau —— Tiểu Tứ Tử rõ ràng nói thấy mà, tú bà này sao lại trả lời như đinh đóng cột thế kia, chẳng lẽ có quan hệ gì với Tô Đồ Lục.

Triệu Phổ khẽ híp mắt, “Nhìn kỹ đi.”

Tú bà sợ đến run rẩy, cầm lấy nhìn kỹ vài lần, “Thật sự không biết a đại nhân, người này trông kỳ quái như vậy, nếu từng đến ta nhất định nhận ra! Hơn nữa mấy ngày nay nơi này không có làm ăn gì, không ai đến.”

Triệu Phổ lại nhíu mày.

Âu Dương hỏi, “Không bằng hỏi các cô nương này một chút.”

Triệu Phổ nhìn thoáng qua tú bà, tú bà vội đi ra ngoài gọi mười mấy cô nương tiến đến, phồng chùng trước khi vào cửa đã răn dạy trước, bảo các nàng đừng mê trai, hảo hảo đáp lời.

Âu Dương cầm bức họa cho các nàng nhận thức một vòng, mỗi một người đều nhìn qua, trong óc mọi người lúc này đều hiện lên một ý niệm —— Có thể bị nhầm chỗ nào không?

Mà đúng lúc này, nghe được dưới lầu rối loạn một trận, rồi có tiếng thét chói tai truyền đến.

Tất cả mọi người không hiểu nổi, ra ngoài vừa nhìn, chỉ thấy một đám cô nương dưới lầu lại không biết đang vây quanh ai đó, chỉ nghe trong đám người có tiếng hô, “Ai nha, ta đến tìm người, không tìm nữ nhân, tìm nam nhân!”

Triệu Phổ vừa nghe cũng thấy mới mẻ, “A ha, khẩu vị nặng thật.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, “Sao thanh âm này nghe quen tai quá?”

Lúc này, chỉ thấy trong đám người, có một thân ảnh nho nhỏ cổ sức chui ra, vỗ ngực liên tục thở dốc, “Oa... Thật nhiều người.”

Mấy người hơi sững sốt —— Cái viên tròn vo này, không phải Tiểu Tứ Tử sao? Nói như vậy, người bị vây quanh hẳn là... Mọi người lại nhìn về phía đám đông.

Bấy giờ, Tiểu Tứ Tử cũng thấy mấy người trên lầu, vội vã ngoác, “Cửu Cửu, mau tới cứu phụ thân nha, phụ thân bị sàm sỡ rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khước miệng đều giật giật —— Cái này ai dạy nó?

Mà lúc này, Triệu Phổ cũng không biết vì sao lại phản ứng nhanh như vậy, “phần đầu quen mình” bổ nhào xuống dưới, đứng ngoài đám đông hét to một tiếng, “Nãi nãi nó, buông cây măng kia ra!”

Một tiếng sư tử hồng, đông đảo các cô nương đều cả kinh lui về sau một bước.

Công Tôn bị vây ở trung gian vội vàng xông lên trước, còn không quên đá Triệu Phổ một cái, “Cây măng nào?”

Triệu Phổ đỡ lấy y nhìn trên nhìn dưới, thấy vẫn hoàn chỉnh không bị sút mẻ gì, thở hơi, cười làm lành, “Vậy thì cái gì Tôn, Công Tôn sao, Công Tôn!”

Công Tôn khinh bỉ lườm hắn một cái, chỉnh lý y phục.

Triệu Phổ giật giật mí mắt, không phải thật sự bị sàm sỡ rồi chứ?

“Công Tôn, sao ngươi lại tới đây? Còn dẫn theo Tiểu Tứ Tử nữa.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng xuống tới.

Âu Dương ôm lấy Tiểu Tứ Tử, chợt nghe Tiểu Tứ Tử nói, “Sáng sớm nói với các người sai rồi, không phải Vạn Hoa lâu, là Giáng Hoa lâu.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau —— Giáng Hoa lâu?!

Triệu Phổ nhut chí, mất công cả nửa ngày té ra là nhầm chỗ.

Kỳ thật, sau khi Công Tôn biết Tiểu Tứ Tử nói sai, liền khẩn trương chạy bước nhỏ đi báo tin, không ngờ vừa mới chạy vào, đã bị các cô nương vây quanh.

Triệu Phổ có chút mất hứng, “Làm cả nửa ngày thì ra là nhầm, đi thôi.”

Mọi người muốn đi, Bạch Ngọc Đường cho tú bà một đỉnh nguyên bảo, “Quấy rầy.”

Tú bà nâng nguyên bảo há to miệng, một lát mới nói ra lời, bất quá thấy mọi người đều muốn đi, nàng tựa hồ nghĩ tới chuyện gì đó, đuổi theo vài bước, “Các vị đại gia, xin dừng chân.”

Mọi người dừng bước quay đầu nhìn nàng.

Chỉ thấy các cô nương ban nãy còn rất hưng phấn, giờ đây cũng an tĩnh lại, đây đó nhìn nhau, tựa hồ đang trao đổi ánh mắt.

Triển Chiêu liền nhìn ra trong đó có cổ quái. Hắn tuy rằng sợ thanh lâu, bất quá tại Khai Phong đã xử lý vài vụ án liên quan đến thanh lâu, thông thường điều tỷ ở những nơi này đều rất cẩn thận, các nàng đại thể đều không có người thân bạn bè không có chỗ dựa, mạng nhỏ như bèo trôi trong gió, không cần thận nói sai hoặc đa quản nhân sự (nhiều chuyện) thì tùy thời tính mệnh khó giữ.

“Các người không phải có chuyện sao?” Triển Chiêu hỏi tú bà, “Nếu không ngại thì cứ nói.”

Tú bà cẩn cẩn dục dục hỏi, “Các người... có phải là khâm sai của Bao đại nhân không?”

Triển Chiêu gật đầu.

Tú bà tựa hồ còn chưa tin, Triển Chiêu lấy ra lệnh bài Khai Phong phủ cho nàng xem.

Tú bà cau mày, phân phó một cô nương đi đóng đại môn.

Chờ đóng xong, tú bà nọ hạ giọng nói, “Các vị đại nhân cứu mạng a!”

Tất cả mọi người khó hiểu.

Công Tôn nghi hoặc, “Cứu mạng cái gì? Có người bị bệnh?”

Tú bà giậm chân, “Không phải... Là có người chết, hơn nữa người chết kia, còn không chịu đi a!”

Các cô nương đều tốp năm tốp ba lui đến bên cạnh tú bà, gật đầu, vẻ mặt hoảng sợ.

Triệu Phổ bọn họ đều cảm thấy mới lạ.

Triển Chiêu dào dào lỗ tai, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người chết thì làm sao đi?”

.

.

Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

[Chết đi, sống lại]

.

Tú bà thần thần bí bí nói cho bọn Triển Chiêu biết gần đây đã phát sinh một chuyện kỳ lạ.

Không lâu trước, có một vị khách lạ đến Vạn Hoa lâu, trước đây chưa từng thấy, tóc xám trắng, niên kỷ đại khái khoảng năm sáu mươi tuổi. Khách nhân vào niên kỷ này thì cũng không hiếm thấy, các điều tử vẫn cẩn thận hầu hạ.

Vị khách nhân này nói mình họ Đan, không phải người địa phương, chỉ đi ngang qua.

Theo hồi ức của điều tử hầu hạ lão, lão đầu này cổ cổ quái quái, gọi điều tử vào, nhưng vừa ngã đầu đã ngủ, bảo điều tử nằm ra đất mà nghỉ, có điều lại cho rất nhiều bạc, xuất thủ cũng hào phóng.

Cứ như vậy, lão ở Vạn Hoa lâu ba ngày.

Mọi người nghe thì đều thấy có chút khó hiểu, đây là sở thích gì vậy?

Điều tử chăm sóc lão liên tục lắc đầu, “Ba ngày liền ta đều phải cuộn chăn nằm dưới đất a, ngủ đến vai cũng tê rần.”

“Người này kỳ quái như thế? Sao không nghỉ ở khách *** có phải tốt hơn không?” Triệu Phổ cảm thấy ngạc nhiên.

“Cũng không phải! Còn có chuyện càng tà môn hơn!” Điều tử nọ lắc đầu, “Sáng sớm ngày thứ ba ta tỉnh lại, ông ấy cứ nhiên đã chết ở trên giường!”

“Cái gì?” Công Tôn kinh ngạc, “Chết như thế nào?”

“Không biết, đôi mắt mở to, thân thể cứng đờ, ta sợ đến nổi vội vã gọi mụ mụ cứu mạng!”

Tất cả mọi người nhìn tú bà, hỏi, “Sau đó người giải quyết như thế nào? Có báo quan nghiệm thi không?”

Tú bà xấu hổ nói, “Nơi này là nơi nào, làm sao dám báo quan a... Thứ nhất người chết ở trong này, không rõ nguyên do, thứ hai, nếu như để khách nhân khác biết trong quán đã có người chết, sau này làm sao ta làm ăn?”

Mọi người thật ra cũng có thể lý giải, thông thường thanh lâu xử lý thi thể đều là trực tiếp đem chôn.

“Sau đó các người xử lý thi thể kia như thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Ta gọi mấy hỏa kế, thừa dịp buổi tối, ném thi thể ra bãi tha ma.” Tú bà nói, sắc mặt khó coi, “Ta còn bảo người đóng lại căn phòng có người chết, thế nhưng không ngờ...”

“Thế nào?”

“Tối hôm sau, chợt nghe được trong căn phòng đó có động tĩnh.” Tú bà liên tục run rẩy, “Buổi tối còn nghe được có tiếng ngáy.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Tà môn như thế?

“Tà nhất chính là tảng sáng ngày hôm sau nữa, chúng ta đẩy cửa đi vào, thì phát hiện lão đầu ma quỷ kia dĩ nhiên nằm ở trên giường, vẫn là hình dạng như ngày lão chết!”

“... Có thật sự tà môn như vậy không a?” Âu Dương Thiếu Chính nghe thấy mới mở, “Người chết tự bỏ về phòng sao?”

“Ai u, lúc đó ta hoảng lắm a...” Tú bà vỗ ngực, “Thiếu chút nữa chết ngất luôn.”

“Sau đó thì sao?” Triệu Phổ cảm thấy rất hứng thú.

Tú bà lắc đầu, “Người đã chết, lại không thể đặt ở đây, ta tìm hai hỏa kế to gan một chút, lại khiêng thi thể ném ra bãi tha ma, lần này để ngừa vạn nhất, còn đào một cái hố chôn lão xuống. Nhưng không ngờ, sáng sớm hôm sau, lão lại...”

“Ông ấy không lẽ lại trở về?” Công Tôn cảm thấy rất thú vị, dạo gần đây người chết cũng có thể bỏ tới bỏ lui a, hơn nữa người chết này rất chấp nhất, nhận thức duy nhất căn phòng mà mình chết.

Bọn Triệu Phổ cũng cảm thấy buồn cười.

“Các vị đại nhân, các người còn cười a? Chúng ta rầu muốn chết rồi!”

Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ, “Vì sao không trực tiếp thiêu hủy đi?”

“Ai dám a?!” Tú bà nhếch miệng, “Lão hiện tại chỉ là mỗi ngày tới nằm, vạn nhất chúng ta thiêu rồi, lão trở về ăn thịt người hay là phóng hỏa đốt trụ Vạn Hoa lâu thì làm sao đây?”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh hỏi, “Ý người là, thi thể đó giờ còn đang trong phòng?”

“Cái này thì không biết.” Tú bà cẩn cẩn dục dục, “Chúng ta không dám nhìn nữa, cửa của gian phòng đó cũng đã khóa lại. Trong phòng có đôi khi thì có tiếng động, có đôi khi lại yên lặng... Nói chung chúng ta không dám đi vào.”

“Ta đi xem!” Công Tôn hăng hái bừng bừng, định xông lên lầu, bất quá Triệu Phổ đã túm lại cổ áo y.

Công Tôn rất bất mãn mà quay đầu lại lườm hắn.

Triệu Phổ nhìn nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Có vẻ như thủ pháp giang hồ.”

Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu, cụ thể cũng không có ý kiến gì, hỏi Triển Chiêu, “Nghe như công phu giả chết.”

Triển Chiêu cau mày tựa hồ có chút do dự.

Bạch Ngọc Đường như là mình bạch gì đó, liền nhẹ nhàng vươn tay túm áo hắn kéo sang một bên, thấp giọng hỏi, “Nghĩ tới cái gì rồi?”

Triển Chiêu liếc liếc hai ngón tay đang nắm tay áo mình của Bạch Ngọc Đường... Còn nắm rất là tự nhiên nữa a.

Triệu Phổ hơi nheo mắt lại —— Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mới nhận thức vài ngày mà thôi, nhưng trông có vẻ rất thân thiết, nếu như không phải trước đây từng có liên hệ, vậy chỉ có thể nói hai người quá hợp ý mà thôi.

“Công phu giả chết không ngoại trừ các loại như quy tức, bế khí... Bất quá nghe tú bà miêu tả, hình như là một loại nội công khác, danh môn chính phái không biết đâu, chỉ có người trong tà giáo mới có thể!”

“Công phu gì?” Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ.

“Công phu này rất tà môn, không có tên xác thực, bất quá từng có một tiền bối nói với ta, tên thường gọi là ‘Chết đi sống lại.’” Triển Chiêu vuốt cằm, “Nghe tên hiểu nghĩa, chính là trước tiên chết đi, đã chết thì cũng không thể chết nữa, sau đó lại sống lại!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Tà môn như thế... Tiền bối nào nói cho người?”

Triển Chiêu ngẩng mặt nhìn trời, “Quên mất tiêu...”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, “Cũng đúng, tiền bối của người nhiều quá mà.”

Triển Chiêu quay đầu liếc nhìn hắn, “Người không phải cũng có nhiều tiền bối sao?”

Bạch Ngọc Đường lãnh đạm cười một cái, “Ta bên này đúng là có không ít tiền bối, bất quá không giống các tiền bối của người đều xem người như bảo bối, bên này đều xem ta như kẻ thù.”

Triển Chiêu sững sốt, cúi mặt thấp giọng hỏi, “Trước đây ta từng nghe nói phái Thiên Sơn rất loạn, thì ra đúng là như vậy a?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái, “Loạn hơn cả tưởng tượng của người nữa kìa.”

“Sao lại như vậy a.” Triển Chiêu khoanh tay, “Thiên Tôn lợi hại thế kia, quân không được môn hộ sao?”

“Vấn đề không phải là sự phụ của ta.” Bạch Ngọc Đường nói xong thì có chút nghiêm túc, “Muốn trách thì trách cái đám danh môn chính phái đó quá hạ lưu, hoàn toàn không tốt ở chung như tà môn ma đạo.”

“Thế à.” Triển Chiêu bên cạnh gật đầu.

Bên này hai người thì thâm, bên kia Triệu Phổ chờ đến độ không nhịn được, hai người này cắn tai nhau này giờ còn chưa cắn đủ sao?

Đang cúi kính thì cảm giác có người túm vạt áo mình, cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trắng như bánh bao, vươn hai tay, “Cửu Cửu, bế bế!”

Triệu Phổ không hề suy nghĩ, nhanh chóng bế lên, tiểu tổ tông này phỏng chừng đứng mỗi chân rồi.

Âu Dương giật giật khóe miệng, Triệu Phổ không có chút tự giác của binh mã đại nguyên soái nha, bất quá lại rất hợp ý với Tiểu Tứ Tử, không bằng nhận làm con nuôi cho rồi.

Lại một lát sau, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần sau tiếng ho khan mất kiên nhẫn của mọi người, đành xấu hổ đi trở về.

“Hai người thương lượng thế nào rồi?” Triệu Phổ hỏi, “Trực tiếp chạy vào?”

“Trước tiên vào phòng xem cái đã.” Triển Chiêu nhìn nhìn sắc trời, “Lúc này phỏng chừng người không tại đó!”

“Sao người biết?” Triệu Phổ thắc mắc.

“Nếu như quả thật chính là cái loại công phu ‘Chết đi sống lại’ giả thần giả quỷ đó, cũng chỉ sử dụng được khi trời vừa tảng sáng.” Triển Chiêu vừa nói, vừa dẫn đầu lên lầu.

.

Gian phòng này cũng không khó tìm, chính là gian đầu tiên ở phía Tây, trên cửa còn dán giấy niêm phong. Giấy niêm phong hoàn chỉnh, có thể thấy được không ai từ cửa đi ra, về phần cửa sổ, tú bà nói lúc trước nàng đã khóa lại khi ra ngoài.

Mở giấy niêm phong đẩy cửa mà vào, trong phòng quả nhiên không ai, ngay cả giường chiếu đều là sạch sẽ. Ngoài dự liệu của mọi người, trong phòng không có bất luận mùi thối như mùi mực rữa của tử thi hay gì khác, có thể thấy được... Thi thể hoặc những thứ khác lạ cũng không tồn tại.

Triển Chiêu đi tới bên giường, kiểm tra chăn đệm và gối đầu, còn rất sạch sẽ, xem ra là có người thường quét dọn.

Triển Chiêu híp mắt trầm ngâm —— Công phu chết đi sống lại...

“Cửu Cửu, đây là bồ tát gì?”

Lúc này, Tiểu Tứ Tử dựa vào đầu vai Triệu Phổ ngủ gật đang giơ tay chỉ vào tủ quần áo phía sau Triệu Phổ.

Tủ quần áo này rất cao, hơn người bình thường nửa cái đầu, bất quá Triệu Phổ vóc dáng cao ráo, Tiểu Tứ Tử dựa lên vai hẳn có thể thấy được nơi càng cao, chỉ vào nóc tủ, nói nơi đó có bồ tát.

Âu Dương nhảy lên vươn tay với vào, lấy được thứ gì đó đưa cho mọi người xem.

Chỉ thấy đó là một tượng phật nhỏ bằng sứ, bồ tát này hung hãn, có chút giống la hán mặt quỷ.

Triển Chiêu mi gian hơi giật giật, Bạch Ngọc Đường chuẩn xác bắt được thần tình biến hóa của Triển Chiêu, bèn hỏi hẩn, “Người quen?”

Triển Chiêu sờ sờ mũi, lắc đầu, “Không phải... Bất quá bồ tát này gọi là bồ tát chú (đúc) kiếm.”

Mọi người lần đầu tiên nghe có một vị bồ tát chú kiếm, Triệu Phổ vui vẻ nói, “Ta không nhận ra hẩn, nếu như là bồ tát chú đao, nói không chừng ta sẽ nhận thức.”

Triển Chiêu khoanh tay, “Chặc” một tiếng, tựa hồ hơi bị khó xử.

Triệu Phổ là một người thông minh, thấy thần sắc của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, phỏng chừng bên trong có điều không tiện cho người khác biết, vì vậy bảo Âu Dương Thiếu Chinh đưa kỹ nữ, tú bà và tiểu tư đi nơi khác.

Trong phòng chỉ còn lại mấy người bọn họ, cộng thêm Tiểu Tứ Tử đang ngáp.

Đóng cửa phòng, bọn Triệu Phổ ngồi xuống bên bàn, đều nhìn Triển Chiêu, ý là —— Nói đi!

Triển Chiêu ho khan một tiếng, suy nghĩ một chút, lên tiếng, “Kỳ thực bồ tát chú kiếm và bồ tát chú đao, là hai tượng phật la hán lưng tựa lưng mà đứng, ta đã từng nhìn thấy bản gốc.”

Tất cả mọi người nhìn hẩn, ý là —— Bản gốc ở đâu?

Triển Chiêu gãi gãi cằm, ngẩng mặt, hình như ý là —— Bỏ qua đoạn này!

Công Tôn nhìn nhìn pho tượng bồ tát lấy từ nóc tủ, “Nhưng ở đây chỉ có một.”

“Từ ba mươi năm trước ma cung ẩn遁, ma môn tam bách lục thập môn phái đại thể giải tán, tự lập môn hộ.” Triển Chiêu thông thả nói.

Triệu Phổ và Công Tôn đều nghiêng đầu nhìn hẩn, “Ma môn tam bách lục thập phái là cái gì?”

Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng, “Chuyện giang hồ.”

Triệu Phổ sờ cằm.

Công Tôn cũng hiểu kỳ.

Tiểu Tứ Tử tiếp tục ngáp.

Triển Chiêu ra hiệu mọi người dừng truy cứu chuyện này, chỉ là tiếp tục nói, “Trong ma môn tam bách lục thập phái, có hai huynh đệ, một người tên là Đao Tà, một người tên là Kiếm Tà, chuyên đúc tà đao tà kiếm, danh khí không lớn, bất quá thật sự có bản lĩnh.”

Triệu Phổ nâng cằm, “Ta chỉ biết là chính đạo tam bách lục thập hàng, thì ra tà đạo cũng có tam bách lục thập hàng a.”

“Ma môn tam bách lục thập phái đều có bản lĩnh riêng, năm xưa khi là môn hạ của ma cung, từng khéch trương một trận.” Bạch Ngọc Đường nói, “Bất quá thời huy hoàng của ma cung đã là vài thời đại trước rồi, ngày nay môn phái tà đạo đều suy nhược, nhiều nơi không người nổi nghiệp, lưu lại cũng chỉ là một đám lão nhân, phân tán khắp nơi trên giang hồ.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật đầu, “Có miếu thì có thần, làm nghề gì thì cũng sẽ cầu thần minh đó bảo hộ, làm đầu bếp thì bái táo quân, chiến tranh bái Quan nhị gia (Quan Vũ), đúc kiếm đúc đao, thì bái bồ tát chú kiếm và bồ tát chú đao.”

Công Tôn mặc dù không phải người giang hồ, nhưng thật ra cũng hiểu được, bèn hỏi, “Nói như vậy, người chết đi sống lại trong phòng, là kiếm tà?”

“Người trong Ma Môn Tam Bách Lục Thập Hàng, đều biết chết đi sống lại.” Triển Chiêu ngữ ra kinh người, “Làm tà môn ma đạo thì có vài môn tà công để dễ đào sinh (thoát thân tìm đường sống).”

“Thì ra là thế.” Triệu Phổ hiểu kỳ, nhìn Triển Chiêu, “Sao ngươi biết rõ như vậy?”

Triển Chiêu ngẩng mặt nhìn trời, “Thuyết thư tiên sinh (người kể chuyện) nói đó.”

Triệu Phổ và Công Tôn vô thức nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nâng chén uống trà phảng phất không hề nghe được gì cả.

Tiểu Tứ Tử lại ngáp một cái, híp mắt ngủ gật.

“Vậy người trụ trong phòng này chính là Kiếm Tà.. Hắn tại sao phải giả thần giả quỷ?” Triệu Phổ không hề truy cứu những hiểu biết kỳ kỳ quái quái của Triển Chiêu là từ đâu nghe được, trở về chính đề.

“Trụ ở đây hẳn không phải là Kiếm Tà, là Dao Tà mới đúng.” Triển Chiêu lắc đầu, “Kiếm Tà đã chết vài năm rồi, Dao Tà và hắn huynh đệ tình thâm, trao đổi tín vật, Dao Tà tùy thân mang theo bồ tát chú kiếm của Kiếm Tà, mà Kiếm Tà là người mang theo bồ tát chú đao của Dao Tà đã được chôn tại Phồn Tinh cung phía sau Ma sơn.”

“Phồn Tinh cung?” Triệu Phổ và Công Tôn lại nghe được một danh từ mới.

Triển Chiêu tiếp tục nhìn trời, “Thuyết thư tiên sinh nói đó.”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán vừa lắc đầu vừa thổi nước trà nóng.

“Quản hắn là Dao Tà hay là Kiếm Tà, giả thần giả quỷ như thế làm gì?” Công Tôn hỏi, “Có liên quan gì tới vụ án đang tra sao?”

“Ta nghĩ có...”

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ trầm miệng một lời.

Công Tôn buồn cười, “Lại nói, ta cũng biết là có a.”

“Lần này điều tra đều là chuyện về đao.” Triệu Phổ buông lỏng tay, “Đột nhiên còn chạy tới một Dao Tà chuyên đúc đao, trốn Đông trốn Tây, tựa hồ đang tránh ai đó, nhưng lại nhất định phải ở lại trấn Dao Phủ, làm bộ đã chết bám dính Vạn Hoa lâu này, thật sự là tuyển chọn thông minh nhất, hơn nữa các điều tở trong lâu cũng không dám để lộ ra ngoài.”

“Tầm nhìn của gian phòng này rất rộng.” Bạch Ngọc Đường đi tới bên cửa sổ, mở toang ra nhìn quanh, cuối cùng chỉ vào một tiểu lâu ở xa xa, “Bên kia hẳn là Giáng Hoa lâu.”

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau — Chó ngáp phải ruồi, nói không chừng lần này sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

“Vậy tiếp theo làm gì?” Công Tôn hỏi, “Chúng ta ở lại nơi này chờ Dao Tà kia trở về, hay là đến Giáng Hoa lâu đi bắt Tô Đồ Lục?”

“Không bằng chia binh làm hai đường?” Bạch Ngọc Đường đề nghị, “Ta và Triển Chiêu ở lại chờ Dao Tà, Triệu Phổ mang người đi canh giữ Giáng Hoa lâu.”

Triệu Phổ gật đầu, “Ân, cũng được.”

Hắn vừa đáp ứng, Công Tôn vươn tay bế Tiểu Tứ Tử lại, đặt lên chiếc ghế bên cạnh, thuận tiện khoát khoát tay với Triệu Phổ, “Người đi nhanh nhanh đi, không tiễn.”

Triệu Phổ sững sốt, híp mắt lại, “Ta đi một mình hả?”

“Ngoài kia không phải còn Âu Dương sao?” Công Tôn cười tủm tỉm, “Chúc người thành công.”

“Vậy còn người?” Triệu Phổ bất mãn, cũng không biết là bất mãn cái gì, bản năng lại nghĩ Công Tôn phải theo phe mình mới đúng.

Công Tôn hai mắt long lanh, “Ta cảm thấy rất hứng thú với chết đi sống lại!”

Triệu Phổ kéo áo y, “Không được, người theo ta bắt Tô Đồ Lục.”

“Ta không đi, người đi một mình không được sao!” Công Tôn bị Triệu Phổ lôi ra ngoài, Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nhìn phụ thân bị Triệu Phổ khiêng đi, lại ngáp một cái.

Cuối cùng cửa đóng lại, dưới lầu rối loạn một trận, xung quanh lại tĩnh lặng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn Tiểu Tứ Tử đứng bên bàn đang buồn ngủ đến ngơ ngác —— Tình huống gì đây?

Một lúc lâu, Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nhìn khắp nơi, phòng má —— Phụ thân bỏ rơi bé rồi!

...

Đêm đã khuya, Bạch Ngọc Đường đi đến thổi tắt nến, bé Tiểu Tứ Tử đang nằm sấp trên bàn đặt lên giường để bé nằm cho thoải mái, đắp chăn.

Đi tới bên cửa sổ, Bạch Ngọc Đường xuyên qua cánh cửa khép hờ, lặng nhìn con đường khuya vắng vẻ.

Một hồi lâu, cửa phòng rất nhanh mở ra cũng rất nhanh đóng lại.

Triển Chiêu vỗ ngực đứng ở trước cửa thở dốc, y phục có chút rối loạn, mỗi tay cầm một thực hạp, “Thật kinh khủng.”

Bạch Ngọc Đường buồn cười nhìn hắn, “Lại bị vây quanh sao?”

Triển Chiêu bất mãn mà đặt thực hạp lên bàn, hai người bọn họ ‘nằm vùng’ mấy canh giờ, Đào Tà kia cũng không trở về, vì hơi đói cho nên định tìm vài món ăn khuya. Bất quá bên ngoài bị các cô nương canh giữ kín bưng, đi ra ngoài thì nguy hiểm. Vì vậy hai người kéo búa bao xem ai thì thua người đó ‘hy sinh’. Triển Chiêu oánh tù tù tự nhận là thiên hạ vô địch, không ngờ ngày hôm nay lại bại bởi Bạch Ngọc Đường, đành dùng khinh công bay ra mua vài thứ để ăn, trở về thì bị các cô nương Vạn Hoa lâu bao vây. Vừa nãy không biết Triệu Phổ dạy các nàng cái gì, đám cô nương này thoát cái giống như vừa học được Thất Tinh Bát Quái trận, có tổ chức có kỷ luật, chặn đầu chặn đuôi làm hắn suýt chút nữa bị bắt giữ.

“Có thể thấy được Triệu Phổ quả thật rất biết dụng binh.” Bạch Ngọc Đường ưu nhã nâng chén rượu bạch ngọc không biết lấy từ chỗ nào, thông dong từ tốn mà uống rượu.

Triển Chiêu mở thực hạp, lấy ra một đĩa bánh bao gạch cua, nghe Bạch Ngọc Đường còn đang nói bóng nói gió, đồng thời cũng khó hiểu —— Không lý nào, trên đời này dĩ nhiên lại có người oánh tù tù thắng được hắn, Bạch Ngọc Đường nhất định chơi ăn gian rồi!

“Có ăn không đây?” Triển Chiêu nâng đĩa lên dụ dỗ Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường tự hỏi đời này hắn chưa từng bị cái gì dụ dỗ, một đĩa bánh bao gạch cua càng không thể nào có bất luận tác dụng gì... Nhưng chờ khi hắn hiểu được, thì đã tới bên cạnh Triển Chiêu lấy bánh bao rồi, ngậm bánh bao nhìn Triển Chiêu đồng dạng cũng ngậm bánh bao, Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu —— Mình bị làm sao vậy?

“Người đoán ta đặt bánh bao tới sát mũi Tiểu Tứ Tử nó có tỉnh lại không?” Triển Chiêu cười hì hì hỏi Bạch Ngọc Đường, cầm một cái bánh bao chuẩn bị đi tới chọc Tiểu Tứ Tử đang cuộn mình trong chăn thành một viên tròn.

Bạch Ngọc Đường vừa định lên tiếng, chợt nghe ngoài cửa sổ, truyền đến tiếng “Tất tất tác tác”.

Hai người vội cầm thực hạp, ngồi xổm xuống trốn ở sau bàn... Đồng thời, chợt nghe được một tiếng “Kèo kẹt”, tiếng cửa sổ mở ra, sau đó có người trèo vào.

Nương theo ánh trăng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy một thân ảnh có chút cồng lưng từ ngoài cửa sổ leo vào, trên lưng còn vác một bao đồ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau —— Tới!

Mà ngay khi mọi thanh âm đều lắng xuống, Tiểu Tứ Tử trên giường đột nhiên thốt lên một tiếng, “Bánh bao!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cả kinh, bóng đen vừa vào phòng tựa hồ cũng kinh ngạc nhảy dựng, lão đảo một cái, bao phía sau rơi xuống mặt đất, tiếng “Đình đang” vang lên âm ỉ, từ trong bao, có rất nhiều thứ rơi ra ngoài, dưới ánh trăng, phỉm lên tuyết quang.

.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

[Đoạn nhận huyền cơ]

(Lưỡi gậy huyền diệu)

Đao Tà bị tiếng nói mớ của Tiểu Tứ Tử làm cho sợ đến lão đảo, lập tức hiểu được trong phòng có người, cho nên xoay người bỏ chạy.

Chỉ bất quá dù thân pháp của lão nhân này có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng Triển Chiêu, liền cảm giác sau cổ áo bị người túm một cái, chờ lão hiểu được thì đã ngồi bên bàn, cửa sổ cũng đóng lại.

Lão đầu còn đang mơ hồ thì ngọn đèn trước mắt đã sáng lên, một thanh niên bạch y đứng bên bàn nhìn lão, tiểu hỏa này suất a...

Lão đầu nhìn không chớp mắt, liền cảm giác vai bị vỗ một cái, phía sau truyền đến một thanh âm, “Nước bọt chảy xuống kia.”

Lão đầu vô thức lau khõe miệng, hiểu được người đứng phía sau đang trêu mình thì có chút xấu hổ mà ho khan một tiếng, quay đầu lại nhìn.

P phía sau là một tiểu tử vừa suất khí vừa linh khí, lão đầu ngăn người, nhìn nhìn hai người, đột nhiên vỗ đầu, “Ai nha, ta vào nhầm phòng rồi đúng không?” Nói xong, vội vã đứng dậy, “Quấy rầy quấy rầy a...”

Lúc này đến phiên Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xấu hổ.

Triển Chiêu ấn lão đầu ngồi trở lại, “Người nói bậy bạ gì đó.”

Vừa nói, vừa đặt pho tượng của Kiếm Tà đến trước mặt lão.

Lão đầu nhìn thấy thì ngăn người, cầm lấy pho tượng kia khấn tụng nhìn nhìn Triển Chiêu rồi lại nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Các người... là bên kia a?”

Triển Chiêu liếc liếc lão, vươn tay gơ ra lệnh bài phủ Khai Phong cho lão xem.

“Nga...” Lão đầu thở ra một hơi nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, “Thì ra là người của nha môn, vậy là tốt rồi.”

“Người làm gì mà giả thần giả quỷ trốn ở Vạn Hoa lâu này vậy?” Triển Chiêu hỏi lão, “Người là Đao Tà lão nhân sao?”

Lão đầu lại ngăn người, gãi gãi đầu nhìn Triển Chiêu, “Ai nha, tuổi còn nhỏ mà cư nhiên lại biết ta là ai rồi, tiểu hài nhi, người là ai a?”

Triển Chiêu chỉ chỉ mình, “Triển Chiêu.”

Lão đầu hiển nhiên là cả kinh.

Sau đó Triển Chiêu lại chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường, “Bạch Ngọc Đường.”

Lão đầu hít một ngụm khí lạnh, “A!”

“Àn...”

Chính lúc này, Tiểu Tứ Tử ngủ say trên giường tựa hồ bị làm ồn, trở mình hừ một tiếng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng hướng lão đầu mà “Suýt!”

Lão đầu vội vã che miệng.

Chờ Tiểu Tứ Tử lại cuộn chăn ngủ say.

Triển Chiêu hạ giọng hỏi lão, “Người đang trốn ai sao?”

“Ai, chậm đã chậm đã, hai vị thiếu hiệp.” Đào Tà khoát khoát tay, nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường một chút, liền hỏi hẩn, “Người là đồ đệ của Thiên Tôn đúng không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Vậy là dễ làm rồi.” Lão đầu vỗ vỗ ngực, “Nè, hai người đều là nhân vật vang dội trên giang hồ, không cần hỏi a, Khai Phong phủ chắc chắn tới tra vụ án diệt Đoàn Đào môn đúng không? Ta nói cho các người đầu mối, hai người phải bảo trụ tính mệnh của ta!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, gật đầu, đáp ứng điều kiện của lão đầu.

“Ai!” Lão đầu không nói chuyện, trước tiên thở dài một hơi, “Một khi xúi quẩy ập tới thì uống nước lạnh cũng bị tê răng! Ta đây vô duyên vô cớ bị cuốn vào sự kiện lần này, thiếu chút nữa là đánh mất mạng!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy lão có chút xúc động, cùng nhau trừng mắt nhìn lão, liếc liếc sang Tiểu Tứ Tử trên giường, lão đầu nhanh chóng giảm âm lượng, sau đó lại hiếu kỳ nhìn thoáng qua trên giường.

Lão vừa nãy chỉ thấy trên giường tựa hồ có một oa oa béo, không nhìn rõ ràng.

Bất quá lúc này, nương theo ngọn đèn đêm, chỉ thấy oa nhi này trông thực sự rất khả ái a, gương mặt phấn hồng bụ bẫm, miệng nhỏ mũi nhỏ, lông mi dài dài a...

Lão đầu trầm ngâm một lát, không biết lựa lời mà nói với Triển Chiêu, “Chậc, đôi mắt giống người!” Nói xong, không để ý tới Triển Chiêu mục trừng khẩu ngọc, lại nói với Bạch Ngọc Đường, “Cằm giống người!”

...

Im lặng một lúc, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mới phục hồi lại tinh thần, xấu hổ mà rống lại lão nhân kia, “Đừng có xạo!”

...

Một tiếng rống này hơi lớn chút, Tiểu Tứ Tử lại “Hừ hừ” một tiếng.

Lão đầu vội đối hai người “Suyt!” Vừa hiếu kỳ hỏi, “Hai người ai là cha ai là mẹ... Ai nha!”

Còn chưa dứt lời, Triển Chiêu liền nhéo tai lão một cái, Bạch Ngọc Đường thì nhéo tai bên kia, hai người cũng không nhớ phân rõ tôn ti nữa. Kết cục của lão đầu không biết lựa lời này chính là hai cái tai vừa đỏ vừa sưng còn bị kéo căng thành tai đón gió.

Che hai lỗ tai, lão đầu rất phiền muộn, “Không phải thì hai người cứ nói thẳng ra, chứ làm sao ta biết được, nhìn hai người khẩn trương oa oa này như vậy, tưởng là các người sinh...”

Triển Chiêu khinh bỉ liếc trắng, “Hai nam thì sinh thế quái nào được?”

Lão đầu ngẩn người, bưng tỉnh đại ngộ, “Đúng vậy!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, đều có chút hết nói, bắt đầu lo lắng một hồi lão nhân này nói ra có thể tin tưởng hay không, sao lại cảm thấy có chút hồ đồ?

“Nói nghiêm chỉnh coi.” Bạch Ngọc Đường hồi thúc Đào Tà.

“Nga, là như vậy, lúc trước, ta đột nhiên phát hiện có người theo dõi ta.” Lão đầu khoanh tay, “Thông thường theo dõi ta, không ngoại trừ hai mục đích, hỏi ta chuyện về đao, nếu không thì chính là dùng tiền nhờ ta đúc đao. Ta đã thoái ẩn nhiều năm rồi, đã sớm không đúc đao. Cho nên ta tìm cách trốn đi, nhưng sau đó vẫn bị đám hắc y nhân bắt được.”

“Bọn họ tìm người đúc đao?” Triển Chiêu hỏi.

“Àn... Chậc.” Lão đầu do dự một chút, “Chuyện này nói thì dài, kể cho các người nghe về hai thanh đao trước đã, các người biết đoạn đầu đao không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, lần này bọn họ vì đoạn đầu đao mà tới.

“Vây là tốt rồi.” Lão đầu gật đầu, “Kỳ thực trên đời này ngoại trừ Thiên Tôn và Ân Hầu hai vị thánh nhân, phỏng chừng cũng chỉ có ta và vài lão nhân mới biết địa vị của đao kia!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều kiên trì nghe, Triển Chiêu còn thỉnh lão đầu uống trà ăn bánh bao.

Ba người vừa ăn vừa nói, bầu không khí cũng nhẹ nhàng hơn.

“Đoạn đầu đao này thật ra có hai thanh, đều chưa lấy khỏi vỏ, loại đao chưa ra khỏi vỏ này, đều có một tục xưng, gọi thai đao.”

Triển Chiêu nghe thấy có chút mới mẻ, “Thai đao?”

Bạch Ngọc Đường thì tựa hồ từng nghe qua, “Có phải là đao chưa hoàn toàn thành hình không?”

“Không hổ là đồ đệ của Thiên Tôn a, am hiểu về đao.” Đao Tà gật đầu, “Đoạn đầu đao trước kia vốn là một bả ma đao, loan đao có lưỡi, sắc bén không gì sánh được. Đao này là dùng ma thiết mà rèn thành, tà ác vô cùng. Năm xưa chủ nhân của thanh đao này là một cao nhân ở tái ngoại, vì để tránh cho đao này rơi vào tay kẻ tâm hoài bất quỷ gây họa cho nhân gian, đã đem đao này một phen thành hai, tìm cao thủ rèn đao, chế tạo thành hai thanh loan đao dùng để trang trí, không có mũi đao.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu — Thì ra có chuyện như vậy.

“Nhưng các người có phát hiện không, đoạn đầu đao tuy rằng không có mũi đao, nhưng vỏ đao là hoàn chỉnh!” Lão đầu nhắc nhở một câu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hơi ngần người, hai người này đều thông minh, lập tức hỏi, “Chẳng lẽ bên trong vỏ đao, cất giấu thứ gì đó?”

Lão đầu hắc hắc cười, “Quả nhiên a, tuổi trẻ muốn thành danh không chỉ nhờ công phu, cái đầu cũng phải linh quang! Không sai, bên trong quả thật có chứa một vật, là hai mảnh đao phổ!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hiểu rõ — Thảo nào đao pháp của Đao Hành Phong lại cổ quái như vậy, thì ra là có đao phổ! Xem ra, hẳn chỉ lấy đao phổ, nhưng không lấy đao đi... Đó là vì sao?

“Đao phổ giấu trong đoạn đầu đao này không đơn giản!” Đao Tà thấp giọng nói, “Đoạn đầu đao tuy rằng không mở ra, nhưng giống như ma đầu bị phong ấn, đối với bên ngoài vẫn cực kỳ có ảnh hưởng!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức nghĩ tới Đàm Kim sau khi có được đao thì tính tình bộc phát, như bị ma quỷ ám ảnh, quả nhiên là do bả đao nọ.

“Kẻ nào càng tham lam, thì càng bị thanh đao đó ảnh hưởng.” Đao Tà cầm đĩa gấp một cái bánh bao gạch cua, lắc đầu, “Hơn nữa hai thanh đao nọ tuy rằng giống nhau như đúc, thế nhưng nhất chính nhất phản*, cũng có thể nói nhất công nhất mẫu (một đực một cái). Mà tệ hại nhất chính là, hai phần đao phổ bị đặt ngược!”

*(nhất chính nhất phản: nói dễ hiểu, ta cầm một thanh đao soi vào gương, và hình ảnh ngược lại trong gương chính là thanh kia)

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngần người, minh bạch.

“Chiêu này rất độc.” Triển Chiêu lẩm bẩm, “Nếu như dùng đao và đao phổ cùng nhau luyện, chẳng phải là sẽ tẩu hỏa nhập ma?”

“Chính là đạo lý này!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Thảo nào Đao Hành Phong chỉ luyện đao pháp mà không lấy đao, thì ra chính là cổ kỵ điểm này!”

“Nhưng căn cứ theo mô tả của Triệu Phổ, Tô Đồ Lục tựa hồ không chú ý tới điểm này.” Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm, “Hắn hẳn là luyện đao luyện tới tẩu hỏa nhập ma rồi.”

“Tô Đồ Lục mà các người nói kia... Hẳn chính là kẻ bắt ta.” Đao Tà vuốt cằm, “Ta bị đám hắc y nhân kia Chop tới thì gặp một kẻ mặt không chút máu mắt mang tơ máu thoát nhìn là một ngoại tộc trọng bệnh triển

thân (bệnh nặng trong người) lại thập phần táo bạo. Hấn đưa ta hai thanh đoạn đầu đao, bảo ta dùng ma khoáng rèn thành một thanh hoàn chỉnh!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cau mày, “Ma khoáng?”

Lão đầu nhún vai một cái, “Hai thanh thai đao này là cao thủ rèn ra, không phải có thể đơn giản mà hợp lại, còn có đao phổ, không phải ta nói, nếu như không có nội kinh và kiến thức như Thiên Tôn, có thể cũng rất khó ghép hai phần đao phổ đó lại.”

Bạch Ngọc Đường không nói gì — Đây là nguyên nhân mà Tô Đồ Lục trăm phương ngàn kế dẫn hắn và Dao Hành Phong tới.

Đưa Dao Hành Phong tới là vì đao phổ, dẫn mình đến, là vì để mình và Dao Hành Phong cò trai tranh nhau, thuận tiện phá giải đao phổ nọ, hắn dễ dàng ngư ông đắc lợi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã đem cả câu chuyện xâu chuỗi lại với nhau, đối phương tính toán rất hoàn hảo, nhưng kế hoạch không bằng biến hóa, không ngờ đột nhiên xuất hiện đội ngũ khâm sai của Triển Chiêu bọn họ, sau đó cư nhiên còn có sự xuất hiện của Triệu Phổ.

“Nếu người bị truy bắt, vì sao còn trốn ở Vạn Hoa lâu này?” Triển Chiêu còn có chút nghi không ra.

“Ta thừa lúc bọn họ không đủ nhân thủ nên trốn ra!” Lão đầu bắt đắc dĩ, “Người cũng biết, ta giả chết rất tài mà!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường song song nhướng mi — Đúng nga, chết đi sống lại quả nhiên dùng được!

“Tô Đồ Lục kia a, đã tâm bừa bừa, hắn ngoại trừ muốn có được ma đao luyện được thần công, còn muốn tìm được ma khoáng!” Lão đầu nói, lấy hai khối thiết khoáng thạch màu đỏ đặt lên bàn, để Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xem.

“Hắn lưu Đàm Kim lại, có thể là vì mỏ khoáng bị chôn giấu này, năm xưa trấn Dao Phủ bởi vì chuyện về ma khoáng mà huyền ảo.” Triển Chiêu tăng tăng khoáng thạch nọ, rồi hỏi lão đầu, “Hắn muốn thiết khoáng này, còn có tâm tư gì khác sao?”

“Ừ, hắn dù sao cũng là ngoại tộc, đây gọi là ai theo chủ nấy, hắn dự định bắt ta rèn nhiều binh khí bằng ma thiết, sau đó để quân binh của hắn đánh với Tổng quân ta một trận.”

Bạch Ngọc Đường lãnh đạm cười cười, “Khó trách hắn thấy Triệu Phổ đã tức giận, hắn hao tổn tâm tư như vậy chính là vì muốn diệt trừ Triệu gia quân, nếu như ám sát Triệu Phổ ở đây, chẳng phải là làm ít công to.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, “Đúng a, nhưng hắn lại sợ Triệu Phổ phát hiện Đàm Kim, một khi tìm được ma khoáng trong truyền thuyết kia, ngược lại coi như vô tình giúp Triệu Phổ!”

“Hắn tẩu hỏa nhập ma tâm tình cũng không phải rất ổn định.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mỗi người một điểm bắt đầu phân tích, “Tính tình nôn nóng cho nên mới dễ kích động, dưới tình huống thiếu nhân thủ lại đi ám sát Triệu Phổ, cuối cùng bại lộ thân phận.”

“Đúng a, lúc đầu nếu không phải hắn dùng ám khí, Triệu Phổ đã bị ta để cho chạy rồi.” Triển Chiêu mỉm cười, “Cho nên nói người định không bằng trời định!”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu.

Hai người người một câu ta một câu, phân tích thông suốt tất cả tình tiết của vụ án, Dao Tà hí híp mắt nhìn hai người, trong đầu thắc mắc — Thật sự không phải một đôi? Thật đáng tiếc quá!

.

.

Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

[Vây kín]

“Người giả thần giả quỷ trốn ở Vạn Hoa lâu, là vì nghĩ nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất?” Triển Chiêu hỏi Đào Tà.

“Một điểm mà thôi, còn có một điểm nữa.” Đào Tà vươn tay vỗ nhẹ thiết thạch đỏ, “Nói thật ra, niên kỷ ta lớn như vậy, thật sự chưa từng thấy ma khoáng! Loại khoáng này chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Cho nên ta nhìn không được bèn thừa lúc đêm tối ra ngoài dò tìm xung quanh, không ngờ lại tìm được mỏ khoáng năm đó...”

“Ma khoáng chính là loại được khoáng này sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Ai nha, hậu bối ngày nay thật sự khó lường a, các người ngay cả được khoáng cũng biết, thật không đơn giản!” Đào Tà nhìn không được tán thán.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì lại liếc mắt nhìn nhau — Lợi hại lại có kiến thức uyên bác, hẳn là Công Tôn mới đúng.

“Đương nhiên không phải cùng một loại!” Lão đầu cười, “Loại được khoáng này tuy rằng hi hữu thế nhưng cũng không hiếm lạ, uống hai chén canh già rượu thì tốt rồi, ma khoáng chân chính, thì không có giải được! Cũng giống như hai thanh đao nọ, không được tách rời chúng nó thì bệnh mới lành, chỉ uống canh già rượu cũng chẳng làm gì được!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu — Nếu như tìm không được ma khoáng sẽ không thể hợp lại hai thanh đao nọ, như vậy lần này Tô Đồ Lục phỏng chừng mất công vô ích rồi.

Vụ án cứ như vậy coi như phá, vô luận Tô Đồ Lục có phải Dương Thái Sinh năm xưa hay không, nhưng giết cả Đoạn Đào môn, giả họa Bạch Ngọc Đường, ám sát Triệu Phổ, đều là hắn. Mặc kệ hắn là người nơi nào, Bao đại nhân phỏng chừng sẽ đem hắn làm thức ăn cho trát đao, đến lúc đó Bạch Ngọc Đường phỏng chừng thật sự sẽ mang thi thể hắn trở lại gặp Thiên Tôn rồi.

Triển Chiêu nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ — Không biết Triệu Phổ có thể thành công bắt được Tô Đồ Lục hay không.

...

Lúc này, bên ngoài cầm các Giảng Hoa lâu, bọn Triệu Phổ mai phục tại một hẻm nhỏ, xem tình hình trong Giảng Hoa lâu.

Hiện giờ trong Giảng Hoa lâu tối đen, không có ánh đèn dầu không có tiếng người, giống như một tòa lâu trống không.

Công Tôn đứng khoanh tay rất bất mãn, bởi vì bị Triệu Phổ ép buộc khiêng tới, thứ nhất, đã bỏ lại Tiểu Tứ Tử... đương nhiên, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khẳng định sẽ chiếu cố tốt cho nó. Thứ hai, cũng chính là điều tiếc nuối nhất, y không thể thưởng thức được thần công chết đi sống lại!

Triệu Phổ thì lại yên tâm thoải mái dựa vào tường chờ tin tức.

Một lát sau, Giả Ảnh thám thính tin tức đã trở về.

“Vương gia, Giảng Hoa lâu này trên dưới đều là hắc y nhân, hơn nữa tứ thông bát đạt (bốn phương thông suốt) đều là cửa ra, rất tiện để bỏ trốn.” Giả Ảnh đáp, “Tô Đồ Lục tại lầu hai, có vẻ đang dưỡng thần, nhìn so với trước kia gầy cả một vòng.”

Triệu Phổ gật đầu, suy nghĩ một chút, nói với Tử Ảnh, “Người đi nha môn mang binh mã tới đây, đừng kinh động xung quanh!”

Tử Ảnh gật đầu, lóe lên chạy đi.

Công Tôn rất hiếu kỳ, “Người cần mấy trăm nha dịch ngăn chặn Tô Đồ Lục a?”

Triệu Phổ mỉm cười, “Àn, một người cũng không cho chạy.”

“Có thể sao?” Công Tôn có chút lo lắng, “Đám hắc y nhân này phỏng chừng công phu tốt còn dùng ám khí có độc, nha dịch cũng không phải quan binh, quan binh cũng kém so với những quân nhân có công phu cao cường của người, đừng để thương vong thảm trọng a, vậy thật có lỗi với Bao đại nhân!”

Triệu Phổ có chút buồn cười, “Con một sách chính là con một sách, ta có thể sử dụng điều tỷ vậy bắt Triệu Chiêu Bạch Ngọc Đường, còn sợ không vậy được mấy tên mọi bọn hắc?”

Công Tôn ngẩng lên thấy cũng phải, liền khoanh tay kiến trì chờ xem Triệu Phổ trình diễn một tràng dụng binh.

Một lúc sau, Công Tôn thấy được Tử Ảnh vô thanh vô tức đem tới hai trăm nha dịch và một trăm quan binh nhanh chóng tiến đến, cũng không biết Triệu Phổ an bài thế nào, mấy người nha dịch chia làm nhiều tổ, quan binh cũng bị chia làm tiểu đội, chui vào trong ngõ nhỏ chật hẹp ngoằn ngoèo của trấn Đào Phủ, đều tự đội lệnh.

Triệu Phổ còn cho dời đi những hộ dân ở phụ cận, tất cả đều tiến hành trong thâm lặng.

Công Tôn âm thầm gật đầu —— Đừng xem Triệu Phổ bề ngoài đặc biệt cầu thả, nhưng đánh trận rất thận trọng a!

Chờ an bài thỏa đáng rồi, Triệu Phổ khoanh tay bữu mỗi một cái với Âu Dương Thiếu Chính, ý là, bảo hắc lên!

Công Tôn hiếu kỳ, Xích Kỳ Lân là tiên phong quan của Triệu gia quân, hắc sẽ làm gì đây? Xong vào cầm các hay là dẫn theo các hắc vệ lên vào?

Đang suy đoán, chỉ thấy Âu Dương nghênh ngang đi tới trước cầm các, hai tay chống nạnh đứng ngay giữa đường, vận nội lực cất giọng kêu vọng lên trên lầu, “Tô Đồ Lục, ta – cha người tới rồi đây!”

...

Một câu nói, bốn phía vắng vẻ không tiếng động, Công Tôn cau mày miết nhẹ khóe miệng nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nghĩ Công Tôn như vậy trông thật thú vị, tuy rằng Tiểu Tứ Tử không phải y thân sinh, nhưng dù sao cũng đã nuôi nó lớn như vậy, có vài cử động hai phụ tử trông hết như nhau thật là khả ái. Liền hít mũi tiến đến bên tai y nhỏ giọng thì thào, “Một hồi người hắc hắc nghe, Âu Dương mắng chửi người chưa bao giờ lặp lại, mà lại không cần lấy hơi...”

Triệu Phổ còn chưa nói dứt lời, chợt nghe được Âu Dương Thiếu Chính cao giọng hô to, “Tô Đồ Lục, cha ruột người ở đây nè, xuống đây dập đầu a, ta bảo nương người nhìn người đừng để chạy loạn khắp nơi, nương người chỉ mất cảnh giác một chút, không để ý dây xích bị lỏng, mà người đã dám mang theo một đám cẩu nhép chạy ra phá làng phá xóm hắc?”

Công Tôn nhún mày, nhìn Triệu Phổ, “Như vậy cũng được a? Âu Dương thường ngày trông cũng tư tư văn văn lắm nha.”

Triệu Phổ cười đến đặc biệt ôn hòa, “Sao lại không được? Người không mắng như tát vào mặt hắc thì làm sao an ủi dân chúng ở biên quan bị bọn hắc khi dễ?”

“Như thế.” Công Tôn cũng gật đầu.

Nguyên bản, Công Tôn cho rằng chỉ có kẻ ngu ngốc mới có thể trúng phép khích tướng này, bị mắng vài câu đã mất đi lý trí, đó không phải ngu ngốc thì là gì chứ?

Nhưng y nghe Âu Dương Thiếu Chính mắng đến sưng miệng một hồi, lắc đầu —— Đừng nói người, phật gia cũng không nhịn được, Âu Dương cũng quá thiếu đạo đức, lúc mắng người nghe còn tổn thương hơn cả Triệu Phổ.

Triệu Phổ thấy gương mặt Công Tôn nhẵn lại như cái bánh bao, bèn chọc y, “Năm ta mười sáu lần đầu tiên chiến với bốn mươi vạn đại quân của Liêu vương, Âu Dương năm đó cũng mười sáu, lần đầu tiên làm tiên phong quan, thiếu chút nữa trực tiếp mang cho Liêu vương thổ huyết.”

“Hắn mắng như thế nào?” Công Tôn hiểu kỳ.

“Liêu vương hỏi hắn, ‘Oa oa, ngươi là ai? Cái mồm chưa mọc đủ lông đã đi ra học người ta chiến tranh?’” Triệu Phổ hồi tưởng một chút, “Đại khái chính là nói thế.”

“Vậy Âu Dương trả lời như thế nào?”

Triệu Phổ gãi gãi đầu, “Âu Dương nói, ‘Ta là nhân tình của nương ngươi, nhưng ngươi cũng không cần gọi ta cha đâu, ta không có thứ nhi tử như ngươi, ai bảo ngươi giống như nương ngươi! Không tiền đồ.’”

...

Công Tôn nhếch miệng, “Hắn có thiếu đức không a...”

Triệu Phổ khoát khoát tay, “Kỳ thật Âu Dương mắng người thì mắng người, nhưng hắn cũng chưa chắc đã hiểu ý câu.”

“Nói thế là sao?” Công Tôn thắc mắc.

“Khi Âu Dương sinh ra, cha hắn theo lão cha cháu con rùa nhà ta đi giành giang sơn...” Còn chưa dứt lời, Công Tôn đã vươn tay nhéo tai hắn, “Ngươi muốn chết, sao lại nói cha ruột của mình như vậy!”

Triệu Phổ bị y nhéo cũng không phản kháng, con mọt sách này lực tay cũng không mạnh, chỉ có cái mồm hơi chút lợi hại mà thôi, tiếp tục nói, “Trong nhà Âu Dương có một trù nường đặc biệt lợi hại, mỗi ngày hắn đều theo nàng ra đường cãi nhau với tam cô lục bà và đám than phiền (bán hàng rong) ngoài chợ. Âu Dương ngứa miệng a, người ta gây gổ thì hắn theo học, sau đó học được một thân tuyệt kỹ!”

Đang nói, chợt thấy cửa sổ hầu hai mở toang ra... Vù vù vù vài tiếng, chỉ ít mười mấy hắc y nhân, khoác áo choàng bay ra các phương hướng khác nhau.

Triệu Phổ cười lạnh một tiếng, “Quả nhiên.”

Công Tôn nhìn những bóng đen vừa đáp xuống nóc nhà, xung quanh là khá nhiều bóng đen cùng nhau chạy ra, trong nhất thời phân không rõ ai là ai, có vài bóng đen đã chạy đi xa... Triệu Phổ cười nhạt một tiếng.

Chỉ thấy những bóng đen vừa lúi lên tường lóe một cái cũng đáp xuống nóc nhà, chỉ còn lại mười mấy người lác đác vừa đáp xuống trên tường, sau đó lại có tiếng “Vù vù”, có người bắn ra cung nỏ, những hắc y nhân bị trúng tên rơi từ trên nóc nhà xuống, bị bắt sống.

Công Tôn nhìn ra chút môn đạo, thì ra là Triệu Phổ tương kế tựu kế.

Đối phương dùng phương pháp lợi dụng mười mấy hắc y nhân phân tán chạy trốn, để Triệu Phổ bọn họ không có cách nào phân rõ ai là Tô Đồ Lục ai là tùy tùng.

Nhưng tùy tùng chính là tùy tùng, nếu như trong đó có chủ soái cùng nhau đào tẩu, hơn phân nửa sẽ lo cho an toàn của chủ soái. Dù trước đó đã được an bài, nhưng con người luôn phản ứng theo bản năng. Triệu Phổ chính là dùng chiêu này!

Những hắc y nhân kia rơi xuống, phát hiện đột nhiên nhiều đồng bọn trúng tên như vậy, nhất định sẽ tìm kiếm chủ soái của mình... Nếu như không do dự mà xoay người bỏ chạy, biểu thị là trong đó không có Tô Đồ Lục, có thể thả chạy, chờ nhóm khác.

Công Tôn âm thầm gật đầu —— Triệu Phổ không chỉ suy nghĩ nhanh nhạy, còn đoán được chiêu số mà Tô Đồ Lục sẽ dùng để chạy trốn, quả nhiên không thể khinh thường!

Một hồi sau, lại có vài hắc y nhân khác chạy trốn khắp bốn phương tám hướng, lần này, nha dịch và những hắc y nhân giả trang như nhau kia chạy vào phòng, chỉ thấy trong đó có một hắc y nhân khê do dự, tựa hồ muốn chạy về một phía nào đó.

Triệu Phổ cười lạnh một tiếng, “Đây rồi!”

Nói xong, hắn nhảy lên đỉnh, lớn tiếng hô, “Tô Đồ Lục, gia gia ngươi ở đây!”

Triệu Phổ nói ra tiếng, chỉ thấy một hắc y nhân trong đó quay đầu lại nhìn hắn một cái, hắn lập tức đuổi theo tới.

Âu Dương Thiếu Chính đứng dưới mái hiên giờ chân chửi đồng, “Triệu Phổ, ngươi mù nội nó chọn bối phận sai rồi, chiếm tiện nghi của gia ta a!”

Công Tôn đứng dưới mái hiên che miệng cười.

Đang vui vẻ, đột nhiên một hắc y nhân đáp xuống trước mặt y.

Công Tôn cả kinh, muốn chạy, phía sau có một hắc y nhân lao ra tung một cước đá bay người nọ, có nha dịch gần đó bỏ nhào tới đem người trói gô.

Công Tôn nhận thức hắc y nhân này, chính là một ảnh vệ vừa tới, Hắc Ảnh. Hắc Ảnh một mực đứng phía sau y, tựa hồ Triệu Phổ lưu lại để bảo hộ y. Công Tôn khoanh tay gật đầu, Triệu Phổ có đôi lúc rất đáng tin cậy, tuy rằng thời gian lông bông chiếm đa số.

Lúc này bên trong cầm các đã loạn, không ngừng có hắc y nhân chạy ra, nhưng vô luận chạy thế nào, nơi đặt chân đều có nha dịch mà Triệu Phổ bố trí.

Hắc y nhân chỉ đành chạy vào thượng phòng, vừa lên chỗ cao, lập tức có cung nỏ chờ sẵn, mỗi phát đều chuẩn.

Công Tôn vỗ tay, chiêu dùng ít đánh nhiều này của Triệu Phổ rất diệu! Hắc y nhân sở dĩ mặc hắc y phục là vì để dung nhập vào trong bóng đêm không bị phát hiện, nhưng Triệu Phổ không cho bọn hắn chạy từ trên nóc nhà xuống, chính là vì không để bọn hắn dung nhập vào trong bóng đêm. Hôm nay ánh trăng rất sáng, một thân hắc đứng trên cao, không phải bìa ngấm thì là cái gì?

Chỉ trong chớp mắt, trên nóc nhà chỉ còn một hắc y nhân, đang đối mặt với Triệu Phổ.

Triệu Phổ đứng khoanh tay, chỉ từ thân hình đã nhận ra người kia là ai rồi, cười nhạt một tiếng, “Tô Đồ Lục... hay là nói, Dương Thái Sinh?”

Hắc y nhân nọ trầm ngâm trong chốc lát, vươn tay tháo xuống áo choàng đen, một gương mặt tái nhợt xuất hiện trước mắt mọi người, nhìn chăm chăm vào Triệu Phổ một lúc lâu, hắn lên tiếng, “Đã lâu không nghe cái tên này, bất quá, Triệu Phổ ngươi thật đúng là âm hồn không tan, ta đã tới Trung Nguyên rồi mà vẫn đụng phải ngươi.”

Triệu Phổ cười, nhịp nhịp chân gật đầu, “Cái này gọi là bồ tát phù hộ, tôn nhi (cháu nhỏ) a, làm người muốn vươn lên thì không được làm chuyện xấu!”

Tô Đồ Lục sớm đã quen với thói xía xối của Triệu Phổ, Âu Dương Thiếu Chính phía dưới cũng không thèm chen vào, công phu đâm chọc của Triệu Phổ còn cao hơn hắn gấp đôi, giờ chân mắng, “Triệu Phổ, ngươi là cái đồ không có khẩu đức!”

.

.

Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

[Nhàn rồi không bằng cùng nhau đi]

.

Các nha dịch châm đuốc, hắc y nhân toàn bộ đã bị bắt, Tô Đồ Lục căn bản không đánh với Triệu Phổ, thúc thủ chịu trời.

Công Tôn phát hiện tình huống của Tô Đồ Lục không quá diệu, trạng huống thân thể phi thường không xong, bèn tiến lên bắt mạch cho hắn.

Triệu Phổ ngăn y lại, nửa đùa nửa thật nói, “Người xem hắn hai mắt mạo hồng quang, cẩn thận hắn cắn người!”

Tô Đồ Lục ngược mắt nhìn nhìn Công Tôn, nhú mày, “Toàn là loại hay xen vào việc người khác.”

Triệu Phổ mặc kệ hắn, bảo người đưa hắn và đám hắc y nhân kia áp giải về nha môn, chuyện sau đó cứ để cho Bao Chứng và Bàng Cát xử lý.

Xa xa náo nhiệt như vậy, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã sớm xuyên qua khung cửa sổ nhìn thấy tất cả.

“Có vẻ Triệu Phổ đã đắc thủ rồi.” Triển Chiêu nói với Bạch Ngọc Đường.

“Hắn là vậy.” Bạch Ngọc Đường nói xong, đi đến ôm lấy Tiểu Tứ Tử đang ngủ say, cùng Triển Chiêu dẫn theo lão đầu Dao Tà quay về nha môn.

.

Lúc này, trong nha môn đèn đuốc sáng trưng, Bao đại nhân suốt đêm thẩm tra xử án.

Nhân chứng vật chứng đều đủ, lại soát ra hai thanh đoạn đầu đao trên người Tô Đồ Lục, còn có một phần đao phổ. Hơn nữa những vết thương mà lúc trước Công Tôn tìm hiểu hoàn toàn khớp với binh khí mà những hắc y nhân này mang theo, ngay cả độc được cũng tìm được, rốt cuộc là bằng chứng như núi.

Khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy về, Tô Đồ Lục đã nhận tội rồi.

Tô Đồ Lục sắc mặt bình tĩnh, không có ý định biện bạch, có cảm giác mặc cho số phận. Triệu Phổ nhớ lại vài năm trước hắn còn hăng hái, tuy rằng thoát nhìn có chút điên cuồng, nhưng vài năm sau lại trở nên suy sụp như vậy, chẳng lẽ có liên quan đến thanh đoạn đao nọ?

Giả Ảnh tin tức linh thông, bèn nhỏ giọng thì thầm phía sau Triệu Phổ, “Lúc trước ta phái người tìm hiểu một chút, có người nói Tô Đồ Lục bởi vì hành sự xung động không quan tâm hậu quả, ngày nay đã không còn địa vị trong quân nữa rồi, cũng không được trọng dụng.”

Triệu Phổ gật đầu.

Bạch Ngọc Đường trả Tiểu Tứ Tử lại cho Công Tôn.

Công Tôn vươn tay đón lấy Tiểu Tứ Tử đang ngủ đến mơ mơ màng màng, vốn định bế bé đi, không ngờ Tiểu Tứ Tử đột nhiên tỉnh lại, dụi dụi mắt đòi Triệu Phổ bên cạnh bế.

Triệu Phổ rất cam tâm tình nguyện mà tiếp nhận, để bé tựa vào vai mình, qua một lúc, Tiểu Tứ Tử lại ngủ.

Công Tôn mím chặt môi, chua...

Triệu Phổ còn quay sang y mà nhần mặt, “Không bằng cho ta đi! Để nó nhận ta làm cha nuôi.”

Công Tôn nhin không được lại đá hắn —— Nghĩ quá đẹp!

Bạch Ngọc Đường chậm rãi bước tới vị trí cách Tô Đồ Lục không xa, tỉ mỉ quan sát hắn.

Người trước mắt hắn thật sự không quá nhận thức, già nua, bệnh hoạn, hung hãn, đầu giống Dương Thái Sinh phong lưu phóng khoáng tùy tính hào hiệp năm xưa?

Bạch Ngọc Đường nhất thời có chút mơ hồ, hắn vốn là như vậy, hay bởi vì thanh đao kia đã biến hắn thành như vậy.

Lúc này, Dương Thái Sinh cũng thấy được Bạch Ngọc Đường.

Hắn khẽ nhú mày, nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường một hồi, đột nhiên bật cười.

Bạch Ngọc Đường hỏi hắn, “Người cười cái gì?”

“Rốt cuộc vẫn gọi người tới làm việc...” Dương Thái Sinh từ tốn nói, lời nói cũng không quá tôn trọng, “Hắn không phải đã chết rồi chứ?”

Bạch Ngọc Đường quan sát hắn, hỏi, “Người nói ai đã chết?”

Dương Thái Sinh nhướn mi một cái, “Còn ai nữa chứ?”

“Ai?” Bạch Ngọc Đường cũng truy hỏi.

Dương Thái Sinh giật giật khóe miệng, thủy chung vẫn không nói ra hai chữ “Thiên Tôn”, không nhịn được mà nhìn Bao Chứng, “Bao đại nhân, người mau mau phán xét đi, dù sao mạng ta cũng không còn lâu nữa, thời cũng thế vận cũng thế mệnh cũng thế, ta nhận.”

Bao Chứng cầm lấy kinh đường mộc đập bàn, như vậy là muốn hô một tiếng “Trảm”.

Bàng Cát vội nắm cánh tay ông, ý là —— Hắc tử người gấp cái gì a người!

Bao Chứng còn trừng lão —— Quấy rầy ta phá án, đánh luôn cả người.

Bàng Cát trừng lại —— Hắn còn một vài sự tình chưa nói, đợi chút nữa đi!

Bao Chứng tâm không cam tình không nguyện mà quay đầu nhìn Tô Đồ Lục.

Mà lúc này, Tô Đồ Lục nhíu mày nhìn nơi khác, tựa hồ cũng không sợ chết.

Công Tôn quan sát hắn một lúc lâu, gật đầu, “Hắn quả thật bệnh nguy kịch rồi, có thể không chống đỡ được bao lâu nữa.”

Triệu Phổ hơi sững sốt, “Xác định?”

Công Tôn híp mắt, chuẩn bị sắp phát tác, Triệu Phổ nhanh chóng hỏi, “Vì sao? Bởi vì đao?”

“Tẩu hỏa nhập ma tạo thành, gân mạch đi ngược chiều trong thời gian dài phụ tải quá lớn, thân thể hắn căn bản không chịu đựng nổi.” Công Tôn lắc đầu, “Mạng nhỏ đã sắp không còn, còn muốn nhất thống thiên hạ đánh Đại Tổng xưng bá vũ lâm? Thật không biết người đang nghĩ cái gì nữa.”

Bao Chứng nhíu mày, “Bệnh nặng cũng phải chịu nghiêm phạt, giết người thì đền mạng...”

Ông còn chưa dứt lời, Bàng Cát đã túm lại không cho ông vỗ kinh đường mộc, Bao Chứng giận rồi, quay đầu lại hung dữ trừng lão —— Quấy rầy ta phá án...

Bàng Cát nháy mắt liên tục, ý là —— Người gấp cái gì a? Không phải Bạch Ngọc Đường còn chưa lên tiếng sao? Đúng là không biết thu mua nhân tâm, người ta tốt xấu gì cũng chạy chân cho người nhiều ngày như vậy!

Bao Chứng ngăn người, quả nhiên thấy Bạch Ngọc Đường tựa hồ còn có chút chần chờ, vì vậy bèn đem những gì đã tới bên mép đều thu về, kiên trì đợi.

Bàng Cát ở phía sau tấm tắc xưng kỳ, Bao Chứng thật sự cho Bạch Ngọc Đường mặt mũi a, thiết diện vô tư cũng có thể nói lỏng!

Lúc này, trên công đường an tĩnh.

Bạch Ngọc Đường nhìn Dương Thái Sinh, Dương Thái Sinh không nói lời nào.

Ngay khi đang căng thẳng, Triển Chiêu đã đi tới, đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường, hỏi Dương Thái Sinh, “Người năm xưa cùng Thiên Tôn học công phu, chính là vì đao pháp?”

Dương Thái Sinh cũng không giấu diếm, nói, “Ta vào Trung Nguyên chính là vì học công phu, Thiên Tôn là người có công phu tốt nhất, đương nhiên theo hắn học. Sau đó nường tử ta tìm được đoạn đầu đao, nhưng đột phát chuyện ngoài ý muốn, đao rơi vào tay Đàm Kim. Thiên Tôn cuối cùng cũng không thu ta làm đồ đệ, có thể thiên phú của ta không đủ, vì vậy ta cũng chỉ đành dẫn theo nường tử đi đoạt lại đoạn đầu đao, rời xa đất Tống trở lại Tây Hạ, nơi này cũng không phải gia hương của ta.”

“Người mang đầu lâu đến tìm Thiên Tôn, là ai a?” Triển Chiêu hỏi.

“Thủ hạ của ta.”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, ý là —— Toàn bộ án kiện đều rõ ràng rồi, năm xưa trộm đoạn đầu đao của sư phụ ngươi, phỏng chừng là chứng môn của Đoạn Đao môn trộm đi, có phải Đạo Hành Phong sai sử hay không thì không thể nào kiểm chứng được, dù sao hắn cũng không thoát khỏi quan hệ.

Sau khi chân tướng rõ ràng, người này nên phán thì phải phán.

Bao Chứng lại nhìn nhìn Triển Chiêu, ý là —— Bạch Ngọc Đường cùng với đồng môn của hắn đã nói chia tay xong chưa? Có còn việc gì nữa không?

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, cũng khó trách Bao Chứng hỏi như thế, Bạch Ngọc Đường thoát nhìn, tâm sự nặng nề.

Công Tôn và Triệu Phổ bọn họ cũng đều liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đại khái đều biết Bạch Ngọc Đường muốn hỏi cái gì —— Trong phong thư Dương Thái Sinh gửi cho Thiên Tôn, tôn kính và hiếu thuận viết đến cực kỳ chân thành, Bạch Ngọc Đường có thể muốn biết, người này có thật tình tôn kính Thiên Tôn, xem hắn như sư phụ không, hay là, ngay từ đầu bái sư, đến cuối cùng đều chỉ là lừa dối.

Lại đợi một hồi, Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống, đối diện với Dương Thái Sinh, “Cho tới bây giờ, người đều là gạt hắn sao?”

Dương Thái Sinh khẽ nhú mày, không nói gì.

Lúc này, Triển Chiêu cũng ngồi xổm xuống, nói với Dương Thái Sinh, “Uy, Thiên Tôn nói mang thi thể người trở lại Thiên Sơn, hảo hảo an táng.”

Dương Thái Sinh hơi sững sốt, nhìn Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn nhìn Triển Chiêu.

“Người có muốn trở lại không a?” Triển Chiêu hỏi hắn, “Hay để Cửu vương gia mang người về biên ải, trả lại cho Tây Hạ?”

“Thiên Sơn...” Dương Thái Sinh đột nhiên nói, “Ta muốn táng tại Thiên Sơn.”

“Nương tử người thì sao?” Triển Chiêu lại hỏi một câu.

“Đã chết từ rất nhiều năm trước.” Dương Thái Sinh thản nhiên nói.

“Người thật sự muốn trở về Thiên Sơn, không muốn quay về Tây Hạ?” Triệu Phổ hỏi, “Ở bên này người bắt quá chỉ có được một tòa mộ phần, tại Tây Hạ thì lại được phong quang đại táng như vương hầu tướng.”

“Ta chỉ muốn ở lại Thiên Sơn.” Dương Thái Sinh khe khẽ thở dài, “Những năm tháng tại Thiên Sơn, là những năm tháng hài lòng nhất và duy nhất cuộc đời ta, quên thân phận, đã tâm, chỉ dùng tâm để tập võ, đáng tiếc ta không đủ thiên phú, cuối cùng cũng không bái nhập sư môn.”

Dương Thái Sinh nói xong, đuôi mày khẽ nhú của Bạch Ngọc Đường buông lỏng ra, hắn gật đầu với Triển Chiêu vừa quay đầu nhìn mình, lại chấp tay hành lễ với Bao Chứng, xoay người đi ra.

Mọi người cũng đều mang tâm tình phức tạp, Dương Thái Sinh viết cho Thiên Tôn lá thư này, không hắn đều là nói dối, mà Thiên Tôn không hổ là thánh giả cao nhân, xem ra đã sớm ngờ tới việc này là có chuyện.

Nhưng, Dương Thái Sinh cũng được Tô Đồ Lục cũng được, một hơi giết nhiều người của Đoạn Đao môn như vậy, tội ác ngập trời không thể miễn! Bao Chứng luôn luôn công chính a, sao lại có thể khinh tha hắn.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường ra ngoài, biết hắn không muốn thấy kết cuộc của Dương Thái Sinh, liền cũng theo ra ngoài.

...

Tới cửa, Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường quay về viện tử uống rượu, hắn nguyên bản cũng định theo vào cùng Bạch Ngọc Đường uống vài chén, bất quá lại đột nhiên nhớ đến vài chuyện, Triển Chiêu chợt lóe vô ảnh.

Tử Ảnh đứng ngoài đại đường nha môn thấy tình hình nơi đó liên tùm tùm Già Ảnh, “Triển Chiêu đi đâu vậy? Không phải đã bắt được người rồi sao?”

“Còn có một người, cần giáo huấn một chút.”

Tử Ảnh hiểu kỳ, “Ai a?”

“Kẻ trộm đồ đương nhiên phải bị nghiêm phạt, hơn nữa vật bị mất phải trả về nguyên chủ.” Già Ảnh thần nhiên cười, Triển Chiêu người này, rất thú vị.

...

Sáng sớm hôm sau.

Tiểu Tứ Tử ngủ cả đêm tinh thần sang sảng thức dậy, khi đẩy cửa vào trong viện thì lại dẫu mở tựa hồ không quá vui vẻ.

Tới bãi đất trống ngoài biệt viện, thì thấy Triệu Phổ đang luyện công.

Triệu Phổ quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Tứ Tử lết đôi dép gỗ uể oải đi tới, liền thu chiêu ghẹo bé, “Sao vậy? Không ngủ ngon? Sao lại mất tinh thần như thế.”

Tiểu Tứ Tử mím môi, “Cửu Cửu, các người đã điều tra xong án tử rồi a?”

“Đúng vậy.” Triệu Phổ gật đầu, hờn hờ nói, “Không có án tử, chúng ta ra ngoài chơi được không? Một lát đi ăn, ăn xong thì đi dạo, phong cảnh trấn Đào Phủ này coi như không tồi...”

Triệu Phổ đang nói thì thấy Tiểu Tứ Tử đột nhiên mếu máo, vô cùng thương cảm hình như muốn khóc.

Triệu Phổ cả kinh.

“Hay lắm Triệu Phổ, người khi dễ Tiểu Tứ Tử hả?”

Lúc này, Âu Dương bên ngoài đi vào nhìn thấy, nhanh chân chạy tới.

Phía sau Âu Dương Thiếu Chinh, Bạch Ngọc Đường vừa lúc đi ngang qua, thì thấy Triệu Phổ luống cuống tay chân đỡ dành Tiểu Tứ Tử đang mếu đến nhăn cả mặt, cũng có chút khó hiểu, tiến đến xem một chút.

Triệu Phổ rất là oan ức, bèn hỏi Tiểu Tứ Tử làm sao vậy.

Tiểu Tứ Tử mếu máo một lát rồi nói, “Phụ thân thu thập hành lý, nói muốn dẫn ta về nhà kìa.”

Tất cả mọi người sững sốt.

Triệu Phổ nghĩ tới —— Đúng vậy, án đã phá, nhiễu loạn ở biên quan cũng giải trừ rồi, Bao Chứng bọn họ cũng phải đi tuần đến trạm tiếp theo, quả thật nên chia tay.

Mọi người đây đó nhìn nhau một chút, Tử Ảnh ôm Tiểu Tứ Tử bắt đầu khóc.

Già Ảnh cau mày kéo hần, “Người bị gì vậy?”

Bên này huyên náo xôn xao, dẫn tới Công Tôn, vừa đi vào thấy Tử Ảnh và Tiểu Tứ Tử ôm nhau khóc thút thít cũng có chút khó hiểu, “Sao vậy?”

Tiểu Tứ Tử nói bé không nỡ về nhà, muốn cùng chơi với mọi người.

Công Tôn dở khóc dở cười, cũng không thể ở lại nha môn trấn Đào Phủ không đi a.

Lúc này, Triển Chiêu bên ngoài gấp dài đi vào.

Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn thoáng qua, Triển Chiêu ngày hôm qua biệt tích cả đêm, không biết đã đi đâu. Trông hần có vẻ rất buồn ngủ, tựa hồ còn chưa đủ giấc.

.

Ăn xong điểm tâm, đoàn người đi tới tiền đình, quả nhiên, các nha dịch ở Khai Phong phủ đang thu dọn.

Triển Chiêu bèn hỏi Trương Long Triệu Hổ, “Đại nhân chuẩn bị đi sao?”

Trương Long gật đầu, “Đại nhân và thái sư đang thương lượng tiếp theo đi nơi nào.”

Mọi người còn lại hai mặt nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường chuẩn bị quay về Thiên Sơn tìm Thiên Tôn phục mệnh.

Triệu Phổ và Âu Dương Thiệu Chỉnh bọn họ thì quay về biên quan.

Công Tôn Sách và Tiểu Tứ Tử thì muốn quay về nhà ở Thiệu Hưng phủ.

Triển Chiêu phải theo Bao Chứng Bàng Cát tiếp tục đi tuần.

Vì vậy những người ở khắp nơi vừa mới tụ lại rất thân thiết, nhưng lại lập tức phải mỗi người một ngả, hơn nửa ngày sau không biết khi nào mới có thể gặp nhau.

.

Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn hỏi, “Phụ thân, chúng ta không về nhà được không? Ta thích Cửu Cửu, Triển Triển, Bạch Bạch...”

Tiểu Tứ Tử vẫn ôm Công Tôn nói nhỏ, niệm một chuỗi tên thật dài dù sao cũng là không muốn đi.

Tử Ảnh méo miệng nhìn Triệu Phổ — Cự thế này mà trở về à? Thật không thú vị!

Triệu Phổ liếc nhìn Công Tôn và Tiểu Tứ Tử, bèn nói, “Dù sao ta cũng không có việc gì làm, thật ra cũng không vội trở về.”

“Biên quan có lão Hạ lo, sắp tới cũng không có trận nào.” Âu Dương Thiệu Chỉnh cũng cảm thấy Trung Nguyên rất vui.

Triển Chiêu bèn hỏi Bạch Ngọc Đường, “Còn người?”

Bạch Ngọc Đường còn chưa lên tiếng, bên ngoài có một nha dịch chạy vào, “Bạch ngũ gia, đại nhân mời ngài.”

...

Tiền thánh, Bao Chứng đặt một chiếc rương gỗ trên bàn.

Bạch Ngọc Đường vào trong, liếc mắt thấy được bên cạnh cái rương có một người đang đứng.

Người nọ là một tiểu đồ đệ của phái Thiên Sơn, trông có vẻ phong trần mệt mỏi, tựa hồ vừa đi đường xa mà đến.

“Bái kiến tôn sư thúc tổ...” Tiểu đồ đệ tính toán bối phận rất là rõ ràng.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Sao người lại tới đây?”

Vị tiểu đồ đệ này liền tiến tới thấp giọng nói, “Tên núi xảy ra vài chuyện, Thiên Tôn bảo ta gửi cho ngài một phong thư.”

Bạch Ngọc Đường mở thư vừa nhìn, mi đầu liền nhíu chặt, thì ra vài ngày hẵn không ở, phái Thiên Sơn đã xảy ra chuyện lớn như vậy.

“Sư phụ ta đâu?”

Tiểu đồ đệ vẻ mặt bất đắc dĩ, “Thiên Tôn nói người có hẹn lão bằng hữu đi Vân Nam uống rượu, chuyện này để ngài quay về phái Thiên Sơn giải quyết.”

Bạch Ngọc Đường nghiêng răng — Lại nữa rồi!

Triển Chiêu hiếu kỳ tiến tới nhìn, Bạch Ngọc Đường cũng không xa cách, đưa thư cho hắn xem.

Nhận thư vừa nhìn, Triển Chiêu cũng có chút há hốc mồm — Khá thật, cái này phỏng chừng toàn bộ giang hồ đều phải rung động!

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn mọi người, chỉ nói một câu, “Vây lúc này tạm biệt.”

Tiểu Tứ Tử bắt đầu khóc, nói bé không nỡ để hấn đi.

Công Tôn nhanh tay lau mặt cho bé, không cho bé hồ nháo.

Bao Chứng tuy rằng thập phần thương thức Bạch Ngọc Đường, nhưng người ta dù sao cũng là người giang hồ, nếu môn phái có chuyện, cũng chỉ có thể để hấn trở lại, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn. Nói đi phải nói lại, Bao Chứng nghĩ Bạch Ngọc Đường có duyên với Triển Chiêu, ngày sau hấn là còn có thể gặp lại.

“Bạch thiếu hiệp, đây là hai thanh đoạn đầu đao cùng với đao phổ trên người Tô Đồ Lục, bản phủ đã nghĩ kỹ, loại yêu tà vật này, vẫn nên trả lại cho Thiên Tôn bảo quản là thỏa đáng nhất.” Bao Chứng chỉ vào chiếc rương trên bàn.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lúc này, Triển Chiêu bên cạnh đột nhiên đưa cho hấn một tờ giấy.

Bạch Ngọc Đường không quá minh bạch, tiếp nhận vừa nhìn, là một tấm da dê nhiều nếp nhăn.

Triển Chiêu nhìn trời.

Bạch Ngọc Đường mở ra nhìn nhìn, trong lòng hiểu rõ, là phần đao phổ mà Dao Hành Phong giữ... Thảo nào ngày hôm qua Triển Chiêu cả đêm không về, Dao Hành Phong phỏng chừng bị hấn thu thập một trận, mới có thể ngoan ngoãn giao ra đao phổ.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười với Triển Chiêu, nói một câu, “Đa tạ.”

Triển Chiêu tiếp tục nhìn trời.

...

Buổi trưa, Tiểu Tứ Tử nắm vạt áo trước trước sau sau tìm một vòng, Bạch Ngọc Đường đã đi.

Tới hậu viện, thì thấy Triển Chiêu ngồi bên bàn tròn, trong tay là một đồng hồ sơ, lật thoăn thoắt.

Tiểu Tứ Tử đi tới, ngồi xuống hỏi, “Bạch Bạch đi rồi a?”

“Ừ.” Triển Chiêu vừa xem hồ sơ vừa gật đầu, “Đi không già từ quả nhiên có phong cách.”

“Ai...” Tiểu Tứ Tử liền thở dài.

Triển Chiêu cười hỏi bé, “Mới bao nhiêu tuổi, than than thở thở.”

Tiểu Tứ Tử không vui, “Ta không muốn về nhà đâu.”

“Vậy người muốn đi đâu?” Triển Chiêu hỏi.

“Muốn cùng đi với mọi người.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói, “Náo nhiệt.”

Triển Chiêu đột nhiên hỏi một hướng khác, “Tiên sinh, bằng không cùng nhau đi thôi? Người giỏi y thuật như vậy, theo đội ngũ đi tuần dọc đường có thể cứu không ít người, còn có thể góp nhặt thêm nhiều thảo dược.”

Tiểu Tứ Tử cả kinh, nhón chân nhìn bên kia, chỉ thấy phía sau chông hồ sơ cao cao, Công Tôn ngồi tại một chiếc ghế dựa, đang lật hồ sơ.

Tiểu Tứ Tử le lưỡi, không thấy phụ thân ở đây.

Công Tôn bắt đắc dĩ nhìn bé một cái, thở dài, “Cũng đúng... Dù sao cũng không có chuyện gì, Bao đại nhân lúc trước cũng đã nhắc tới, không bằng cùng nhau đi thôi.”

Tiểu Tứ Tử hai mắt sáng rực lên, lúc này, phía sau lại truyền đến tiếng nói, “Ta cũng nhàn rồi lắm, vừa mới nói với Bao tướng, đi xuất tuần với các người, đi khắp nơi.”

Tiểu Tứ Tử theo tiếng nói nhìn sang, chỉ thấy sau một đồng hồ sơ, Triệu Phổ cũng ngồi đó, đang lật xem.

“Thật a?” Tiểu Tứ Tử vừa mừng vừa sợ, lập tức có chút mất mát nho nhỏ, “Vậy chỉ còn Bạch Bạch không cùng đi...”

“Tìm được rồi!”

Lúc này, bên đồng hồ sơ, Tử Ảnh đột nhiên giơ lên một phần hồ sơ trong tay, “Án chưa giải quyết phụ cận Thiên Sơn!”

Triển Chiêu nhận lấy hồ sơ mở ra xem, cười tí mắt, nhanh như chớp đi tìm Bao Chửng.

Triệu Phổ đáp Âu Dương Thiếu Chính đang ngủ gật sau đồng hồ sơ một cước, “Thu thập hành lý, chúng ta lên đường tới Thiên Sơn xem người giang hồ bóp chết nhau, chắc chắn đặc sắc!”

...

.

.

Đôi lời của tác giả:

Vụ án trong Long Đồ không dài như Quỷ Hành, cũng không có xâu chuỗi các vụ án từ đầu đến cuối, nhẹ nhõm hơn QH rất nhiều.

Vụ án kế tiếp là , đoàn người Miêu Miêu đến Thiên Sơn tìm Bạch Ngọc Đường, tiện thể tra một vụ huyền án... Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-an-chat-dau-tran-dao-phu>